அநந்த விஞ்ஞேய பாகீரதீ

(பல விஷயங்களைப்பற்றிய ஓர் வியாச புஸ்தகம்)

(முதற்பாகம்.)

இஃது

திரிசிரபுரம்

எஸ் பி. ஜி. ஹைஸ்கூல் மலையாளம் பண்டிதர்

P. A. நாணுசாஸ்திரியார் அவர்களால்

மலையாள பாஷையிலியற்றப்பட்டு,

மேற்படி ஹைஸ்கூல் அஸிஸ்டண்டு மாஸ்டர்

ஜெ. வெங்கடாசலபதி, B.A.,

அவர்களால்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

PRINTED BY REV. BR. JOSEPH, S. J., SUPERINTENDENT
ST. JOSEPH'S INDUSTRIAL SCHOOL PRESS.
TRICHINOPOLY.

—

1917.

விலை] [அணா 10.

TO

HIS MOST BELOVED AND HIGHLY ESTEEMED PARENTS

ANANTHA AND BHAGIRATHI

THIS BOOK OF ESSAYS Essay.

IS,

AS A TOKEN OF

HIS FILIAL AFFECTION AND DEVOTION,

MOST RESPECTFULLY

Dedicated by

THE AUTHOR.

FOREWORD.

These are days when vernacular composition is apt to be neglected in spite of a demand for making the vernaculars the media of instruction in schools and colleges, and examples are not wanting of men with high academic honours that cannot write an essay or give a short address in their mother-tongue. This book of essays on various subjects, though written not with a view to meet the requirements of any particular University Examination, contains much matter for thought and reflection and models of style for imitation, and therefore may be profitably placed in the hands of University students of all grades.

I have gone through some of the essays and am convinced that the author has exhibited his deep insight into human nature and remarkable powers of employing figures of speech aptly and forcibly. The subjects are dealt with in a masterly manner and in a style chaste and dignified.

I am sure a perusal of these essays will make a man wise and thoughtful besides equipping him with much useful knowledge and information. I can therefore heartily commend the book to the attention of the Tamil public.

8-5-1917.

S. K. DEVASIKHAMANI,
Headmaster, S. P. G. High School,
TRICHINOPOLY.

TRANSLATOR'S PREFACE.

Just a year ago, when the Author of these Essays read out to me a few of them, his originality and critical acumen in the treatment of them convinced me that he is destined to strike out a new path altogether in the writing of Essays in Vernaculars. His object, as is discernible from his work, is to make the reader think and weigh the different aspects of the subject he has to deal with. Having a Socratic mind, the Author is imbued with a strong desire to hunt after and discover, with the aid of Nature, the hidden truth wherever it may be found. His method of verification from Nature—the source of all wisdom—wherever distorted human actions cannot show the truth, is truly Baconian.

I am quite sure that even a superficial reader of the Author's work will soon be well-armed to successfully meet any contested point as regards man's principles of life and conduct in this world.

It is only these merits in the Author and his work that made me think for a while of the usefulness to the Tamils of a translation of such a masterly and original work. And I have therefore ventured to undertake it for the benefit of my

Tamil brethren even though I am the least qualified for it.

As a lay reader of Tamil without any pretensions to be called a Pandit, I can lay small claim to classic style and pure diction. But every attempt has been made to render the Translation as faithful, simple and intelligible as possible, even at the sacrifice of purity of diction and terseness of style.

If this humble attempt of mine is half as useful to the Tamils as the Author's Malayalam original is to the Malayalam Public, the time and trouble I spent over it will not be in vain.

I am much indebted to Mr. S. K. Devasikhamani, the Headmaster of the S. P. G. High School, Trichinopoly, and a staunch patron of Tamil learning and Vernaculars in general, for his kind, suggestive and instructive remarks and encouragement.

That there may be slips in this Translation is likely enough. All corrections and suggestions will be thankfully received.

J. VENKATACHALAPATHI, B. A.,

1st March 1917.

தங்குணங்களையும், தம்மைச் சார்ந்தவைகளின் குணங்களையும் ஒருவர்தாமே பெருமையாய் வெளியிடுதல் தற்புகழ்ச்சியென்னும் பெருங் குற்றமாகையால், இந்நூலில் சொற்ப குணங்களேதேனுமுளதேல் அவையெடுத்துரையாதுவிட, இதனாரம்பத்திலுத்தேசிக்கலாயிற்று.

ஆனால் '**அநந்த விஞ்ஞேயபாகீரதீ**' யென்னுமிந்நூலின் முகத்து ஒருரையில்லாக்காலஃதைப் பற்றித் தவறானவெண்ணம் வர இடமுளதாதலால், அதைப் போக்குவான் விளக்கலவசியம். ஒன்றை விளக்கவேண்டிவரும்போழ்து அதன் குணங்களையெடுத்துரைத்தலின்றியமையாதாதலால், அஃது தற்புகழ்ச்சியென்னுங் குற்றத்தின் பாற்படாதென்கிற ஆன்றோர் சம்மதத்தை யொட்டியே இந்நூலைப் பற்றியோர் சிறிது இங்கு இயம்புவேன்.

மனிதர் அறியவேண்டிய விஷயங்கள் எண்ணிறந்ததாயிருக்க, சொற்ப விஷயங்களைமட்டும் விரிவின்றிச் சுருக்கமாய் இந்நூலின்கண்ணெழுதி, 'மனிதரறியத்தக்க பல விஷயங்களின் வெள்ளப் பெருக்கு' என்று பொருள்படும், "அநந்த விஞ்ஞேய பாகீரதீ" என்றபெயரை யதற்குக் கொடுத்ததெள்ளளவுந்தகாதென நண்பர் பலருக்குந்தோன்றக் கூடியதே.

ஆனால் உலகத்திலுள்ளவெல்லா விஷயங்களும், அளவிறந்த சக்திகளின் இருப்பிடமாகிய பிரகிருதி (இயற்கை) யின் ஒவ்வோர் சக்தியைச் சார்ந்தே நிலைபெறுகின்றன. இந்நூலிலெடுத்துரைக்கப்பட்ட விஷயங்களெல்லாம் அவ்வவ்விஷயங்களுக்கு மூலாதாரமான பிரகிருதிசக்திகளைத் தெளியச் செய்து காரிய காரணங்களோடு கூடியவையாயும், உதாரணம் வேண்டியவிடங்களில் பிரகிருதி யுதாரணங்களோடு விவரிக்கப்பட்டுமுளதால், பொதுவாய் இயற்கைச் சக்திகளையும், அவைகளைச் சார்ந்துள்ள பல விஷயங்களையும் இந்நூலைப் படிப்பவர், பிறருதவியின்றித்தாமே அறியக் கூடுமாதலினிப் பெயரிடலாயிற்று.

மேலும், கணிதநூலின் சில முறைகளையும், வழிகளையும் அறிந்த மாணவர், பலவேறு கணக்குக்களைத் தாமே செய்யச் சக்தியடைவதுபோல், இந்நூலின் விஷயப் போக்குகளையும், அவைகளை விளக்கக் காட்டப்பட்டுள்ள ஆதாரங்களையும், உதாரணங்களையும் உய்த்துணரும் வித்தியார்த்திகளுக்குப் பலவேறு விஷயங்களின் ஞானம் தானே ஏற்படுமாதலால், அநேக விஷயங்களின் ஞான வெள்ளப் பெருக்கென்று பொருள்படும், "அநந்த விஞ்ஞேய பாகீரதி" என்னுமிப்பெயரிந்நூலுக்குப் பொருத்தமாயிற்று.

மாணுக்கர்செவியென்னும் வயல்வாய், இந்நூலினுட்பொருளென்னும் நீர் ஆசிரியர் வாக்கென்

னும் ஏற்றத்தால் பாய்ச்சப் பெறின், அறிவென்னும் பைங்கூழ் செழித்தோங்குமாதலால், மாணவர் தாமே ஆராய்ந்து விஷயங்களைப்பற்றி யெழுதுஞ் சக்தியடைவரொன்பதற்குப் பொருத்தமான இந் நூலின் பெயரோ தக்க சான்றாகும்.

கடல் நீரை உவர் நீக்கி, உண்ணீராக்கிக், கைம் மாறு கருதாது உலகிற்குதவும் உயர்குணத்தெழிலியை உவமை கொண்டுற்றவர், உத்தம வித்துவச் சிரோமணிகளாதலால், சிற்றறிஞனை என்னை லியற்றப்பட்ட விந்நூலென்னு மூவர் நீரில் மலிந்து கிடக்கும் குற்றங்களனைத்தையுங் களைந்து உண்ணீராக்க, அன்போடு திருத்தங்களை அடியேனுக்கு நல்குமாறு அன்னோரைப் பரிவுடன் வேண்டுகின்றனன்.

கிளிகளின் வாயினின்றும் கற்பாறைகளினிடையில் வீழ்ந்த ஓர் விதை, சூரிய வெப்பத்தால் தீந்து அழிவதுபோல், பூர்வீக மகான்களின் நாக்கினின்றும் துர்ப்பாக்கியத்தால் கல்லென்னுமென் ஹிருதயத்தில் வீழ்ந்த இந்நூலின் விஷயங்களாகிய வித்து, முளைத்து வளர வழியின்றி வறுமையின் கொடுமையாலழியுங்காலத்து, திருச்சி, எஸ். பி. ஜி. உயர்தர வித்தியாசாலையின் சமஸ்கிருத பண்டிதர் மகா-௱-௱-ஸ்ரீ K. இராமசாமி ஐயர் அவர்கள் என்னும் பெருங்காற்றால், அவ்வித்தியாசாலையின் தலைமை உபாத்தியாயரான மகா-௱-௱-ஸ்ரீ S. K. தேவசிகாமணி அவர்கள் பி. எ. எல். டி. என்னும்

செழிப்பும் நீர்சுரப்புமுள்ள நற்புலத்திற் சேர்க்கப் பட்டு, அதே வித்தியாசாலேயினுசிரியருளொரு வராகிய மகா-ா-ா-ஸ்ரீ J. வெங்கடாசலபதி அவர் கள் பி. எ. என்பவர் விவசாயத்தால் பயிராக்கப் பட்டு பலன் கொடுத்துள்ளது. ஆதலின், பிரதியுப காரம் எதிர்பாராமல், பிறருக்கு நன்மை செய்யும் சுபாவமியற்கையாயமையப்பெற்ற இக்குணக் குன்று களின் நன்றியை யெப்பிறப்பிலும் மறவாதிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இனி இவ்வித்துக்கு, காற்று, புலம், விவசாய மென்னுந் துணைக்கருவிகள் செவ்வனே வமைந் துளதேனும், இன்றியமையாத மேகத்தினுதவியின் றியே, இஃது இவ்விதம் முளைத்து பயிரானது, புலத் தின் அருமையான வளப்பத்தைத் தெரிவிக்கின்ற தன்றோ?

மேலும், இவ்வித்து தானெதிர்பார்த்திருந்த கார்மேகம், அதனியல்பாகிய நிலைத்தோரிடம்நில் லாமையைக் காட்டித் தன்னை வஞ்சித்தாலும், பூசா ரத்தினுதவியால் வளர்ந்து இவ்விதம் பயனை யீந்து விளங்குகின்றது.

பி. எ. நாணுசாஸ்திரி.

பொருளடக்கம்.

பொருள் வணக்கம்.

அறுசீர்கழிலீ நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

1. குலவுபெரு மாழியோ கனைசாரு,
மாமுதல் கொண்ட வெப்பம்,
சுலவுபெரு திரைக்கரத்தா லோட்டியுயி
ரளித்தருளுங், தோன்று மின்பம்,
நிலவுபெரு கருணைநிறை பரப்பிரம்ம
மாங்கடலே, நேர்ந்து கேட்கும்,
குலவுபெரு வளமருளி, வெப்பகற்றிக்,
காத்தருள்வாய், குணத்தி னோர்ந்தே.

2. சடமான கடல்புவியில் கேளாமல்
நின்றதரு தழைக்கு மாறு,
தடமாரு மலைக்கையால் வெப்பகற்றி
யுயிரளிக்குந் தன்மை யுண்டே,
இடமான சித்தான கருணைநிறை
கடலாய இறைவ வுன்னைத்
திடமாக வேண்டுமென் குறையகலு
நிறைவுவரும், தேர்ந்தேன் நானே.

அநந்த விஞ்ஞேய பாகீரதீ.

1. சுவாதந்திரியம் (சுதந்திரம்.)
Independence.

நிச்சயமான விஷயஞானத்திலிருந்து மனது வேறுகாரணங்களால் சலியாமலிருத்தல் **சுவாதந்திரியமாகும்.**

விவேகம் பூரணமாகும் பருவமான யௌவனத்திற்குமுன் கல்விப்பயிற்சி, மதபோதம், அரசாட்சி நியமம், உலகப்பழக்கம் முதலியவைகளால் தம்மனநுட்பத்திற்குத்தக்கபடி ஒவ்வொருவரும் இன்னவை குணமென்றும், இன்னவை குற்றமென்றும், ஒருவாறு நிச்சயங்கொண்டிருப்பது சகஜம். இம்மனோநிச்சயத்திற்கு ஒத்து, காரிய சந்தர்ப்பங்களில், அவைகளைச் செய்பவர் சுவாதந்திரியமுள்ளவரென்றும், அங்ஙனமன்றி மனங்குழைந்து தம் நிச்சயத்திற்கு விரோதமான மார்க்கத்தில் சென்று காரியத்தைச் செய்பவர் சுவாதந்திரியமில்லாதவரென்றும் சொல்லப்படுவர்.

மனிதருக்கு சுகத்திற்குக் காரணமான விஷயங்களில் இச்சையுண்டாகிறது இயற்கை. இத்தன்மையான விஷயங்களில் சிலவற்றைத்தேடி அடையுங்காலத்து, தம்மனோநிச்சயத்திற்கு ஒத்தவிதிகளை

விலக்கவாவது, விலக்குகளை விதியெனக் கொள்ளவாவது, அடைய விரும்பிய சுகத்தைவிடவாவது நேரிடும். சுவாதந்திரியம் குறைந்தவன் இந்நிலைமையில், சுகத்திலாசைமீறி, விஷயங்களுக்கு அடிமையாய், மனவுறுதியிழந்து, முரணை மார்க்கத்தில் செல்லத் தலைப்படுகிறான். சுவாதந்திரியம் நிறைந்தவனோ, தன் நிச்சயங்களுக்கு விரோதமாயுள்ளதென்று அவ்விஷயங்களை அசட்டைசெய்து, துக்கம் சிறிதுங்கொள்ளாது, மனது சமாதானமுற்றிருக்கிறான். இதுவுமன்றி, சுவதந்திரன் மனவுறுதியுள்ளவனும் சுகபூரணனுமாகிறான். புருஷத்தன்மை நிறைவதற்குக் காரணங்களாயுள்ள சந்தோஷம், திருப்தி, சத்தியம், உதாரகுணம் முதலிய பெருங்குணங்கள் நாளடைவில் விருத்தியாகி அவனிடத்தில் நிலைநிற்கும்.

அஸ்வதந்திரனோ, தன் துர்நடத்தையினின்றும் இயற்கையால் உண்டாகத்தக்க துன்பங்களையும், ராஜ தண்டனையையும், ஜனங்கள் அவன் கண் கொள்ளும் அறுவெறுப்பின் காரணமாயுண்டாகும் துக்கங்களையும் அனுபவிக்கநேரிடும். இஃதோடு, தன் மனோ நிர்ணயத்தை யிழந்தும், துர்நடத்தையைக் கைக்கொண்டும், அடைய விரும்பிய சுகமும் பெரும்பான்மையடைவதுமில்லை. மேலும் அதோகதிக்குட்செலுத்தும், அதிருப்தி, அசத்தியம், தீனத்தன்மை, சந்தேகம், பயம்முதலிய நீக்கவேண்டிய தீக்குணங்கள் அவனிடமிருந்து ஓர் கணமும் ஒழிவதில்லை.

இது நிற்க, உலகத்தில் இப்பொழுது பலர் நியாயக்கோட்டமான மார்க்கத்திலிருந்துகொண்டு, கிடைத்த சுகம் எவ்வளவு அற்பமாயினும் எள்ளளவு மொழிக்கத் திறமற்றவராயிருக்கின்றனர். இங்ஙன மிருந்தும், மனத்திட்பம் பூரித்தவர் அடையக்கூடிய சுவாதந்திரியத்தில் பேராசையுள்ளவராய், புத்தி யில்லாமல்தான் தோன்றித்தன்மையாகிய மிருக சுபாவத்தை தவறுதலாய் சுவாதந்திரியமென்று கைப்பற்றுகிறார்கள்.

இனி, தான்தோன்றித்தன்மையின் சொரூ பம் யாதெனில், காரிய சந்தர்ப்பங்களில் தமக்குத் தோன்றிய காரியங்களை தகுதியோ அல்லவோ வென்றும், பிற்காலத்தில் அவைகளினின்றும் விளை யத்தக்க நன்மை தீமைகளைக் கவனியாதும், தமக்குத் தோன்றியவாறே காரியங்களைச் செய்து அவைக ளின் பயனை-துக்கமனுபவிப்பதேயாம்.

மேலும் இந்த சுபாவம் மிருக சுபாவமேயாகும். ஏனெனில் மிருகங்கள், நன்மை தீமைகளையும், மேல் சம்பவிக்கும் சுகதுக்கங்களையுங் கவனியாது, பகுத் தறிவில்லாக் காரணத்தால் கஷ்டத்திற்குள்ளாகும்.

இதுகாறு மியம்பியதினின்றும் சுவாதந்திரியத் தின் எதிர்ப்பதமாயுள்ளது, தான்தோன்றித்தன் மையென நாம் அறியலாம். அஸ்வாதந்திரியமோ, சுவாதந்திரியத்தின் சூனியமேயொழிய தான் தோன்றித் தன்மைபோல் மிருக சுபாவமாகாது.

ஆகையால், தன்னை மனிதனெனப் பிறர் சொல்ல விரும்புபவன், சுவாதந்திரியமின்னதென்

றுத் தெளிவாய் அறிந்து, தான்தோன்றித்தன்மை யினின்றும் வேறு பிரித்து, பௌருஷத்திற்குக் காரணமாகிய அதை அதிக நுட்பமாய்க் கவனித்து ஆசரிக்கவேண்டும்.

---

2. சாபல்யம்.—Fickleness.

மனிதன் சுகமடைவதற்கும் துக்கம் நீக்குவதற்கும் சிற்சில சாதனங்களிலும் காரியங்களிலும் விருப்பமுள்ளவனயிருத்தல் இயற்கை.

இவ்விதமான இச்சை யாதொரு தோஷத்திற்குங் காரணமாயில்லாமல், மனதிற்கு உள்ளடங்கியிருக்கும் நிலைமையில் ஆக்கிரகம் எனப்படும். ஆனல் ஒரு சாதனத்தில் அல்லது காரியத்தில் இச்சையுண்டாகும்பொழுது, அது தனக்கு தகுதியோ தகாததோவென்றும், சிறந்ததோ தாழ்ந்ததோவென்றும், இலேசில் பெறக்கூடியதோ கஷ்டத்தால் சாதிக்கக்கூடியதோ அல்லது எவ்வகையிலும் கைப்பற்ற முடியாததோவென்றும், ஒருவேளை கிடைக்கக்கூடியதானலும் பிரயோஜனத்திற்குத் தக்க தேக சிரமத்தாலோ, அல்லது அதிக சிரமத்தாலோ வென்றும், அவ்விஷயத்திலிருந்தும் பிற்காலத்தில் துன்பங்கள் விளையுமோவென்றும், கருதத்தக்க மனதின் விவேக சக்திகளை வேரோடறுத்து, விரும்பிய விஷயத்தில் தள்ளிவிடு மோங்கியவாக்கிரகத்திற்கு **சாபல்யம்** என்று பெயர். மனதிற்கு உள்ளடங்கியிருக்கும் ஆக்கிரகமோ இன்றியமையாத காரணங்க

ளால் நியாயமான வழியிலுண்டாவதால் மனதின் பகுத்தறிவை மாள்விக்கிறதில்லை. மேலும், சாபல்யம், நாமடைய அருகரல்லாத விஷயங்களை நாடச் செய்து அவைகட்குட்படுத்தி நாமவையெய்துமாறு நம்மை வாதித்துத் தூண்டுதலால், அம்மனோநிலைமையில் எடுத்த காரியம் தொலைவதுடன் தீராத் துக்கமும் விளையும்.

ஆக்கிரகத்திற்கும் சாபல்யத்திற்குமுள்ள வித்தியாசம் செவ்வனே வறிவான், இனியோர் திருஷ்டாந்தம் எடுத்தாளுவோம் :—

நிலத்தில் வாழும் ஜந்துக்களில் மிகப்பெரியதும் அதிகவாகாரமுட்கொள்ளத்தக்கதுமானது யானையல்லவா? இவ்வானைகளில் பசியுள்ள இரண்டையோரிடத்திற் கொணர்ந்து நிறுத்தியவைகட்குப் போதுமான உணவை யவைகளின் நடுவணிருத்துவோம். அங்ஙனம் நிகழ்வது உற்று நோக்கின் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கும், அப்பெருங்கரிகள் ஒன்றோடொன்று ஆகாரத்தின் விஷயமாய் போராடாததோடு கோபக்குறிகளும் காண்பியாது அவ்வுணவை யிச்சையுடனும் நோக்குவதில்லை. பாகன் அவ்வாகாரத்தை யுருட்டி யேந்தி வாயினுட் செலுத்துமுன் அவன் [illegible] யுதட்டில் படத்தான் வாயைத் திறக்கும். அங்ஙனம் செய்வது பார்ப்போர்க்கு ஆகாரத்தில் அவைகட்கு அவசியமில்லையோ எனவும், பாகன் கட்டாயத்திற்காக எடுத்துக்கொள்வது போலவும் தோன்றும். மேலுமிவை இரண்டில்

ஒன்றிற்கு மட்டும் உணவளித்து மற்றொன்றிற்கு அளிக்காது விட்டாலும் உணவு பெற்றதின்னதென்றும், பெறாதது இன்னதென்றும், அவைகளின் முகக்குறிகளால் அறிந்துகொள்வதுமசாத்தியம்.

இவ்விதம் தான், மனிதர் புத்தியில் ஆக்கிரகமொதுங்கி நிற்கும்.

இது நிற்க, பத்து யானைகளுக்குப் போதுமான சோற்றை யோரிடத்திற் சேமித்து, இரண்டு நாய்களை அதன் பக்கம் விடுவோம். அச்சோறு இருநூறு நாய்களுக்குங்கண்டு மிஞ்சுமானாலும், இவ்விரண்டு நாய்களின் சேட்டைகளைச் சற்று கவனித்துப் பார்ப்போம். தூரத்திற் கண்ட வளவிலே இவையிரண்டிற்கும் வழியிலேயே கடும் போர் தொடங்கிவிடும். யுத்தத்திற்குக் காரணமான சோறு குறைந்த வளவாயிருந்தால் அவைகளின் யுத்த கோஷத்தைக் கேட்டு மற்றொரு நாய், யுத்த மத்தியிலேயே அச்சோற்றைக் கவர்ந்தும் போய்விடும். உணவிழத்தலுடனும் அங்கபங்கத்துடனும், இரத்தப்பெருக்கோடும் அந்த யுத்தம் முடியும். ஆதலால் சாபல்யங் காரணமாய் உண்டாகும் அவிவேகத்தால் காரியநாசமும் அங்கபங்காதி துக்கமும் நேருமன்றோ? மேலும் சாபல்யத்தால் உண்டாகும் தோஷமிவ்வளவுதானோ? இல்லை, இல்லை. வேறொரு நாயுமில்லாத விடத்தும் எஜமானன் கொடுக்குமுணவை, ஒரு நாயாவது சுகத்துடன் அநுபவிப்பதுமில்லை. ஏகாந்தமாய் [illegible]

வுளிக்கப்பட்ட நாயும் சாபல்யத்தின் மிகுதியால் சத்துருசங்கையடைந்து யாதொரு சுகானுபவமுமில்லாமல் அவதியவதியாய் கொடுத்தவுணவை ஒரு கணப்பொழுதில் விழுங்கிவிடும். சாபல்யத்தின் நிமித்தம் தன்வசமுள்ள வாகாரத்தையும் சுகத்தோடனுபவிக்கவும் நேரிடுவதில்லை. இந்த அற்பப்பிராணிக்கு துக்கமதிகரிக்கக் காரணம், இதற்கு, சிறந்த உணவுமுதல் சகலப் பிராணிகளும் வெறுக்கத்தக்க பொருளிறுதியாகவுள்ள எல்லாப் பதார்த்தங்களிலுமுள்ள சாபல்யந்தான்.

இனி சபலரிடத்திற் பிறர்கொள்ளும் அருவெறுப்பைக் கவனிப்பது அவசியம். எல்லாவுயிர்களிடத்தும் சமதிருஷ்டியாயுள்ள தெய்வமும் இந்நாயின் சாபல்யத்தின்கண் வெறுப்புற்றதோவென்று தோன்றும்படி சகல ஜீவ ஜாலங்களுக்குமத்தியாவசியமும், இலகுவில் கிடைக்கக் கூடியதுமான பொருள்களில்கூட இப்பிராணி, கஷ்டத்தின்பால் படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், நதிபெருகி, வெள்ளப்பெருக்கெடுத்தாலும் நாய் குடிப்பது நக்கித்தானே என்று சொல்லும்படி அதன் சாபல்யமென்னும் தீக்குணத்திற்கேற்ற தண்டனையோவென்று தோன்றும்படியும நீரருந்தவுமுதவாத வாயைத் தெய்வமிதற்களித்திருக்கிறது. விருப்புவெறுப்பற்ற தெய்வத்திற்கே சாபல்யத்தின்கண் இவ்வளவு வெறுப்புண்டானல், இலேசில் வெறுப்புக் கொள்ளத்தக்க மனிதர், சபலரை எங்ஙனம் வெறுக்காதிருப்பர்.

ஆகார விஷயத்தில் மட்டும் சாபல்யமுள்ள சுணங்கன்கதி இவ்வாறிருக்க, பஞ்சேந்திரியங்களின் மூலமாய் அநேக விஷயங்களிலாவசியம் கொள்ளத்தக்க மனிதன் சபலனானால் எவ்வளவு கஷ்டத்தில் சிக்குவான் என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஒருவிதமான நரகத்திலும் சபலனனுபவிக்கும் துக்கத்தில் நூற்றிலொரு கூறுவது இருக்குமென்பது துணியத்தக்கதல்ல.

இனி சபலனுக்கு தன்வசத்திற் கிடைத்திருக்கும் சுகசாதனங்களிலுள்ள பற்றுக்குத்தான், லோபம் என்று பெயர். பொருளை யீட்டுவதிலும் கட்டினதேட்டைப் பாதுகாப்பதிலும், நாசம் வந்த காலத்து காயக்கிலேசமுறுவதற்கும், பிரதிபலம் அப்பொருளிருக்கும் வரை யதையனுபவிப்பதன்றோ? உலோபியோ, பொருள் சுருங்குமென்ற காரணத்தாலப்பொருளை அனுபவிப்பதுமில்லை. சபலமான நாயாவது கிடைத்த பொருளை சுகத்தோடு நுகராவிட்டாலும் நுகர்ச்சியென்ற ரீதியையாவது அடைந்துள்ளது. அந்தோ! உலோபிக்கு அதுவுமில்லை. மேலும் உலகத்தில் மற்று எவரும் அனுபவிக்காத அதிகோரமான துக்கத்தை எப்பொழுதுமனுபவிக்கிறான். அது யாதெனில், அவன் பிறர் சுகத்திற் கொள்ளும் அசூயையே.

அசூயையென்றால் பிறர் சுகத்தால் தன் சுகம் நசிப்பதுபோல் வியசனிப்பது. உலகத்தில் தன் எதிலான் அபகரித்து அனுபவிக்கும்

பக்ஷத்தில், அவன் சுகத்தில் துக்கமுண்டாவது சாதாரண மனிதற்கு இயற்கை. இவரினும் சற்று அதிகமான சாபல்யமுடையவர், தாம் சிரமித்து அடைய விரும்பிய பொருளைப் பிறர் சிரமித்து அடைந்தால் வியசனங்கொள்ளுவர். இவர், இவ் விதம் வியசனங்கொள்ளுவதற்குக் காரணமுண்டு. யாதெனில், தாம் சிரமஞ் செய்திருப்பதால் அது தம்முடையதென்கிற அபிமானமவர்க்குண்டாகலாம்.

சபலனோ, உலகத்தில் யாருக்காவது எவ்வித சுகம் வந்தாலும் அது தன்னுடைய சுகம் நசித்தது போல் நினைத்து எப்பொழுதும் துக்கிப்பான். ஏனெனில் சபலனுக்கு நாயைப்போல் தனக்கு சாத்தியமும் அசாத்தியமுமானவற்றிலும், சாரமும் அசாரமுமானவற்றிலும், ஓரேவிதமான அதியாக்கிரகமுண்டு. ஆகையால்தான், உலகத்திலுள்ள ஏதேனுமொரு சுகம் எவருக்காவது நேர்ந்தால் அது தன் சுகம் நசித்ததுபோல் அசூயையின் நிமித்தம் துக்கிக்கிறான்.

சாபல்யமில்லாதவிடத்து வேறு எந்த அநர்த்தத்தையும் நிவர்த்திக்கலாம். அச்சாபல்யம் எல்லாவித துக்கங்களின் தொடருக்குக் காரணமாயுள்ளதென்பதை எல்லோரும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

3. பிரமசரியம்.—Celibacy.

மானிடருள் தொன்று தொட்டு, பிரமசாரி, கிருகஸ்தன் என்ற இரண்டு வகுப்புகள் வழங்கிவருகின்றன. அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட நியமத்துடன், தற்காலத்தில் ஒரு பிரமசாரியாவது, கிருகஸ்தனாவது, இருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. விவாகமில்லாதவன் விவாகமானவன் என்கிற அருத்தத்தில் மாத்திரமே அப்பதங்கள் தற்காலத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டு வருவதுபோல், நாமும் அவைகளை அப்பொருள்களிலேயே இங்கு வழங்குகிறோம்.

உலகத்திற் பாரதந்திரியம் துக்கத்திற்குக் காரணமாயும், சுவாதந்திரியம் சுகத்திற்குக் காரணமாயுமிருக்கிறதால், எல்லோரும் முன்னதை நீக்கி பின்னதை யடைய ஓர்வித வாக்கிரகங்கொள்வதியற்கை. இவ்வாக்கிரகத்தின் காரணமாய், தாமெண்ணியவற்றை யடைய தேகப்பிரயாசையிற்றலைப்படுகிறார்கள்.

மனிதனுக்கு அநேகவிஷயங்களி லாவசியமிருப்பதே அவன் சுவாதந்தரியத்தினின்றும் நீங்கி, பாரதந்திரியத்திற் படுவதற்குத் தக்க காரணமாகும்.

விஷயங்களில் ஆவசியம் சுருங்கச்சுருங்க சுவாதந்திரியம் தலையெடுக்கும். விஷய ஆவசியம் சுருங்கவேண்டி, பின்வருங் காரணங்களாற் கீழ் கூறும் மார்க்கங்களை மனிதர் சிலர் தழுவுகின்றனர்.

விவாகம் தொடங்கி மரணம்வரை மனைவி மக்களுடைய உயிர் பாதுகாப்பு நம்மைச் சாருகின்றது. அதினால் விஷயங்களினவசியமும் அதிக பாரதந்திரியமுமுண்டாகிறது. நாம் விவாகமில்லாமலிருந்தால் நம் தேக சம்ரட்சணைக்கு வேண்டிய விஷயங்கள்தான் அவசியம். ஆதலால் பாரதந்திரியம் சுருங்கவும், சுவாதந்திரியம் பெருகவும், நாம் விவாகமற்று பிரமசரியத்திலிருக்கவேண்டுமென்று சிலர் எண்ணுகின்றனர். இதுதான் சுவாதந்திரியத்திற்கு இவர்கள் கண்டுபிடித்த வழி. இஃது யுக்திக்குப் பொருத்தமாயிருக்கிறது. ஆனால் இது சாத்தியமோவென்றும், சாத்தியமானால் வேறு தீமைகள் வருவதற்குக் காரணமாயிருக்குமோவெனவும் நாம் யோசிக்கவேண்டும்.

நாமொரு விஷயத்தை அனுபவியாதமாத்திரத்தில் அவ்விஷயவிச்சை நம்மைவிட்டுப் போவதில்லை. ஓர் ஸ்திரீயை நம்மெதிரில் காண்போமானால் இந்திரியங்கள் மனதைக் கவர்ந்து விஷயத்திற்குட்படுத்திவிடும். மாதர் நம்மெதிரில் படாவண்ணம் ஜனசூன்யமானவிடத்தில் வாசம் செய்வோமென்றாலும், விஷயத்திலீடுபடாமலிருக்கமுடியாது. ஏனெனில், மனதிற்கு இந்திரியங்களின் சமீபத்திலுள்ள விஷயங்களில்மட்டும் செல்லும்படியான சுபாவம் ஒன்றேயல்ல. அதற்கு மற்றொரு சுபாவமுமுண்டு. யாதெனில், அது ஒவ்வோர் விஷயங்களிலும் ஆக்கிரகமடைந்து, தூரத்திலிருந்தாலும் அவ்விஷயங்களைத்தேடி இந்திரியங்களுடன்

போய்ச் சேருவதுமுண்டு. இங்ஙனம் மனது தூரத்திலுள்ள விஷயங்களிலும் சிந்தித்துருகிப் பிரவர்த்திப்பதால் விவாகமில்லாததினுலோ, மாதர் வாடையகற்றுவதாலோ, பெண்ணின்பவாவசியம் நம்மைவிட்டொழிவதில்லை. ஏகாங்கியாயிருந்தும், அடையவிரும்பிய சுவாதந்திரியமும் பெறுவதில்லை. எந்த விஷயத்தையும் உண்மையில் ஜெயித்தாலொழிய அவ்விஷயங்களில் மனதிற்கு சுவாதந்திரியம் வருவதேயில்லை. சத்துருவைக் கண்டொளிந்தவன் அவனை ஜயித்தவனுவானு? தற்காலத்தில் மறைந்து தப்பினுனேயொழிய பிற்காலத்தில் அவன்கண்ணுள்ள பயமவனைவிட்டகலவில்லை. மேலும், சத்துருவைக் கொன்றுலும் ஜெயித்தவனுகான். ஏனெனில் வேறு சத்துருக்கள் அவனுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பலாம்.

இனி உண்மையான ஜெயம் யாதெனில், ஒரு விஷயம் முழுபலத்துடன் எவ்விதமாக வருத்தினுலும், சற்றேனும் அதனுற்றீமை யடையாவண்ணம் நாமிருந்தால்தான் அதையுண்மையில் ஜெயித்தவராவோம். அவ்விதமின்றி, மனதிற்கு ஆவசியமான விஷயத்தையனுபவியாது, தூரத்தில் விலக்கி வைத்தால் அதன் ஆவசியம் நாளடைவில் படிப்படியாய் விருத்தியடைந்து, தடுக்கும்படியான சக்தி குன்றி, தைரியமிழந்து பித்துப்பிடித்தவன்போல் அவ்விஷயத்தில் விழ நேரிடும். அவ்விதம் விழும் மனது, மரணம்வரை அவ்விஷயத்திற்கடிமையாய் அதினின்று முய்யவோர் வழிகாணப் பெறுவதில்லை.

விஷய ஜெயத்திற்கு ஆரம்பித்து இவ்விதம் விஷயத்திற்கடிமையாவது வாசியோ? இதுவும் தவிர, மணம்புரிதல் கேவலம் மிருகதுல்யமாகாது. ஜீவன் உற்பத்திக்காக பிரகிருதியால் பாரியாபந்தமேற்படுத்தப்பட்டுள்ளதால் அதைத் தடுக்கவுமுடியாது. மற்ற எவ்வகையின்ப வாஞ்சையை ஜயித்தவனுக்கும் இப்பெண்ணாசையை ஜெயிப்பது அரிதாகும். ஏனெனில், பஞ்சேந்திரியங்களில் ஓர் இந்திரியம், தான் திருப்தியடையுங்காலத்தில் மற்ருேர் இந்திரியம் தனக்குப் பிரீதியான விஷயத்தில் மனதைக் கவர்ந்து செல்வது இயற்கை. ஆனல் கலவியின்பத்தில் அப்படியில்லை. ஆதலால் பாரியை சர்வேந்திரியங்களின் திருப்திக்குக் காரணமாகும்.

இதுநிற்க, தனித்தனியே ஒவ்வொரு பொறிகளுக்கும் அடிமையாகக் கூடிய மனிதன், எங்ஙனே, பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் திருப்தியுண்டாக்கத்தக்க பாரியையை நிவர்த்திக்க முடியும். சுவாதந்திரியத்தினிமித்தம் தள்ளிவைக்கவேண்டியதவசியமானலும் அது முடியக்கூடியதாயில்லையே!

இனி ஒன்றையழிக்காமலும், தள்ளாமலும், ஜெயிப்பது, ஜலபயத்தை யொழிப்பதை யொத்திருக்கின்றது. எங்ஙனேயெனின், வெள்ளத்திற்குப் பயந்து கரையிலேயே நிற்கின்றவன், தற்சமயம் வெள்ளத்தின் பயம் நீங்கியவனுனலும், பிற்காலத்தில் வெள்ளத்தின் காரணமாய் இறப்பதற்கிடமிருப்பதால் ஜலபயம் நீங்கினவனுகான். ஆனல்

வெகு ஜாக்கிரதையாய், பிறர் சகாயத்துடன் மூத்லில் சொற்ப ஜலத்திலிறங்கி நீந்தப் பழகினவ னுக்கு அகாதமான நீரிலிறங்கினாலும் ஜலபயமில்லை. ஏனெனில், வெள்ளத்தினடுவிலும் அதன் சக்தியால் யாதொரு குறைவுமவனடைவதில்லை.

இதுபோலவே சாத்தியமற்றதும் உண்மையில் பயத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதும், தவறுதலாய் ஜெயமென வெண்ணப்படுவதுமான விவாகவிலக்கி னால் சுவாதந்திரியமடைய முடியாது.

மனதிற்கவசியமான விஷயத்தைத் தடுத்து வறுத்துவதாலுண்டாகும் தீமை யொருபொழுதும் சகிக்கத்தக்கதல்ல. அங்ஙனம் தடுத்து நிறுத்த முயல்வது, மலைச் சிகரத்தினின்று மிறங்கு மொருவன், படிப்படியாய்த் தாழச்செல்லாது, உச்சியினின்றுங் கீழ் குதிக்குஞ் செயலையொத்தது.

என்னே, இவ்வளவு யோசனை இவ்விஷயத்தின் கண்?

இயற்கையிலுள்ள ஆண்டன்மை சற்றேனுங் குறையாதிருக்குமானால் அநேக பாரியைகளையும் இராச்சியங்களையும் இரட்சிப்பது இலேசாகவிருக் கும். அவ்வாண்டன்மையில்லாதவிடத்து உலகத் தில் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் கீழ்ப்பட்டவரோ யாவோம். இந்நிலைமையில் சுவாதந்திரியத்தில் மோகங்கொள்ளுவது, காட்டிலெரித்த நிலவுபோல வும் சாம்பரிற் பெய்த நீர்போலவும் நிஷ்பிரயோஜன மாகும்.

இனி புருஷத் தன்மை நம்மில் பூரணமாக வேண்டுமானால், புத்தி பூரணமாகவேண்டும். புத்தி பூரணத்தைப்பற்றி ஞானத்தின் கீழ் காண்க.

ஆதலால் புத்தி பூரணத்தால் ஞான பூரணமும், அதற்கேற்றவாறு பௌருஷமும், அதற்கேற்றவாறு சுவாதந்திரியமும் வருவதல்லாமற் கேவலம் சிற்றின்பங்களை விலக்குவதால் வருவதல்ல. இத்தியாதி காரணங்களாற் பிரமசரியம் நம்மைச் சுவாதந்திரியத்திற் சேர்ப்பிப்பதரிது.

---

4. கர்வம்.—Pride.

இப்புவியிலுள்ள மானிடரனைவரினும் எல்லா நிலைமையிலும், தான் எண்ணிறந்தவளவு மேன்மையுள்ளவனென்று மனப்பூர்வமாகக் கருதிக்கொள்ளும் சுபாவந்தான் **கர்வம்**.

இறுமாப்புக்கொண்டவன் தன்னை ஈசுவரனுக்கொப்பாகவும், பிறரை மிருகங்களுக் கீடாகவும், நினைத்துத்தான் காரியங்களிற் பிரவேசிப்பான். கர்வியின் மனப்போக்கு, பைத்தியக்காரன் மனப்போக்கையொத்திருக்குமென்றால், முதலிற் சிலர் நம்பாராயினும், பைத்தியக்காரனைவிட, கர்வி பன்மடங்கு துக்கத்தை விளைவிக்கக்கூடிய சித்தவிருத்தியையுடையவனென எல்லாரும் இறுதியிலொத்துக்கொள்ளாமற்றீராது.

ஏனெனில் கர்வி, தான் எக்காலத்திலும், யாவற்றிலும், எவரினும், மேம்பட்டவனென உலகம்

கோஷிக்கும்மாறு வீறுபேசி, காரியங்களின் சாத்தியாசாத்தியங்களும், பிற்காலத்திய குணதோஷங்களும் சிந்தியாமலவைகளை யாரம்பிப்பான். இம்மாதிரியே பைத்தியக்காரனும் குணதோஷங்களைக் கவனியாது, காரியங்களைச் செய்வானுதலால் கர்வியை, பைத்தியக்காரனுக்கொவ்வானெனை எங்ஙனே சொல்லமுடியும். உற்றுநோக்கில், அவனினுமதிக கஷ்டத்திற்கு உட்பட்டவனே.

ஏனெனில், பித்தனுடைய காரியங்களினின்றுமுண்டாகுந் தீங்குகளை, ஜனங்கள் அவனது அறிவின்மையெனப் பொறுத்து மன்னிப்பார்கள். கர்வியின் காரியங்களோ, அங்ஙனமல்லாது அகம்பாவத்தின் காரணமாயுண்டானதென்று ஜனங்கள் எண்ணுவதால், ஒவ்வொருநாளும் அவனுக்குச் சத்துருக்களதிகமாகிக் கொண்டிருப்பார்கள். கஷ்டங்களும் பெருகும். இதுதான் கர்விக்கும், பித்தனுக்குமுள்ள வேற்றுமை. இங்ஙனே கர்வம் வளருந்தோறும் அவனுக்கெல்லோரும் விரோதிகளாய் முடிவர்.

இனி, கர்வி தோத்திரப் பிரியன்; அதாவது, தான் பிறனைத் துதிப்பவன் என்ற பொருளில்லை. ஏனெனில், பிறரோடு பேசினாலே தன் கௌரவம் குறையுமென்று நினைப்பவன் எங்ஙனம் துதிப்பான். ஆதலால் பிறர் தன்னைத் துதிப்பதிற் பிரியமுள்ளவனென்று பொருள்படுமெனக் கூறவும் வேண்டுமோ?

மேலும் கர்வி புத்தியீனனுதலா லிவனிடத்தி லில்லாத பல நற்குணங்களுமிருப்பதாக நயவஞ்ச

கர் சொல்லித் தோத்திரம் பண்ணினால் இலேசி லவர்களை நம்பிவிடுவான். பரம வஞ்சகரோ தங்க ளிஷ்டத்தைச் சாதிப்பதற்கு இவனது கர்வ துர்க் குணத்தைப் பொறுத்து மித்திரர்போல் நடிப்பர். சற்சனங்களாகிய புத்திமான்கள் இவனிடத்திலிஷ்ட முள்ளவர்களாயிருக்க விரும்புவார்களா ?• இவனது கர்வ துர்க்குணத்தை எவ்வாறு அவர் சகிப்பார். ஒருவேளை யவரிடும்பை கூர்ந்து இவனிடம் வர நேரிட்டால், தன் கௌரவம் காட்ட அவர் வருகை யறியாதவன்போல் நடிப்பான். வந்தவருக்கு முன் னினும் பன்மடங்கு அவன் கண் வெறுப்புண்டாகி, அவனை விட்டகன்ருற் போதுமெனத் தோன்றி விடும்.

ஆதலாலன்னியருக்கு இதத்தைச் செய்யும்படி யான குணக்குன்றுகளென விளங்கும் சாதுக்களி லொருவரோனும் இவனுக்கு மித்திரராக சந்தர்ப்ப மில்லை.

கர்விக்கு அறிவுண்டாகு மார்க்கங்களுஞ் சொற் பம். ஏனெனில் அன்னியருபதேசத்தினின்று மிவ னறிவைத் தேடிக்கொள்வது மிகவுமசாத்தியமா கும். தனக்கொரு விஷயத்திலறிவில்லையென்றும், தன்னைவிட அறிவிற்றேர்ந்த மற்றொருவன் உப தேசத்தால் அறியவேண்டியிருக்கிறதென்ற வெண் ணம் அவன் கௌரவத்திற்கு முற்றும் முரணுனதன் றோ ! இனியன்னியருபதேசமிவ்வாறு நீங்க, அவன் ஞானமடைதற்குள்ள மற்றோர் வழி, சுயபுத்தியால் யோசித்து காரியத்தின் தத்துவத்தை அறிந்து

கொள்ளலல்லவா ? அந்தோ ! இவ்வழியும் அசாத்தியமாகவே முடிகின்றது. ஏனெனில், ஒவ்வொரு காரியங்கள் செய்யும்பொழுதெல்லாம், காரியத்தில் எவ்விதம் பிரவர்த்தித்தால் தன் பெருமை பெருகுமென்றெண்ணி, தன் கர்வத்திற்கேற்றவாறு யோசிப்பதேயல்லாமல், விஷயங்களின் உண்மையான குண தோஷவாராய்ச்சியை அவன் செய்வதேயில்லை.

ஞான சூன்யனும், நாடோறும் சத்துருக்களைத் தேடிக்கொள்ளுகிறவனும், சுயநயக்காரரை நம்பினவனுமான மனிதன் சதா துக்கக்கடலில் அமிழ்ந்தவனாவனேயல்லது சுகம் பெறுவதேது ?

மேற்சொன்னவையினின்றும் நாமறியற்பாலது யாதெனின்: கர்வி பித்தனுடைய மனத்தன்மையுடையவனென்றும், உலகத்திற் பலர் அவன் விரோதிகளெனவும், சாதுக்கள் அவன் பந்துக்களாகாரெனவும், சுயநயக்காரரே அவன் மித்திரராவரெனவும், பிறருபதேசத்தைப் பின்பற்றும் சுபாவமற்றவனெனவும், இறுமாப்பின் காரணமாய் சொந்த யோசனை யவனுக்கில்லையெனவும், பொருள்நிலை யாராய்ச்சிக்கும் அவன் மனதிற்கும் வெகுதூரமெனவுமிவையேயாம்.

ஆதலால் இப்பேர்ப்பட்டவனுக்கு உலகத்தில் சுகம் எங்ஙனே கிடைக்கும்.

---

5. மடி (சோம்பல்.)—Laziness.

ஒருவன் சுகானுபவசந்தர்ப்பங்களை எவ்வளவு பரிபூரணமாயடைந்திருந்தாலும் மனத்தின் க்ஷய ரோகமாகிய மடி, அவன் மனதில் குடிபுகுந்தால் அவன் சற்றேனும் சுகமடைவதேயில்லை. மேலும் அவன் நீங்காத துக்கத்தையும் அடைவான்.

மடியின் விஷயத்தில் ஒவ்வொருவரும் அதி ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். ஏனெனில் ஸ்தூல தேகத்திலுண்டாகும் க்ஷயரோகத்தை சிகிச்சை தெரிந்த எல்லா வைத்தியரும் நீக்குவதரிதெனப் பின் வாங்கா நிற்க, சூக்குமதேகமான மனதைப் பாதிக்கும் மனோராஜயக்ஷ்மாவை (க்ஷயரோகத்தை) எவ்விதம் தடுக்கமுடியும். ஆதலாலதனின்று முய்யும் மார்க்கம், அதை வாராது தடுப்பதுதான்.

மடியின் சொருபம் யாதெனின் மனிதருக்குச் சிற்சில விஷயங்களில் நியாயமான இச்சையுண்டாகும்பொழுது, அதை சாதிப்பான்வேண்டி நமது தேகமும், ஐம்புலன்களும், மனதும் அநேக விதத்தில் சிரமஞ்செய்யவேண்டியவவசியம் வருமன்றோ? காரியசித்திக்கு வேண்டிய சிரமத்தைச் சகிக்க சக்தியில்லாததால் சிரமத்தை விலக்கும்பொருட்டு, காரியத்தினின்றும் பின்வாங்கும் சுபாவம்தான் **மடி** யெனப்படும்.

மெய்வருத்தம், பசி, தூக்கம், செவ்வியின் அருமையாகிய இவைகளின்கண் பயமாகிற மடி பிடித்த மனிதனுக்கு யாதானுமோர் காரிய ஆவசியம் நேரும்

பொழுது அவன் மனதில், மடிக்கும் அக்காரியத்தி லிருக்கு மிச்சைக்கும் யுத்தமுண்டாகும். இதில் வாதமென்னவென்றால்,—மடிக்கு மெய் வருத்தம் கூடாதென்றும், அக்காரியவிச்சைக்கு எடுத்த காரியம் சித்திக்கவேண்டுமென்றும் நிற்கும். ஆலஸ்யம், தொடக்கத்தில் இச்சையைத்தடுக்க அவ்வளவு பலமில்லாமையால், மெய்வருத்தத்தைக் குறைத்து காரியத்தைச் சாதிக்க முயலும். எவ்வாறெனின், காரியத்தைச் சாதிக்க நியாயமாய் அடையக்கூடிய மெய் வருத்தங்களைச் சுருக்கும்படி, தந்திரம், களவு, சதி முதலியவற்றை மடியுபயோகிக்கத் தொடங்கும். ஆரம்பத்திலேயே மடி இத்துர்வழக்கங்களை மனதி லுண்டாக்குகின்றது. இவ்விதம் மடி வளர, வளர, தன் பலத்தால் மெய்வருத்தத்தை முழுதுந்தள்ளி, முன் கூறிய துர்க்குணங்களையும் விருத்திசெய்து, மனதினிச்சையைக் கெடுத்து, அதை யெடுத்த காரியத்தினின்றுந் திருப்பிவிடுகிறது.

மனது மடிக்கடங்காத பலமான இச்சையைக் கொண்டால், தன் பலத்தால் மனதைத் திருப்ப இயலாதென்று கண்டு தந்திரமாய் அம்மனதை அத னிச்சையினின்றுந் திருப்பிவிடுகின்றது.

மடியின் தந்திரமாவது யாதெனின், அவ்வம் மனத்தின் சுபாவத்திற்குத் தக்கபடி ஒவ்வோர் குழப்பத்தை யுண்டாக்கி இச்சை எவ்வளவு பலமாயிருந்தாலும், மனதை அதனின்றும் திருப்பி மெய் வருத்தத்தை நீக்கும்.

உதாரணமாக இச்சைகொண்ட மனது, தருமத்தில் நிலையுள்ளதெனக்கொள்வோம். அப்பொழுது எடுத்த காரியம் அதர்மமாயில்லாமலிருந்தாலும், அதர்மமோ வென்று சந்தேகத்தையுண்டாக்கி (மடி) மனதை அவ்விச்சையினின்றும் திருப்பிவிடும். அஃது கர்வ சுபாவமுள்ளதானால், அவ்வற்ப விஷயத்திற்காக அவ்வளவு கஷ்டம் தாம் கொள்ளுவது தம் அந்தஸ்திற்குத் தகாதென்றும், வேறு சமயத்தில் இவ்விஷயத்தை வெகு இலேசாய்ச் சாதிக்கலாமெனவுந் தோற்றுவிக்கும். பய சுபாவமுள்ளதானாலோ, எடுத்த காரியத்தினின்றும் பிற்காலத்தில் பெருங்கேடு உண்டாகுமென்று வெருட்டும். சந்தேக சுபாவமுள்ளதானால், கஷ்டப்பட்டுங் காரியம் சித்திக்குமென்ற நிச்சயமில்லையெனவும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் மாத்திரமே யனுபவிக்க நேரிடுமெனவும் தோற்றுவித்து, மனதைப் பின்னடைவிக்கும்.

இங்ஙனம் மனத்தின் வேகத்தைத் தேக்கும் யக்ஷ்மா (க்ஷயரோகம்) வால் பீடிக்கப்பட்டவன் சுபாவத்திற்கேற்றபடி மடி, தந்திர சக்தியால் குழப்பத்தை யுண்டாக்கி, மனதை அவசியமாய்ச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தினின்றும் நீக்கி, தீராத்துயரக் கடலிலமிழ்த்திவிடும்.

மடியினால் காரியம் கெடினும் மெய்வருத்தமாகிலு மில்லையாமோ வென்றால், அதுவுமசாத்தியம். ஏனெனில், அநேகதடவைகளில் ஆலஸ்யம் அடைந்த மனது, முதலில் காரியத்தைவிட்டு, அச்சமயந் தவறினால் காரியம் தவறுமென்கிற சம

யத்தில் அக்காரிய பலனை யிழக்க வாற்றாமையால் அதிக சிரமத்துடன் அக்காரியத்தைத் தொடங்கும். இவ்வாறு செய்துந் தகுந்தவேளை தவறினதால் பட்ட கஷ்ட மெஞ்சுமேயொழிய காரியம் கைகூடாது.

ஸ்தூலதேகத்தை வாதிக்கக் கூடிய யக்ஷ்மா (க்ஷயரோகம்) வானது எல்லா அவயவ சக்திகளையும் நிர்மூலமாக்கி தேகத்தைச் சொற்பகாலத்தில் சவமாக்கும். மனோ ராஜயக்ஷமாவாகிய ஆலஸ்யமோ, புத்தியையு மிந்திரியங்களையும் நாளடைவில் பலமற்றதாக்கி ஜீவனைமாத்திரம் அழிக்காமல் உயிரோடுற்ற பிணமாக்கிவிடும்.

மேலும் தூலதேக யக்ஷமாவானது சீக்கிரத்திலுயிர் துறக்கச்செய்வதாற் பிறருக்கு அவனால் மரணத்திற்குப்பின் யாதொரு உபாதியுமில்லை. மனோராஜயக்ஷமாவானது மனிதனை மூச்சோடு கூடிய பிணமாக்கி விடுவதால் அவன் பந்துக்களுக்கு அவன் சரீரபோஷணை விஷயமாய்ப் பல கஷ்டங்களும் வந்து சேரும். அவனிருந்துமிறந்தவனுக்கொப்பானதால் அவனுயுள்வரை அவனாலுலகத்திற்குப் பிரேதபாதையே யொழிய வேறொன்றில்லை

இனி சோம்பலென்கிற இப்பாழுங் கிணற்றில் விழாதிருக்கச் சூழ்ச்சி யாதெனில், அதனாரம்பகாலத்தில் அதற்கும் ஆக்கிரகத்திற்கும் போராட்டம் தொடங்குமென்றோமல்லவா; அப்பொழுது உற்சாக சக்தியை வெகு பலப்படுத்தி யுத்தத்தில் மனதைத்

தோற்கச் செய்யாமல் காரியத்தில் முயற்சிகொள்ள வேண்டும். உற்சாகம்தான் இவ்வியாதிக்கு ஏற்ற மருந்து. பொதுவாய், இம்மனோவியாதி, யெளவனத்திலாவது விருத்தாப்பியத்திலாவதுண்டாவதில்லை. அந்தோ! இளம்பிராயத்திலேயே இது உற்பத்தியாகிவிடுகிறது.

இம்மனோவியாதி சாதாரணமாய், செல்வத்திலுழலுபவரும், புத்திரரிடம் அளவிறந்தவார்வங் கொண்டுள்ளவருமான தனவான்களது சந்ததிகளையதிகமாய்ப்பாதிக்கிறது. சிறு வயதில் தந்தையினதிக செல்வத்தால் சிறிதுஞ் சிரமமின்றிச் சுகமனுபவிக்க நேரிடுவதால், பிற்காலத்தில் சுயப்பிரயாசை செய்யவேண்டிய சமயங்களில், பழக்கமில்லாத காயக்லேசங்களை (மெய்வருத்தங்களைச்) சகிக்கச் சக்தியற்று ஆலஸ்யத்தின்பாற் படுகின்றனர். அதனால்தான் ஐசுவரியவான்களும் தம் மக்கட்பால் அதிக வாற்சல்யமுடையவரும், இத் தீப்பழக்கம் தங்கள் கான்முளைகளிடத்து வந்து சேராது அதிக சாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாக்கவேண்டும்.

இனி, சபலரிடம் ஆலஸ்யம் காணப்படுவதில்லையாதலால், சாபல்யமும், உற்சாகமும் இம் மனோவியாதிக்கு ஒளஷதங்களெனக்கொள்ளுதல் கூடாது.

ஏனெனில், ஆலஸ்யத்தைச் சாபல்யம் போக்குமானாலும், அதைவிடப் பன்மடங்கு வலியதான மற்றோர் வியாதியன்றோ? ஆதலின் சோம்பலைப் போக்க சாபல்யத்தைக் கைக்கொள்ளல்; அக்னிமந்த

வியாதியை, அதியக்கினி என்கிற ரோகத்தால் நிவர்த்திப்பதுபோலவும், தலைவலி போக்கித் திருவலியடைவதுபோலவும், முள்ளையெடுத்து முளையடித்துக்கொண்டாற்போலவுமாகும்.

ஆகையால் இம்மடியென்னுமாலஸ்யத்தை நிர்மூலமாக்க உற்சாக சக்தியொன்றே, நன்மை செய்வதுடன், தீமைசெய்யாத திருமருந்துமாம்.

புத்திரன்.—The son.

குற்றமற்ற தேகேந்திரியங்களையுடைய யௌவன புருஷருக்கும் சுகசாதனங்களைச் சம்பாதித்து நுகரப் பிறருதவி யவசியமாகவிருக்கின்றது. அந்நியருதவியடைந்தும், எண்ணின சுகமும், துக்க நிவிர்த்தியும், எண்ணினவாறே சாதிப்பதில்லை.

குழந்தைப் பருவத்தில், நம்மவயவங்களும் ஐம்புலன்களும், அவைகளின் சக்தியும், முதிர்ந்து விகசியாமலிருக்குங் காலத்து, அவ்வவயவங்கள் முதலியவை இலேசில் நாசமடையத் தக்கவையன்றோ? அவ்வாறுள்ள குன்றிய தேகேந்திரியங்களையுடைய குழந்தையின்கண் கைம்மாறு சற்றேனுங் கருதாது, தங்கள் சொந்த சுகசாதனங்களையும் நினையாது, வெகு காயக்லேசங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு, பெற்றோர் அக்குழந்தையை, தேகேந்திரிய சுகபூர்த்தியுடன் யௌவனப் பிராயத்தில் சேர்ப்பிக்கின்றனரல்லவா?

"பிரதியுபகாரம் எதிர்பாராது பெற்றோர் குழந்தைகளை இரட்சித்தாரென்பது மனதிற்கு திருப்தியைத் தரத்தக்கதல்ல. ஏனெனில் புத்திரனிடத்திலிருந்து பிற்காலத்தில் பெற்றோர் பிரதிபலமடைய விச்சை வைத்திருக்கின்றனரன்றோ?" என்று இவ்விதம் சிலர் ஊகிக்கலாம். ஆனால் இந்த ஆகம் முழுவதும் தவறு. ஏனெனில், பிற்காலதில் தமக்கு யாதொரு பிரதியுபகாரமும் செய்யத்திறமற்ற பிறவிக்குருடும், அங்கஹீனமுமான குழந்தைகளிடத்திலும், அவைகளால் ஆயுள்பரியந்தம் துக்கத்திற்கே காரணமானலும், பெற்றோர் பிரீதிசற்றேனும் குறையாது அச்சிசுக்களைப் பாதுகாக்கின்றனர். பிரகிருதியில் இன்னும் யாதானுமாதாரமுண்டோவெனப் பார்ப்போம். மிருகங்களுக்கு நிகழ்கால வழிவேயொழிய எதிர்காலத்தைப்பற்றிய யோசனையில்லையல்லவா? அவ்வாறுள்ள ஜீவன்களுக்கும் தம் சிசுக்களிடத்தில், மனிதனைவிட வதிக வாற்சல்யம் இருப்பதை நாம் பார்ப்பதில்லையா? கைம்மாறு கருதியோ தம் குட்டிகளைப் பாதுகாக்கின்றன? பிரதிபல இச்சையில்லாமலே, மிருகங்களில் சிசு வாற்சல்யமியற்கையாய்ப் புலப்பட, அதற்கு விரோதமாய் மனிதனில் மட்டும் கைம்மாறு காரணம்பற்றி சிசு பரிபாலனம் நிகழ்வதெனக் கூறுவது யுக்திக்குப் பொருந்தவில்லை.

இனி பிரதிபலனுக்கேற்றவாறு செய்கின்ற மனிதனிடத்திலும், அஃதற்ற மிருகங்களிலும் ஓரே விதமாய் பிரதியுபகாரவுத்தேசமில்லாமல் புத்திர

சிநேகமுண்டாவதற்குக் காரணமென்னவென்று யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

நாம் தத்துவ விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தினுதவியால் எங்கெந்த சாதனங்களின் தத்துவங்களை யறிந்திருக்கிறோமோ வவையெல்லாம் அநேக சுகங்களுக்கும் துக்க நிவர்த்திக்கும் காரணமாயிருக்கின்றன. உலகத்தில் எல்லா வஸ்துக்களின் தத்துவங்களை யறியும் பக்ஷத்தில் அவையெல்லாம் நமது சுகத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும். ஆதலின் பிரகிருதியால் ஜகத்தின்கண்ணுண்டாக்கப்பட்ட சர்வசிருஷ்டியும் ஜீவர்களது சுகத்திற்காகவென்று புலப்படுகின்றது. மேலும் சிசு க்ஷேமத்திற்காக பிரகிருதி மக்கட்பாலன்னைப் பெற்றோரிடமுண்டாக்கியுள்ளதென, இதனின்றும் தெளியத்தக்கது. இன்னும் மிருகங்களில் ஆண்களுக்குக் குட்டியினிடத்தில் வாற்சல்யமில்லை. ஏனெனில் குட்டியின் க்ஷேமத்திற்கு ஆணின் வாற்சல்யம் அவசியமேயில்லை. ஆனால் மனிதனிலோ, தந்தையினுதவி யத்தியாவசியமாக விருக்கின்றது. ஆதலின் மனித வர்க்கத்தில் மாத்திரம் தந்தைதாய் இருவரிடத்தும் சிசுவாற்சல்யம் அமைக்கப்பட்டுள்ளதெனத் தெளிவாகின்றது.

இனி "சிசுக்ஷேமத்திற்காக புத்திர சிநேகத்தை தாய்தந்தையரிடத்தி லமைத்த பிரகிருதி, சர்வ ஜீவர்களிடத்தும் தயையென்கிற சுபாவத்தை ஸ்தாபித்திருந்தால் சிசுக்ஷேமத்திற்கு இன்னுமதிக சௌகரியமாயிருக்குமல்லவா? ஏனெனில், தயை சர்வ

ஜீவர்களுடைய க்ஷேமத்தையும் ஒரே விதமாய் சாதிக்கத்தக்கதோர் மனோபாவனையாதலால், அதை சர்வஜீவன்களிடத்தும் ஸ்தாபிக்கும் விஷயத்தில் அன்னை தந்தையரினின்றும் வரத்தக்க சிசுக்ஷேமம், எல்லாமனிதரிடத்தினின்றுங் கிடைக்கும். அதனால் புத்திராபிமானத்தினின்றும் வரத்தக்க காயக்லேச துக்கங்கள் தாய்தந்தையர்களினின்றும் குறைந்து போகும்" என்கிற சந்தேகமும் இதைப்போன்ற பிறவும் உண்டாகலாம். ஆனால் இந்த மார்க்கத்தி லுள்ள குற்றம் யாதெனில், தயாளுவினுடையவுப காரச்செயல் எல்லாப் பிராணிகளிலும் ஓரேவிதமாய் பரவிநிற்பதும் ஓரே பிராணியைத் தழுவி எப்பொழு தும் நிற்காத சுபாவமுள்ளதாதலாலும் ஓருயிர்ப் பற்று அவசியமான குழவி க்ஷேமத்திற்குத்தக்கவுப காரஞ் செய்வது, தயையினின்றும் நிறைவேறாது.

இன்னும் சிசுக்ஷேமத்திற்கு அதிக சௌகரி யத்தையுண்டாக்கத்தக்க மற்றோர் மார்க்கமாக எண் ணப்படுவது யாதெனில், குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் வேண்டியவளவு பலமுள்ளதாகச்செய்யப்படவேண் டியதுதான். ஆனால் இம்மார்க்கத்தில் கீழ்வருங் குற்றமுண்டு. அதாவது, ஓர் பொருள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு விரைவாக புஷ்டியடைகின்றதோ அவ் வளவுக்கவ்வளவு சீக்கிரமழிகின்றது. உதாரண மாக, ஈசல், மழை பெய்தவுடன் உற்பத்தியாகின் றது. ஒரு மணி நேரத்துக்குள் சிறகு முதலியன முளைத்து யௌவனமடைகின்றது. அடுத்தவோர் மணிநேரத்தில் சிறகொழிந்து உடல் தளர்ந்து மரண

முமடைகின்றது. இவ்விதம் சுமார் நான்கு மணி நேரத்திற்குள் உற்பத்தி, ஸ்திதி, நாசம் இவைகளை யடைகின்றது. இதனின்றும் நாம் ஊகிக்கக்கூடியது யாதெனில், வெகுகாலமிருக்கவேண்டிய இம் மனிதவுடல் தகுந்தபலம் பூரணமாயடைய கால தாமதம் முக்கியமாய் வேண்டுமென்பதே. இத்தியாதி காரணங்களால், மனித சிசுக்கள் க்ஷேமத்திற்கு நெடுங்காலமவைகளையே தழுவி அன்போடு இருக்கக்கூடிய பிறசகாயமாவசியமானதால், அன்னை தங்கைகளிடத்தில் புத்திரவாற்சல்யம் பிரகிருதியால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆதலால், நாம் ஆயுள்பரியந்தம் பூரண சுகமனுபவிக்கக் காரணமான வித்தேகம், நம் பெற்றோர்களது சுகங்களைத் தடுத்து அவைகளை நாமனுபவித்ததினால்தான் சரியான நிலைமையிலமைந்துள்ளது. இப்படிப்பட்ட புத்திராபிமானத்தைப் பிரகிருதி யேற்படுத்தாவிட்டால் நமது தேகம் பிறந்த வக்கணமே அழியவேண்டுமல்லவா ?

மனிதன் பூரண நிலைமையடையும்பொழுது பல மனோவிருத்திகளவனிடமிருந்தும் விலகி, பரிபூரணத்திற்கு முக்கிய காரணமான தயைதான் கடைசியில் உறுதியாய் நிலக்கின்றது. இக்குணம் நிறைந்துள்ளவனுடைய சுபாவம் யாதெனில், தனக்கு தீமையே விளைக்கக்கூடிய தன் சத்துருவின் சொற்ப சுகத்திற்காக தன் சுகத்தையுமுபேக்ஷித்து அச்சத்துருவின் சுகம் நிறைவேறச் செய்வதுதான்.

நாமெல்லோரும் முடிவில் இந்நிலைமையை யடைய வேண்டியவர்களல்லவா? நாமோ தாய் தந்தைகளது சர்வ சுகங்களையுமபகரித்தோம். பால்யத்திலவர்களுக்குப் பல துன்பங்களையும் கொடுத்தோம். ஆதலின் அவர்களின் க்ஷேமத்திற்காக நம்முடலுள்ளவரை நம்முயிரையும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கவேண்டியவர்களன்றோ? அப்படியிருக்க அங்ஙனம் செய்யாது நம் கடமைகளையுபேக்ஷிப்போமானல் நாம் சிம்மாசனுதிபதியாயிருந்தாலும், மனிதனென நடிக்கவுங்கூட தகுதியற்றவனெனத்தான் சொல்லக்கூடும்.

பெற்ருேர்களுடைய ஹிதகிருத்தியத்தில் உதாசீனனன மனிதனை மனிதவர்க்கத்திற் பிறப்பித்தது, ஒருகாலத்திலும் ஒன்றையுந் தவறுதலாய்ச் செய்யாத பிரகிருதிமாதாவின் தற்செயலான தப்பிதமெனக்கொள்ளத் தக்கதேயன்றி வேறன்று.

---

7. விவாகம்.—Marriage.

சுவாதந்திரிய சுகத்திற்கு உலகவின்ப விலக்கு காரணமல்லவென்றும், விஷய ஜெயமேவதற்குக் காரணமாகுமென்பதும், விஷய ஜெயமென்பது, விஷயங்கள் நம்மிடத்திற் சேர்ந்திருக்கும்பொழுதும் அவை நமக்குக் கீழ்ப்படிந்தும், மனது அவைகளுக்கு வசப்படாமலும், நம் நிச்சயத்தினின்றுஞ் சற்றேனு மிழுகாமலுமிருப்பதுதான் என்பதும் பிரமசரியத்தின் கீழ் கூறியுள்ளோம். இதுவுமன்றி,

மேற்கூறப்பட்ட மனோபலம் பிரமசாரிக்கு வராததோடு, பலவித அநர்த்தங்களுமவனுக்கு வந்துசேருமென்றும் உரைத்தோம்.

இவ்வித அநர்த்தங்களை நீக்குவதற்கு விவாகம் செய்துகொள்ளுவோமென்று துணிந்தால் வேறு தீமைகள் சம்பவிக்குமோவென்றும், அத்தீமைகளுக்கு ஏதேனும் பரிகாரமுளதோவெனவும் இப்பொழுது நாம் யோசிக்கற்பாலது.

விவாகஞ் செய்வது விஷயஜெயத்திற்கு ஓர் காரணமாயிருந்தாலும், யாதொரு குற்றமுமற்ற ஓர் மார்க்கமென எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வது வருத்தமாயிருக்கும். ஏனெனில் விவாகஞ் செய்த தீரபுருஷருங்கூட, ஓர் பெண்ணை மணப்பது, மரணபரியந்தம் சிறையிலடைக்கப்படுவதை யொத்தது எனக் கூறுகின்றனரேயொழிய, அதில் சொற்ப குணமாவது இருப்பதாக நாம் அவர் சொல்லக் கேட்டதில்லை. மேலும் விவாகஞ் செய்துகொண்டவர்களின் பராதீனம் முதலிய பல துன்பங்களைக் கண்டு சிலர் பிரமசரியமே போதுமென நினைத்து விவாகத்தின்கண் பயமடைகின்றனர். இங்ஙனமனுபவமில்லாது பிறருடைய கஷ்டங்களைக் கண்டமாத்திரத்திலேயே பயப்படத்தக்க விவாகத்தை மனிதர் எங்ஙனமேற்றுக்கொள்ளுவார்.

இனி, இச்சந்தேகங்களுக்குச் சரியான விடையாதெனில், மேற்சொன்ன கஷ்டங்கள் விவாகஞ் செய்துகொண்டவருக்கு வருவதுண்மையானாலும்,

அவை விவாக காரணத்தால் மாத்திரம் வந்தவை யல்ல. நாமொரு பெண்ணைக் கை பிடித்தல் எதற்காகவெனில், எல்லா இந்திரிய விஷயங்களை யும், ஜலபயத்தை வெல்லுவதுபோல், அதன் நடுவே நின்று வெல்லவும், நம் தேகபோஷணை முதலிய காரியங்கள் சிறிதும் வருத்தமின்றி நடைபெறவும், தர்மத்திற்கு முக்கிய காரணமாகிய, பரோபகாரம் என்கிற வித்து, முதலில் ஆத்மதுல்யப் (தன்னிடத் திற்போல்) பிரியமுள்ள ஓரிடத்தில் முளைத்துத்தழை க்குமாதலாலும், அவ்வித ஆத்மதுல்யஸ்தானம் மனைவியே யாதலாலுந்தான்.

மனைவி எவ்விதம் ஆத்துமதுல்யஸ்தான மென்று பார்ப்போம். ஆத்மாவிற்கு முதலில் பிரியம் தன்னிடத்திலும், பிற்பாடு அதன் பிரியத் திற்கு காரணங்களான வின்பங்களின் தாரதம்மி யங்களை யனுசரித்து விஷயங்களிலுமிருக்கக்காண் கிறோம். பாரியையானவள் எல்லா இந்திரியங்க ளின் பிரிய காரணமாயிருப்பதால், ஆத்மாவிற்குப் பாரியையிடம் விஷயங்களின்கண்ணுள்ள பிரியத் தைக்காட்டிலும் மேலான ஆத்மதுல்யப் பிரியமிருக் கிறது.

இது நிற்க, தர்மத்தினங்கமான பரோபகார மென்கிற வித்து (விதை) ஆத்மதுல்ய ஸ்தானத்தி லுண்டாவதென்பதை விவரமாய் "தயை" யில் சொல்லுவோம்.

இனி "விவாகம் காவலில் வாசம்" என்று சொல்லுபவர்கூட, பாரியை இறந்தால் சிறையி

னின்று விடுபட்டவர்போல் களிப்படையாததோடு, தீராத்துயரத்தையுமடைந்து தன் தேகநாசத்தையும் விரும்புகின்றனர்; இத்துயரத்தையொழிக்க மறு தாரமும் உடனே மணம் புரிகின்றனர். இதனின்றும் பாரியை ஆத்மதுல்யப் பிரியையென்று வெளிவாகின்றது.

இதுகாறுஞ் சொன்ன விஷயங்களினின்றும், மனையாளால் அநேக துக்கங்களுண்டாவதானாலும், அவ்வித துக்கங்களையெல்லாம் அலட்சியமாக்கத் தக்க சுகமும் பாரியையினிடந்தானிருக்கிறதென்று விளங்குகின்றது.

ஆனால் இவ்வளவு சுகத்திற்கும் பிரியத்திற்கும் காரணமான விவாகத்தின்கண் முன்சொல்லியபடி வெறுக்கத்தக்க துக்கம் உண்டாவது யாது காரணம் பற்றியோவென்றால், புருஷன் குணங்களையும் குற்றங்களையு மாராய்ந்தறியத் திறமையற்றவனாய் மனையாளிடத்தில் தவறுதலான பிரியத்தை வைப்பதால்தான். ஏனெனில், ஆண்பாலாரிடத்தில் பிறனை நடுங்கச் செய்யும் பௌருஷமும், பெண்பாலாரிடத்தில் அபாயமுண்டாகுமோவென்று பின்னடையச் செய்கிற வச்சமும், இயற்கையிலுண்டு. ஆனால் புருஷன், பெண்ணினிடத்தில் தவறுதலான பிரியத்தை வைப்பதனால், அநாயாசமாய் ராஜ்யமுமாளக்கூடிய பௌருஷத்தையும் பாரியையின்கண் இழந்து விடுகிறான்.

புருஷன் ஆண்டன்மையை யிழப்பதால், புருஷனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கச் செய்யும் அச்சத்தை

பெண்களிழந்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே, மனைவி புருஷனுக்கடங்காததாலும் புருஷன் இல்லாளை யடக்கியாள திராணியில்லாமற் போவதாலுந்தான், விவாகத்தினால் வெறுக்கத்தக்க துக்கமுண்டாகின்றது. புருஷனது பௌருஷம் நசித்தால் இடுக்கண் வாராதிருக்கவுங்கூடுமோ ?

விஷப்பல்போன பாம்பை, பாம்பாட்டிப்பயலும் அதன்கண் சிறிது மச்சமின்றி இருப்பதுமல்லாமல் அதற்குச் சிரமம் வருமாறு எப்பொழுதும் தன்னிஷ்டம்போல் ஆடவும் செய்கிறானன்றோ ? ஆனால் விஷப்பல்லோடு கூடிய சர்ப்பத்தின்கண் பயமட்டுமல்ல ; அச்சர்ப்பமிருப்பதாகச் சந்தேகப்பட்ட திசையிலும் செல்ல, எவ்வித வீரரும் அஞ்சுவார். புருஷன் மேன்மைதங்கிய தனது ஆண்டன்மையைச் சிற்றின்பவவாவினாலிழந்து, அடிமைத் தொழிலைப் பிரியத்துடன் செய்கிற ஓர் பெண்ணின் சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிவானானால், துக்கம் எவ்வாறு நேராமலிருக்கும்?

அடிமைக்கும் அடிமையாயிருக்கும் எஜமானனுக்கு உயிர்போமளவும் சிறையிலிருத்தலையொத்த துன்பம் நேரிடுமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ? பௌருஷம் நிறைந்த புருஷனுக்கும், விவாகம் பூரணப் பிரயோஜனத்தையுண்டுபண்ணும் மற்றுமுள்ள வழிகள், “ விவாகமுறை ” என்னும் வியாசத்தின் கீழ் கூறப்படும்.

---

8. ஞானம்.—Knowledge.

நாம் மனிதராய்ப் பிறந்து என்னென்ன சுகங்களை அனுபவிக்கிறோமோ அவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் ஞானமேதான். சுகானுபவங்களுக்கு வேறு காரணங்களிருக்குமானாலும் அவைகளெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, ஞானமில்லாமற் போனால் பிரயோஜனமற்றவையாகும்.

மேலும், வேறு காரணங்களினுதவியில்லாமல் ஞானம் மாத்திரம், சுகானுபவத்திற்குக் காரணமாகவுமிருக்கிறது. எல்லா ஜீவன்களைக் காட்டிலும் மனிதனில் இவ்வளவு மேன்மை நிறையச் செய்ததும் ஞானமேதான். மனிதரில் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்த இரண்டு பதவிகளுக்கும் காரணமாயிருப்பது முறையே, ஞானபூரணமும், ஞானசூன்யமுமே.

இவ்விதம் எல்லாச் சிறப்புகளுக்கும் காரணமாயிருக்கக்கூடிய ஞானமென்பதென்னவென்று பார்ப்போம்.

ஒவ்வொரு விஷயத்தின் குணதோஷங்களைத் தெளிவாயறிந்து குற்றங்களை நீக்கி குணங்களைக் கைப்பற்றி சந்தோஷத்தை எது அடைகிறதோவது ஜீவன் அல்லது ஆத்மாவென்றும், விஷயகுணதோஷங்களை அறிந்தபின்னர், தோஷங்களை நீக்கி, குணங்களைத் தேடி ஆத்மாவில் சேர்க்கிற காரணம் (கருவி) புத்தியென்றும், புத்தியின் இவ்வித சக்திக்கு ஞானமென்றும் பெயர்.

இதில், ஜனனமுதல் மரணம் வரையிலுள்ள சுக துக்ககாரணங்களையறியக்கூடிய ஞானத்திற்கு உலக ஞானமென்றும், பிறப்புக்குமுன்னும் இறப்புக்குப் பின்னும் உள்ள சுகதுக்ககாரணங்களையறிந்து, அநேக ஜன்மங்களில் நெடும்பிரயாணம் செய்கிற ஆத்மாவிற்கு சாசுவதசுகத்தைக் கொடுக்கும்படியான ஞானத்திற்கு ஆத்மஞானமென்றும் சொல்லத்தகும்.

மனிதனைவிட பன்மடங்கு பலத்திலும், அதை யுபயோகிக்கிற பராக்கிரமத்திலும் சிறந்த காட்டு மிருகங்கள், ஜலஜந்துக்கள், ஆகிய இவைகளின் சக்திகளை பிரயோஜனமற்றதாக்கி, அவைகளினால், தான் யாதொரு கஷ்டமுமனுபவியாமல் ரக்ஷிக்கப் பட்டு, அவைகளைத் தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தி அவைகளின் சக்திகளாலுண்டாகக்கூடிய சுகங்களைத் தனக்கு உபயோகப்படுமாறு செய்து, தான் வாழ்வதற்குக் காரணம் இந்த ஞானத்தினுதவிமாத்திரம்தான்.

ஆனால் பிறஜந்துக்களைவிட எவ்வளவோ மேன்மையை மனிதனிடத்தில் உண்டுபண்ணின இந்த ஞானம் எல்லாமனிதருக்கும் பொதுவாயிருக்க, மனிதரில் அநேகர் மிருகங்களைப்போல் பிறருக்கு அடிமைகளாகி எப்பொழுதும் துக்கப்படவும், வேறு சிலர் மற்றவர்களது உதவியினாலுண்டாகக் கூடிய சுகங்களைத் தாங்களனுபவிப்பதற்கும் காரணம் யாதெனின், இஞ்ஞானம் சிலரிடத்தில் அவசியமானவிஷயங்களில் வேண்டியபடி உபயோகிக்கத்

தக்கவிதம் வளர்ந்திருப்பதாலும், பிறரிடத்தில் அங்ஙனமில்லாததாலுந்தான்.

இந்த ஞானம் என்னென்ன விஷயங்களில் எவ்வெவ்விதம் பூர்த்தியானால் இம்மைச் சுகம் நிறைவு பெறும் என்று ஆலோசிப்போம்.

இம்மையில் நாம் அடையக்கூடிய சுகங்களெல்லாம் புத்தி, ஐம்பொறிகள், அப்பொறிகளாலறியக்கூடிய விஷயங்களாகிய இவற்றைச் சார்ந்திருக்கின்றன. ஆதலினவைகளினியற்கையை அறிந்து அவற்றை பலப்படுத்தும் ஞானமே நமக்கு இன்றியமையாதது.

உடலும், பொறிகளும், இகசுக சாதனங்களும் குறைவற்றிருக்கும் மனிதர்களிலும், ஞானம் பூரணமாயில்லாமலிருந்தால் சுகம் சற்றேனுமுண்டாவதில்லை. மேலும் ஞானம் புத்தியினது சக்தியாதலால் புத்தியினபிவிருத்திமார்க்கத்தை அறிந்து அதில் சிரமஞ்செய்வதுதான் நமக்கு முக்கியமானதென்று வெளியாகின்றது.

ஆக்கிரகம், கோபம், அசூயை, சாபல்யம், முதலியவை, புத்தியைக் கெடுக்கின்றன. ஏனெனில், கோபம் முதலிய மனோநிலைமைகள் நம்மை வாதிக்கும்பொழுது, முன்னடைந்திருக்கக்கூடிய அறிவுங்கூட நாசமடைகிறதாகத் தெரிகிறது.

தயை, சத்தியம், திருப்தி முதலியன புத்தியை வளர்க்கத்தக்கவை. ஏனெனில், இம்மன நிலைமைகளில், புத்திக்குச் சமாதானமும் அதனால் முன்

னிருந்ததைவிட விஷயத்தைக் கிரகிக்கும்படியான சக்தியதிகமாகவும் காணப்படுகின்றது. ஆதலின் புத்தியின் சக்திக்கு துர்ப்பலத்தையுண்டாக்கத்தக்க முன் சொன்ன கெட்ட மனநிலைமைகளையொழித்து, அதன் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாகிய பின்சொன்ன மனநிலைமைகளையடைய முயலவேண்டும். இதனால் புத்திநிறைவும், புத்தியின் நிறைவால் ஞானநிறைவும் முடிவிற் சுக நிறைவும், மனிதருக்கு அநாயாசமாய்க் கிடைக்கும்.

இனி, முன்னறியாத விஷயங்களை யெடுத்துக் கொள்ளும் புத்தியினோர்வித சக்திக்கு வியாபக சக்தியென்றும், அறிந்தவைகளை மறக்காது வைத்துக்கொள்ளும் மற்றோர் சக்திக்கு ஞாபகசக்தியென்றும் சொல்லப்படும்.

இனி மனிதர் புத்தியின் சக்தியை இந்த இரண்டு விதமாய்ப் பிரிக்கக் காரணம் யாதோ? விஷயங்களை மேன்மேலும் அதிவேகமாய் எடுத்துக் கொள்பவர்பால், சற்று முன்னறிந்தவற்றின் ஞாபகம் முழுவதுமிராது போவதும், புதிது புதிதாய் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளத் திறமற்றவர்பால் வெகு காலத்திற்குமுன் தம்மனதிற்பட்டவை அழியாது நிற்றலுங்கண்டு, புத்திக்கு இரண்டுவித வித்தியாசமான சக்தியுளதெனக்கொண்டனர்போலும்.

ஆனால் உற்றுநோக்கினிவ்விரண்டு சக்திகளு மொன்றேயன்றி யிரண்டல்ல. சிலருக்கு அறிந்த விஷயங்களே அடிக்கடி நினைக்க சமயம் வாய்ப்பதாலும், வேறு சிலர்க்கு அவ்விதம் நேராததோடு

புதிய விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள அதிக முயற்சி யேற்படுவதாலும், இரண்டு மாறுபட்ட சக்திகளுளவெனப் புலப்படுகின்றன. உதாரணமாக, கல்விப் பயிர்ச்சியற்ற பெண்மக்களிடத்தும், உடற் குற்றங்களால் ஞானமடையச் சௌகரியங் குறைந்த குருடர், செவிடர் முதலானவரிடத்தும் ஞாபக சக்தி பலமாயிருப்பதைக் காண்கிறோம். இவர்கள் புதிது புதிதாயதிக விஷயங்களையறிய சந்தர்ப்பமடையாததாலும், அறிந்த சொற்ப விஷயத்தை மேன்மேலுஞ் சிந்தித்து, தம்மையொத்த பிறரோடு கெட்டுருப் பண்ணுவதுபோல் ஒன்றையே சொல்லிச் சொல்லிக் காலங் கழிக்குங் கதியடைந்துளாராதலாலும், ஞாபகசக்தி பலமாயடைகின்றனர்.

ஆனால் கல்விப்பயிற்சி யதிகமுள்ளாரிடத்தும் புதியவிஷயங்களை யறியவேண்டுமென்னு மவாவிருப்பதாலும், தன்னைப்போன்ற கற்றவரோடுசம்பாஷிப்பதாலும், விஷயங்களை யெடுத்துக்கொள்ளும் சக்தி யதிகமாயும், ஞாபகசக்தி மட்டாயுமிருக்கிறது. ஞாபகத்தையேவதிகம் சார்ந்திருக்கும் வேதாப்பியாசம் முதலியவை செய்யும் மனிதரிடத்து, பெண்மக்களிடத்திற்போல் ஞாபகம் பலமாய்க் காணப்படுகிறது. விஷயத்தை யறிந்துகொள்ளும் சக்தியோ குறைந்துவிடுகிறது. ஆதலால் அவரவர்கள் செய்யும் வழக்கத்தை யொத்து புத்தியின் சக்தி, ஞாபகமெனவும் வியாபகமெனவும் வித்தியாசமுள்ளவை போல் காணப்படுவதேயொழிய இயற்கையில் அவையிரண்டு மொரோ சொரூபமுள்ளவைதான்.

ஆதலின் நாம் ஞானம் நிறைய விரும்புவோமானல் மிருகங்களிலும் காணும் ஞாபகத்தை மட்டும் வளர்ப்பதும், ஞானத்திற்குக் காரணமான சிந்திப்பைக் கெடுப்பதுமான குருட்டுத்தனமாய் நெட்டுருப்பண்ணும் கெட்ட வழக்கத்தை நிறுத்தவேண்டும்.

ஞானம் மனிதனுக்கு பிரதான சக்தியானதால் அதன் முக்கிய அம்சங்கள் பின்னல் தொடரும்.

---

9 கல்வி.—Learning.

மக்களாயுதித்தோர் நலம்பெருங் காரணங்களையறிந்து அதனையடைவற்கும், தீமைவரும் வழிகளைத் தெரிந்து அது வாராது தடுப்பதற்கும், ஏதுவாயுள்ள புத்தியின் சக்தியை ஞானமென்று சொன்னேமல்லவா? எல்லாப் பொருள்களின் தோற்றங்களையும், தன்மைகளையும், உபயோகங்களையும் ஞானத்தின்பாற் படுத்துமாறு விஷயங்களை புத்தியில் சேர்ப்பிக்கச் செய்வது வித்தியாப்பியாசம் அல்லது "கல்வி" எனப்படும். கல்வியினுதவியின்றி, பொருள்களின் நுட்பவிஷயங்களையும் புத்தியின் சக்தியால் மட்டுமே அறிந்துகொள்ள சாத்தியந்தான். இவ்விதம் புத்தியின் சுயசக்தியால்மட்டுமே பூர்வீக மகாபுத்திமான்களால் தெரிந்துகொள்ளப் பட்டவைதான் தற்காலத்தி லுலகில் நடைபெறுமெல்லா சாஸ்திரங்களுமே. இந்தப்படி மகாபுத்திமான்களுக்குமட்டும் வித்தியாப்பியாசமின்றிக் கிடை

க்குமறிவு சாமானியமனிதருக்குக் கிடைப்ப தரிது.

சாதாரண மனிதனொருவன் ஓர் பொருளின் நுண்ணிய குணதோஷங்களைப் பிறருதவியின்றி யறி யப்புகின், எவ்வளவு காலத்தில் அஃது கைகூடு மென்று நிச்சயிக்கமுடியாது. வெகுகாலம் கஷ்டப் பட்டாலு மொருசிறிதுங் கூடாதும் போகலாம். மேலுமோர்விஷயத்தை சுயபுத்தியால் இலகுவாய் சொற்பகாலத்தில் அறியவல்ல புத்திமான்களுக்கும் மற்றோர் இலேசான விஷயத்தையதிக காலவுழைப் பாலும் அறிவது அசாத்தியமாகநேரலாம். ஆதலின் சுயபுத்தியால் மாத்திரம் பொருள்களின் ஞானத் தைத் தேடத்தலைப்பட்டால் சொற்பவிஷயங்களின் குறுகிய ஞானந்தான் வெகுகாலம் சிரமப்பட்டும் கிடைக்குமேயன்றி நிறைந்த ஞானம் கிடைப்ப தரிது. பூரணசுகமும் பெறக்கூடியதன்று வாணு ளெல்லாம் குன்றியவறிவோடும் துக்கநிறைவோடும் கழிக்க நேரும்.

இவ்விதமாய் இம்மார்க்கத்திலுள்ள காலதாமத மும் ஞானக்குறைவும் நீக்கவேண்டி ஏற்பட்டவழி தான் வித்தியாப்பியாசம் அல்லது கல்விப் பயிற்சி என்பது. இவ்வித்தியாப்பியாசத்தால் கிடைப்பது யாதெனில் வெகு பண்டைகாலத்து மூதறிஞோர் தம் சுயபுத்தி சக்தியால் கண்டறிந்த பொருள்களின் தோற்றம், ஒடுக்கம், உபயோகம் முதலியவைகளை நம்மனோர் உபதேசத்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் சுலப மாயடைவதுதான். இங்ஙனே, விஷயங்களைத்தாமே

கண்டறிய வேண்டிய கஷ்டமின்றி, நம்முன்னோர் சம்பாதித்து வைத்த ஞானத்தை நாமடைந்து அதன் சுகத்தையனுபவிக்கிறோமல்லவா?

கல்விப்பயிற்சி நிறைவதற்குக் கேள்வியும், தாமே கண்டறிதலும் இன்றியமையாதவை. நேரில் கண்டறியாத கேள்விமாத்திரமாவது, கேள்வியற்று நேரில் கண்டறிதலாவது, பொருள்களின் நுண்ணிய ஞானத்தையடைவிக்காது. ஏனெனில், முன்னது (கேள்வி) குருடன் விஷயஞானத்தையும், பின்னது (கண்டறிதல்) மிருகங்களின் பொருட்காட்சி ஞானத்தையு மொத்துளது. இவ்வாறன்றி வேறெவ்வித மிருக்க முடியும்? இதனுண்மையைத் தெளிவிப்பா னொருதாரண மிங்கியம்புவோம்:—ஓர் சிற்ப சாஸ்திரியும், சிற்பமரியாத சாதாரண மனிதனொருவனும், ஓர் பசுவும், சிறந்ததோர் சிற்பசாஸ்திரத் தேர்ச்சி முழுமையும் காட்டவல்ல கட்டடத்தை யடைந்ததாகக்கொள்வோம். அவண் நிகழற்பாலது சற்று நோக்குவோம். பசு, ஓங்கிய கட்டடத்தின் காட்சியளவிலே மிரண்டோட்டம் பிடிக்க, சிற்ப ஞானமற்றவன், அக்கட்டடத்தில் வசிப்பவர்களுக் குள்ள சௌகரியங்களைக் கண்டுகளிக்க, சிற்பசாஸ்திரஞானமுள்ளவனோ வம்மாளிகையின் விசித்திர வமைப்பும் தோற்றப்பொலிவுமதை வனைந்தவன் சிற்பத்தொழில் வன்மையும் நோக்கி வியந்து, களிக் கடலிலாழ்ந்து, அம்மாளிகையைப்போல வநேக கட்டடங்களை கட்டும்படியான வறிவையு மடைகிறானல்லவா? இவ்விதம் மூவகை வித்தியாசமான வுண

ர்ச்சிக்குக் காரணம், சாதாரண மனிதனும் பசுவும் இவ்விஷயத்தில் கேள்வி ஞானமடையாததாலும், சிற்பசாஸ்திரி யதை யடைந்துளா ருதலாலு மன்றோ? இதுபோலவே கண்டறியாத கேள்வி ஞானமும் பயனற்றது. ஒருவனது குணம், குற்றம் இவைகளின் பகுத்தறிவு அவனுடைய சரித்திரம் மாத்திரம் படிப்பதினால், தெளிவாகாது. அவனைப் பற்றி நேரில் கண்டறிந்தால்தான் அஃது செவ்வனே புலப்படும்.

ஆதலின் மூதறிவாளர் நேரில் கண்டறிந்த விஷயஞானத்தைச் செவியின் வாயிலாய்மட்டும் யாம் அறிதலின் நன்மை, நேரிற் கண்டறிய முயலும் வழியிலுள்ள பற்பல தடைகளை யொழிக்குமேயொழிய, நிறைந்த ஞானத்தை ஒருபோதுமடைவிக்காது. இது எல்லாருக்கும் தெரிந்ததானாலும் காரியத்தில் அதைத் தழுவி நடப்பவர் வெகு சொற்பமென்றே சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது. செவிப்புலனைய்மட்டும் சம்பாதித்த ஞானத்தோடு நம்மவர் கல்விப் பயிற்சியினின்றுந் திரும்பிவிடுகின்றனர். இதுவுமல்லாமல் தம் கல்வி, கட்புலனாராய்ச்சியில்லாமலே நிறைந்து தாம் வித்துவான்களாய்விட்டதாகவும் நினைக்கின்றனர். அந்தோ! இவர் எப்பெரும் பிழைக்குள்ளாகின்றனர்காண்! ஏட்டுச் சுரக்காய் கறிக்குதவுமோ. இவர் கேட்டதைக் கண்ணாரக் கண்டு அவ்வறிவை காரியத்தில் செலுத்தி, அதில் மன நாட்டம் பண்ணினாலொழிய, நற்குணவான்களும் தீக்குணம் போக்கியவருமாவாரோ? ஆகார்.

ஆதலின், நம் தேயத்தில் கற்றுக் கட்புலனுமறிந்த சான்றோர், பொருள்களினாராய்ச்சியை எவ்விடத்து முற்காலத்தில் நிறுத்தினரோ அவ்விடத்தே அது நாளடைவிலடைந்திருக்கவேண்டிய வுயர்ச்சியடையாது நிற்பதையும், சிற்சில விஷயங்களில் தாழ்ந்து பின்னடைந்துவிட்டதையும் காண்கின்றோம். உற்று நோக்கின், தொன்றுதொட்டுள்ள விஷயஞானங்கள் பார்வைக்கு நடமாட்டத்திலுள்ளனபோல் காணப்படினும், சவத்தையொத்துளவேயன்றி காரியத்திலுபயோகப்பட்டு நுண்ணிதின் நடைபெறுவதில்லை. மேற்கூறியவையினின்றும் கல்வியினுடலாயுள்ளது கேள்வியென்றும், அதனுயிர், கட்புலனாராய்ச்சியென்றும், நாமறியத்தக்கது.

இனி அநேகர் தற்காலத்தில் கல்வியை வயிற்றுப் பிழைப்புக்குக் காரணமெனக் கொள்கின்றனரேயன்றி, அஃது உயர்ந்த, என்றென்றைக்குமழியாத, குறைவற்ற க்ஷேமத்திற்குக் காரணமென நினைப்பதேயில்லை. வயிறு வளர்த்தல் கேவலம் கல்வியில்லா மனிதரிலும், விலங்குகளிலும் சிறப்பாக நடைபெறவில்லையோ? இத்தனை கற்றும் கல்வியினாலாயபயன், பிழைப்பதற்கு வழியாவதொன்றேயெனக் கொள்ளல் எவ்வளவு ஈனம். ஞானம் வேண்டாது உடலையே வளர்த்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்களுக்கும், ஞானத்தோடு கூடிய காரியங்களுக்கும், பயனில், வேற்றுமையில்லாதுபோகின், ஞானத்தால் மட்டுமே வேறுபடுகின்ற மனிதருக்கும் விலங்கினத்திற்கும் பேதமில்லாது போகாதோ?

இனி, நம்மவரில், ஆடவர் கல்வி கற்பதுபோல் பெண்டிரும் கற்கவேண்டுமெனவும், வேண்டியதில்லை யெனவும், கற்ருல் பயனற்றதெனவும், தீமை விளைவிக்கக்கூடியதெனவும் பற்பல மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள் வழங்கா நிற்கின்றன. ஓர் விஷயம் அவசியமோ அல்லவோவென்பதை, நாம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான இயற்கை (பிரகிருதி) யின்கண் கண்டறிதல் வேண்டும். நாம் கொள்ளும் நிச்சயம் இயற்கைக்கு விரோதமானல் அஃது பித்தனுடைய காரியம்போல் பிரயோசனமற்றதாகும். ஏனெனில், இயற்கைக்கு விரோதமாக, நாம், ஆகாயத்திலும் பறந்து செல்லக் குதிரைகளுக்கு சிறகும், மாமிசமிலகுவில் கிடைக்க, சில பறவைகளுக்கு சிறகில்லாமலிருத்தலையும் விரும்புவோமானல், அவை நம் விருப்பத்திற்கிணங்க அவ்வாருகின்றனவோ? நமது விருப்பங்கள் உண்மையில் அதிகப் பிரயோசனத்தையுத்தேசித்துண்டானவையாகுலும் அவை நிறைவேறுவதில்லை. ஏனெனில் நாமுத்தேசித்தது இயற்கைக்கு விரோதமல்லவா?

இனி பெண்களிடத்தில் கல்விப்பயிற்சிக்கின்றியமையாத விஷயங்களையறியும்படியான மனேசக்தி இயற்கை (பிரகிருதி) யால் அமைக்கப்பட்டுளதாயின், அவர்களுக்கு கல்விப்பயிற்சி வேண்டுமென்றே இயற்கையுத்தேசித்துள்ளதுபோலும். ஆதலினதை யாம் தடுக்கற்பாலதன்று. மற்றுமிவ்வுலகில் பெண்களாலாகவேண்டிய காரியங்களை யாலோசிக்குமிடத்து, கல்வி யத்தியாவசியமென்றுங் கண்டறியலாம்.

ஓர் பெண் தன்னுயுட்காலத்தில் ஓர் புருஷனுக்குத் தகுந்த மனைவியாயும், பலகுழந்தைகளின் தாயாயு மிருக்க நேரிடுகின்றது. உலகில் இவ்விரண்டு கடமை களைவிட அறிவு அதிகம் வேண்டியதான மற்றொன் றிருப்பதாக நாமறியத்தக்கதல்ல. இப்படிப்பட்ட கடமைகளை பெண்மக்கள் கல்விப்பயிற்சியின்றி கழிக்கவல்லவரானால், அவர்கட்குக் கல்வி அனுவசிய மே. அங்ஙனமல்லவெனில் கல்விப்பயிற்சி அவர் களுக்கு மின்றியமையாததெனச் சொல்லவும் வேண் டுமோ?

---

10. செய்யுள் வசன ஆராய்ச்சி.

நாம் குழந்தைப் பருவத்தில் விலங்குகளைப் போல் பகுத்தறிவின்றியிருக்கிறோம். வயதாக வாக பாஷைகளினுதவியால் வெளிப்படுத்தப்படு கின்ற ஞானத்தையடைந்து எல்லாவுயிர்கட்கும் மேலான நிலைமையையும், கடவுளின் தன்மை யும் வாய்ந்துளதோ எனச் சந்தேகிக்கத்தக்க உயர் ந்தபதவியையும், பெற நேரிடுகின்றது. ஆதலால் இவ்வித பெருமையுள்ள பாஷையினிருகிளைகளா கிய செய்யுளும், வசனமும் எவ்விதம் ஒன்றுக் கொன்று வித்தியாசப்பட்டுளதெனை ஆராய்ச்சி செய் வது மிகக் கற்றுணர்ந்த ஆன்றோர்க்கே பெரிய நூலின் வாயிலாய்மட்டுங் கூடியதானாலும், தற் காலத்திலிவ்விதவாராய்ச்சியின் அவசியம் காணப் படுவதால் அதைக் கவனியாது விடவும் கூடவில்லை. ஆதலின் சிற்றறிஞனை நான் எனது குறுகிய வறி

விற்கு எட்டினமட்டும் இவ்வாராய்ச்சித் துறையி லிறங்குகின்றேன்.

இம்மானிடவுடலை ஆபத்தினின்றும் நீக்கிப் போற்றிப் பாதுகாப்பதற்கு நம் இருகைகளும் எவ் விதமமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றனவோ, அவ்வாறே நம் மனோதேகத்தை அஞ்ஞான துக்கத்தினின்றும் நீக்கி, அதற்கு ஞானமாகிய வுணவைக் கொடுக்க பாஷையினிரண்டு கைகளாயுள்ளவையே செய்யுளும் வசனமும். இவைகளின் உதவியால்தான் நாம் பிறருக்கறிவு புகட்டவாவது, அறிவைப் பிறரிடத்தி னின்றும் பெறவாவதுவேண்டும்.

செய்யுட்கும் வசனத்திற்குமுள்ள வித்தியாசம் தெளியும்படி ஆராய்ந்தறிதல் வெகு கஷ்டமானாலும், அவை நம்மிரண்டு கைகளுக்கு மொப்பானவையென் றும், எது எந்தக் கைக்கு ஒத்திருக்கிறதென்றும் கண்டறிந்தால், செய்யுள் வசனமாகிய விரண்டில் மேன்மையானது இன்னதென்று நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இனி இதைக் கண்டறிதற்குமுன் இடக்கை வலக்கைகளுக்குள்ள வித்தியாசம் யாதெனப் பார்ப் போம் :—(1) ஒரு கையால் செய்யக்கூடிய காரியங்களை வலக்கை குறைவறச் செய்யத் திறமுள்ளது. (2) காரி யங்களைக் காலதாமதமின்றியுஞ் செய்யும் (3) காரி யங்களைச் செய்வதில் அதற்குப் பிறருதவியும் வேண் டியதில்லை. (4) அது செய்யும் வேலையில் தவறு களும் ஆபத்துக்களும் நேரிடுவதில்லை. ஆனால் இடக்

கையோ (1) இலேசான காரியத்தையும் சரிவரச் செய்யத் திறமற்றது. (2) சிறு காரியங்களைச் செய்வதிலும் காலதாமதமுண்டாகின்றது. (3) சுளுவான காரியங்களிலும் பிறசகாயம் வேண்டிவரும். (4) தான் செய்யும் காரியங்களிலிருந்து அவயவங்களுக்குத் தீமை விளைவிக்கும்.

இனி செய்யுள் வசனங்களின் இழிவுசிறப்புகளை நிச்சயிக்க ஓர் பாஷையைக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளவேண்டியதவசியம். ஆதலின், நாமெந்த பாஷையை யெடுத்துக்கொள்வதென்று ஆலோசிப்போமானால், நம்மிந்தியாவைப்பற்றினமட்டில் ஏறக்குறைய எல்லா இந்திய பாஷைகளுக்கும் தாயகமான சமஸ்கிருத பாஷையை எடுத்துக்கொள்ளல் தகுதியெனப் புலப்படுகின்றது.

சமஸ்கிருதபாஷையில் வெகு பழமையான நூல்களாகிய வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள், ஜோதிஷநூல்கள், அஷ்டாங்கஹிருதயம் முதலிய வைத்திய நூல்கள், இவையெல்லாம் செய்யுள்ரூபமாய் நடைபெற்று வருகின்றனவல்லவா? வேதங்களில் மனிதனுக்குவேண்டிய எல்லா விஷயங்களும் நிறைவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவென்று பலருஞ் சொன்னாலும் நமக்குக் காரியத்திற்கு வேண்டிய மாதிரியாய் சொற்ப விஷயத்தையுமறியக் கூடியதாயில்லை. அவைகள் நமக்கு விளங்காமலேயிருக்கின்றன. ஸ்மிருதிகளும் நமக்கு வெகு அவசியமான பலவிடங்களில் அபிப்பிராய பேதங்களை யுண்

டாக்கி சந்தேகத்தை விளைவிக்கின்றனவேயன்றி தெளிவைக்கொடுக்கின்றதில்லை. பின்னும் பாஹடாசாரியருடைய அஷ்டாங்கஹிருதயத்தை அதிக காலம் ஆராய்ச்சி செய்த வைத்தியர்கள் சொற்ப வியாதிகளையும் வெகுகால சிகிச்சையாலும், பிரயத்தனத்தாலும் சொஸ்தப்படுத்தமுடியாமல் பின்னடைகிறார்கள். தற்காலத்தில் வசன நடையில் எழுதப்பட்ட வைத்தியநூல்களைக்கற்ற நவீன வைத்தியர் எப்படிப்பட்ட வியாதிகளையும் கொஞ்சகாலத்தில் கஷ்டமில்லாமலே நீக்குகின்றனர். இதன் காரணம் பாஹடாசாரியருடைய வைத்திய சாஸ்திரவாராய்ச்சிக் குறைவென்று சொல்லற்பாலதன்று. ஏனெனில், தற்காலத்தில் மேநாட்டு நவீனவைத்திய முறைகளைக் கற்றறிந்தவருங்கூட பாஹடாசாரியாது நூலில் சொல்லிய வியாதிகளையும், ஔஷதங்களையும், மறுக்காததோடு பரிவுடனும் ஆதரிக்கின்றனர். ஆதலின் இவ்விரு திறத்து வைத்தியரும் தம் திறமையில் வித்தியாசப்படக் காரணம், பாஹடர்நூல் செய்யுளாயும், நவீனநூல்கள் வசனமாயுமுள்ளதென்பதே; என அறிய வேண்டும். பாஹடர் வசனமாய் எழுதியிருந்தால் விஷயங்களை தெளிவாயும் சுலபமாயும் கற்றுக் கொள்ளலாம். முன் சொன்ன காரணத்தால் செய்யுளுக்கு, இடக்கையின் முதலாவது இலக்கணமாகிய " ஒரு காரியத்தையும் சரிவர செய்யத் திறமையற்றது " என்பது பொருந்தியுளது. பின்னும் ஒருமணிநேரத்தில் ஒருவர்க்கு நாம் வசன

நடையில் தெரிவிக்கக்கூடிய எளிதான விஷயத்தை யும், செய்யுள்நடையில் பத்து தினங்களிலும் வெளியாக்கக்கூடுமோ கூடாதோவென்பது சந்தே கந்தான். வெகுகாலம் கஷ்டப்பட்டு செய்யுளாய்ச் செய்த நூல், பிறருக்கு அறிந்துகொள்ள அதிக கால தாமதமானாலுமாகலாம். அவ்வாறு காலதாமதப் பட்டும் அறியமுடியாமலும் போகலாம். இக்கார ணங்களால், அற்பகாரியங்களிலும் காலதாமதம் நேரிடும் என்கிற இடக்கையினிரண்டாவது இலக் கணமுமிருக்கிறதெனத் தெளிவாகின்றது.

மேலும் சமஸ்கிருத பாஷையில் செய்யுள்ரூப மாயுள்ள ஓர் நூலின் விஷயத்தையறிய உரை யெழு தப்படவேண்டுமானால், அவ்வுரை வசனநடையி லிருந்தாலொழிய வந்நூலின் விஷயம் தெளிவா கிறதில்லை. வசனநடையிலுள்ளவோர் நூலுக்கு செய்யுள்நடையில் ஓருரை அவசியமுமில்லை. அஃ திருப்பினும், அது அந்நூலின் நுட்ப விஷயங் களை விளக்கத்திறமற்றதாயுமிருக்கின்றது. இக்கார ணத்தால் 'அற்பகாரியங்களைச் செய்வதிலும் பிறர் சகாயம் வேண்டியது' என்ற இடக்கையின் மூன்று வதிலக்கணம்செய்யுளுக்குண்டென்று தெரிகின்றது. நம்மிந்தியாவில் எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்படு வதும், எல்லா விஷயங்களடங்கியதுமான சமஸ் கிருதபாஷை ஜனங்களிடத்தினின்றும் விலகி, கொஞ் சமும் நடமாட்டமில்லாமல் பழைய நூல்களோடு மட்டும் நின்று, இறந்த தன்மையை யடைந்துளது.

அ 4

இதன் காரணம் யாதென வினவுங்கால் அந்த பாஷையின் சொரூபத்தை நன்குயறிந்துகொள்ள அதன் இலக்கணநூலைக்கற்றல் அவசியமன்றோ? அவ்விலக்கணம், கரையில்லாததாய் வளர்ந்து, சாதாரண மனிதர் அதிககாலம் கஷ்டப்பட்டும் அறிய வசாத்தியமாயுள்ளது. ஆதலின் மனிதர் அப்பாஷையைக் கற்பதினின்றும் பின்வாங்குகின்றனர்.

இச்சமஸ்கிருத பாஷையின் இலக்கணநூல் இவ்வளவு விரிவாய் வளர்தற்குக் காரணம் அதிலெழுதப்பட்டுள்ள பாக்களின் பெருந்தொகுதியே. ஏனெனில் நூலாசிரியர்கள், தங்கள் பாக்களில் சொற்களை உபயோகிக்க முயலுங்கால், சந்தம் முதலிய யாப்பிலக்கணவிதிகளையனுசரிக்க, விரும்பியபொருளைக்கொடுக்கும் தகுந்த பதங்களை விட்டு, வேறு அருமையான சொற்களை வருந்திப் பொருள் கொள்ளத்தக்கவாறு, உபயோகிக்கின்றனர். இவ்விதம் ஒவ்வோர் கவிஞரும் புதிது புதிதாய் அருமையான புதுப் பொருள்களில் பதங்களை யுபயோகிக்குந் தோறும், சமஸ்கிருத விலக்கணநூல் வளர்ந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றது. தற்காலத்தில் மனிதரதை கற்றுளமுடியாதபடி அவ்வளவு பெரிதாய் எல்லைக்கடங்காது வளர்ந்திருக்கின்றது. ஆதலின் அது கற்பாரின்றி இறந்ததன்மையை யடைந்துளது. இதினின்றும் செய்யுளே பாஷைக்கு கேடுவிளைத்ததெனத் தெளிவாகின்றது. ஆதலால், "வேண்டும்போலொருதொழிலைச் செய்ய வசமில்லாததால் தன் கால் முதலிய உருப்புகளுக்கே கேடு

விளைவிக்கும்' என்கிற இடக்கையின் நான்காவது இலட்சணமும் செய்யுள்நடையிலிருக்கிறதென்றும் நன்ருய்த் தெரிகிறது.

இம்மாதிரியாய் வசனத்தின் இலட்சணங்களைக் கவனித்துப் பார்த்தால் அது வலக்கையின் நான்கு இலக்கணங்களும் நன்கு அமையப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். ஆதலின், அறிவு புகட்டுவதில் செய்யுளைவிட வசனமே சிறந்ததோர் கருவியாகும். இவ்வபிப்பிராயம் நாம் புதிதாய்க் கண்டுபிடித்ததல்ல; இஃது ஆன்ரேருக்குஞ் சம்மதமென்றே தெரிகிறது. புராணங்களை யெழுதிய வேதவியாசரிஷி, 'பாகவதம்' என்னும் நூலில் முதல் நான்கு ஸ்கந்தங்களை (—பிரிவுகளை) ச்செய்யுளாய் எழுதி ஐந்தாவதை வசனத்திலெழுதியிருப்பதைப்பற்றி உரையாசிரியர் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர். "ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தில் எல்லாமனிதரும் அவசியமாயறியவேண்டிய விஷயங்களடங்கியிருப்பதாலும், அஃது செய்யுளாய் எழுதினுல் எளிதில் விஷயங்கள் புலப்படாவென்றும்,வசனமே தெளிவையுண்டாக்குமென்றும், வசன நடையிலெழுதப்பட்டது" என இயம்புகின்றனர். புராணவாசிரியரும், கவிசிரோமணியுமான வியாசரோ இவ்விதம் செய்யுளின்தன்மையைப்பற்றித் தாழ்ந்த மதிப்புடையராயிருப்பின், நாம் செய்யுளை இடக்கைக்கு ஏன் ஒப்பிடலாகாது.

இதுவுமன்றி ஒருவனது சம்பாஷணையினின்றும் விஷயங்களை நான்கு வழிகளால் நன்கு அறிதற் கூடும். அதாவது (1) வார்த்தைகளை யுச்சரிப்

பதின் ஸ்வரம். (2) பேசுபவரின் முகத்தோற்றம். (3) அவருபயோகிக்கும் பதங்கள். (4) அப்பதங்களை யமைக்குமிடம் ஆகிய இவையே. ஆதலின் ஓர் மனிதனுடன் நேரில் பேசி விஷயங்களையறியும் நிலைமையில்தான், இந்நான்கு துணைகளும் ஒருங்கு நமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஒருவரியற்றிய வசன நூலின் வாயிலாய் விஷயங்களையறியும்வழியில் முகக்குறி, பதங்களை யுச்சரிக்கும் ஸ்வரம், ஆகிய இவ்விரண்டின் துணை நமக்கில்லாமற் போகின்றது. ஆதலால் அந்நூல்கள், விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் நிலைமையில் பாதியுயிரையிழந்தனவாகத்தானிருக்கின்றன.

இனி, வசனநூல்களில் உச்சரிப்பின்முறை முகத்தோற்றம் ஆகிய விரண்டுமில்லாது போனு லும், சொல்பவரபிப்பிராயத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கும் தகுந்த சொற்களை தகுந்த விடத்துபயோகிக்குந்தன்மையுள்ளதால், மேல் சொல்லப்பட்ட நான்கு வழிகளில் இரண்டையே அவை அடைந்திருக்கின்றன. ஆனால் செய்யுள்நடையிலுள்ள நூல்களிலோ, தகுந்த பதங்களைச் சரியான விடங்களிலுபயோகிக்கக் கூடாது போவதால், அவ்விரண்டு வழிகளுமொழிந்துபோகின்றன. ஆகையால் பாஷையாலாகவேண்டிய நன்மைகளை நமக்குச் சேர்ப்பிக்கும் விஷயத்தில், செய்யுள்நடையில் மேற்கூறியுள்ள நான்கு வழிகளுமில்லாததால், அது சவத்தையொத்ததாகவிருக்கின்றது. உச்சரிப்பின் முறை, முகக்குறி, ஏற்றசொற்கள், அச்சொற்களையமைக்கு

யிடம், என்றவிவைகளால் விஷயத்தையறிவதற்கு ஏற்பட்டுள்ள நால்வகைத் துணையுமற்ற செய்யுளை, மூச்சோடுற்ற புதுமையான பிணமென ஏன் சொல்ல லாகாது.

இனி, இவ்வளவு குறைகளுள்ள செய்யுளைப் பண்டைக்காலத்துக்கற்றறிந்த வான்றோர் ஏன் தங்கள் நூலிலுபயோகித்தனரென்றுதான் நாம் கண்டறியவேண்டியதாயிருக்கிறது. பண்டைக்காலத்தில் அச்சுமுதலிய எழுத்திற்குதவியான கருவிகளில்லை. அதனால் அநேகநூல்களும், அபிப்பிராயங்களும் எழுதப்படாமல் நாசமடைந்துவந்தன. ஆதலின் நூல்கள் நாசமடையாதிருக்கக் கண்டுபிடித்த சூழ்ச்சி தான் செய்யுள்நடையாகும். செய்யுளில், பிராசம், அந்தாதித்தொடை முதலியவற்றால் விஷயங்களை இலகுவில் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வதற்கு மார்க்கங்கள் உள்ளன. ஆதலின் முற்காலத்தில் ஆன்றோர் தாமியற்றிய பலநூற்களையும் அழியாது காப்பாற்றும் பொருட்டு, அந்நூற்களைத் தமது சீடர்களது மனத்தில் இலகுவாய்ப் பதியவைத்து வெகுகாலம் ஞாபகத்தில் இருக்கும்படி செய்த உபாயமாகும் இச்செய்யுளின் பிரயோகம். ஆனால் மேற்சொன்னவையினின்றும் வான்மீகி முதலிய மகான்களின் செய்யுள்களிலும் இக்குறைகளுள்ளன வென்று சொல்லலாகாது. ஏனெனில், உலகில் எல்லாருக்கும் வலக்கையின் சாமர்த்தியம் இடக்கைக்கு வாராதானாலும், அபூர்வமாக இலட்சத்திலொருவர்க்கு இடக்கை வெகு வசமாயிருப்பதை

நாம் காணுவதில்லையா? மேலும் அவ்வித விடக்கையின்பலம் சாதாரணமனிதரின் வலக்கையின் பலத்தைவிட வதிகமாயிருப்பதையும் காண்கிறோம். ஆதலின் எல்லோர்க்கும் செய்யுள் இடக்கையைப் போல் வசமற்றதாயிருந்தாலும், இலட்சத்திலொருவர்க்கு மாத்திரம் குற்றங்களில்லாது வெகு வசமாயிருக்கும். இங்ஙனம், வசனத்தைவிட தெளிவாயும் பலமாயும் செய்யுள்வாயிலாய் விஷயங்களை யெடுத்துரைப்பதில் இயற்கையாய்த் தேர்ச்சிபெற்றவர்களில் வான்மீகியொருவர்.

இத்துணைக்குற்றங்கள், செய்யுள் நடையிலுள்ளதெனத் தெளிவாய்த் தெரிந்தும் பலருக்கும் வசனத்தைவிட செய்யுளிலதிகப் பிரியமும், அபிமானமுமிருப்பதாகக் காண்கிறோம். இன்னோர், செய்யுள்நடையில் வருங்குற்றங்களை யனுபவியாதவராதலின், இவ்வாறு அபிமானமுள்ளவராயிருக்கின்றனர்போலும். அக்குற்றங்களை அவர் அனுபவிக்க நேர்ந்துவிட்டால், செய்யுள்நடையையும், கவிஞர்களையும் கொலை செய்யவும் துணிவர்.

தற்காலத்தில், நம்தேகம், நாம தேடிய பொருள் முதலியன பாதுகாப்பு அடையுமாறு நம் இராஜாங்கத்தார் சட்டங்களை வசனரூபமாய் எழுதியுள்ளாரேயன்றி செய்யுளாய் எழுதியிலர். இங்ஙனம் வசன நடையில் தெளிவாயெழுதியும் விவாதங்கள் மூன்று நியாயஸ்தலமேறியும் திருப்தியாய் முடிவு பெறுகிறதில்லை. ஆதலின் இராஜாங்கசட்டங்களும் செய்

யுள்நடையில் எழுதப்பட்டு, நம் வழக்குகளும் செய்யுளிலேயே எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டு வருமானால், சொற்களின் பொருள் மாராட்டத்தாலுண்டாகக்கூடிய சந்தேகங்கள் ஒன்றுக்கு நூறாய் மலிந்து, நூறு நியாயஸ்தலமேறினாலும், பல வக்கீல்கள் பேசியும் ஒரு சிறு விஷயங்கூட முடிவுபெறுமற் போகுமென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. நாம் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த பொருள்களும் வக்கீல்களின் சந்ததியைச் சேருமென்பதற்கும் ஐயமில்லை. அங்ஙனம் நிகழும் பொழ்துதான், செய்யுள் வசனங்களின் தாழ்வும் உயர்வும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் தெள்ளிதிற் புலப்படும்.

---

11. வறுமை —Poverty.

புத்தி, ஞானம், உடல், ஐம்பொறிகள், ஆகிய இவைகளின் எல்லாச் சிறப்புகளையும், பயனற்றதாக்கி, உறவினரெல்லாரையும் விரோதிகளாக்கி, உலகத்தார் நம்மிடங்கொண்ட பிரியத்தை யழித்து நம்மைத் துரும்புபோல் சிறுமைப்படுத்துவது வறுமை. இவ்வறுமை யென்பது, நமக்கின்றியமையாத பொருள்களையடைய விரும்புங்காலத்து அப்பொருள்கள் சிலர்க்கு குறைவில்லாமற் கிடைக்க, நமக்குமட்டும் கிடைக்காமற்போவதால் நேரும் துக்கமே. இது பொருளில்லார்க்கு வரக்கூடியதென சிலர் சொல்லுகின்றனர். ஆனால் தனவான்களுக்கும், தங்கள் நிலைமையால் பெறமுடியாத பற்பல சுகங்களை யனுபவிக்க நேராததால் வறுமை

யுண்டாவதாயும் காண்கிறோம். மேலும், திரவியமே இல்லாத மிருகபக்ஷிகளுக்கு அத்தியாவசியமான பொருள் இலேசிற் கிடைப்பதால் அவைகளிடத்தில் வறுமையின்மையும் காணப்படுகிறது. ஆதலின் பொருளில்லாததினால்மாத்திரம் வறுமை வரத்தக்கதெனவும், பொருள் நிறைவதால் அஃது நீங்கத்தக்கதென்றும், சொல்லற்பாலதன்று.

இனி, வறுமையின் உண்மையான உற்பத்திஸ்தானம் யாதெனவினவுங்கால், அஃது வித்தியாசமான விரண்டு நிலைமைகளினின்றும் உண்டாவதாகத் தெரிகின்றது. அதாவது (1) பொருளுள்ளாரிடத்து பேராவின் நிமித்தமாய் மேன்மேலும் அதிகப் பொருள் தேடவேண்டுமென்று பிறக்கும் முயற்சி, (2) அவசியமான பொருளுமில்லாரிடத்து அதை யடைய வேண்டிய முயற்சி செய்யாமையாகிய மடி அல்லது சோம்பல். தனவான்களிடத்து அனுவசியமான அதிகப் பொருளில் பற்றின்மையும், பொருளில்லாரிடத்து அத்தியாவசியமான பொருளை யடையும் விஷயத்தில் முயற்சியுமுண்டானால் உலகில் வறுமையில்லாதுபோகும். அவசியமற்ற பொருளில் ஆசையும், அத்தியாவசியமான பொருளில் முயற்சியின்மையும் வறுமையை விளைவிப்பதால், அவிவேகமும் மடியுமே வறுமையின் உற்பத்திஸ்தானங்களென நாமறியவேண்டியது.

தேகபோஷணை குறைவின்றியிருப்பவர், தமக்கு அவசியமாகத் தோன்றும் ஒவ்வொன்றை

யும் ஆராய்ந்து, அவசியமோ அல்லவோவெனக் கவனித்துப் பார்த்து, அவசியமற்றதை நீக்கியும், தேக போஷணைக்குரிய சாதனங்களில்லாதவர், தமக்கவசியமான விஷயத்தில் மடியின்றி முயன்று வந்தால், இப்பூவுலகின்கண் மனிதரால் வறுமை யனுபவிக்க நேராது. ஆதலின், அவயவக்குறை வுடையோர், வியாதிஸ்தர், குருடர் முதலியோரை வறுமை சார்ந்து வருத்துமேயொழிய, அவயவ பல மும், விவேகமும், சுறுசுறுப்புமுள்ள மனிதரை வறுமை எங்ஙனம் வருத்தும். ஏனெனில், மடியில்லாத மிருகபக்ஷிகள்கூட அநாயாசமாய் உணவு பெற்று வறுமைக்குள்ளாகிறதில்லையல்லவா? இங் ஙனம் அவயவபலத்தாலும், விவேகத்தாலும், சுறு சுறுப்பாலும் வறுமையை நீக்கினவர்களினுதவியால், உலகத்தில் மிகவும் சொற்பமாயுள்ள குருடர் முத லியவர்களும் இத்தீய வறுமையினின்றும் நீங்கத் தடையாது?

எந்த ஜனக்கூட்டத்தில் நிறைந்த சுகத்திற்குக் காரணமான உற்சாகம், விவேகம், சுறுசுறுப்பு இவை குன்றியும் நிறைந்த துன்பத்திற்குக் காரண மான மடி, அவிவேகம் இவை நிறம்பியுமுள்ளன வோ அக்கூட்டமென்றென்றைக்கும் வறுமைக் கடி மையாயிருக்கும். அவ்வாறே, பிரதி மனிதனும், அவிவேகம், மடி இவற்றில் சிக்கினால், அவன் மிடி யின் நோய் சொல்லிமுடியுமோ?

---

12. இந்தியாவின் சாதி வேற்றுமை.
Caste System in India.

பொன், வெள்ளி முதலிய ஐந்து உலோகங்கள் விளையும்படியானதும், நீர்வளம், நிலவளம் முதலிய பல வளங்களும் நிரம்பியதுமான, இந்த ஜம்புத் வீபத்தில் கோடிக் கணக்கான ஜனங்கள் வசித்து வருகின்றனரென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இப்பெரும் ஜனத்தொகுதி எண்ணிறந்த வகுப்புகளாகப் பிரிந்து ஒற்றுமை இல்லாததோடு ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட நடையுடை பாவனைகளையுடையதாயிருக்கின்றது. வேறு நாடுகள், நாளுக்குநாள் ஏற்றமடைய, இவ்வளவு செழிப்புள்ள இந்தியாமட்டும், வியாபாரம், கைத்தொழில், செல்வாக்கு முதலியவிஷயங்களில் பின்சென்றிருப்பதற்கு இந்தியர்களின் ஒற்றுமையின்மை முக்கிய காரணங்களிலொன்று என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. இவ்வொற்றுமையின்மையின் காரணம், பெரும்பான்மையோர் சாதிக்கட்டுப்பாடு என்று கூறுகின்றனர். இது எவ்வாறு பொருந்துமென நாம் சற்று ஆராய்வோம்.

ஓர் ஜனத்தொகுதியில் ஒற்றுமையின்மை யேற்படுவதற்குப் பல காரணங்களுண்டென்று சொல்லாமலே விளங்கும். அவைகளில் மதபேதம், சாதிபேதம் ஆகிய இவையும் ஒன்றாயிருக்கலாம். அங்ஙனமிருக்கின், அவைகளின்காரணமாய்த் தோன்றியிருக்கும் ஒற்றுமைக்குறைவு நீக்கவசாத்தியமாகும். சாதி வேற்றுமைபற்றிய ஒற்றுமை

குறைவும் மதபேதம்பற்றிவருவதைவிட நீக்கக் கஷ்டமானதாயிருக்கும்.

இனி இவ்வளவு விரோதத்தையுண்டாக்கும் சாதிவேற்றுமை, இயற்கையோ, செயற்கையோ வெனப் பார்க்குமிடத்து, அது பின்னதற்பாலமை யும். மனிதக்கூட்டத்தில் வித்தியாசமுண்டாக்க வேண்டுமென்ற இஷ்டம் பிரகிருதிக்கு இருக்குமா னல், மிருகபக்ஷிகளுள் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள வித்தியாசம்போன்ற அநாயாசமா யறிந்துகொள் ளத் தக்க வித்தியாசம், மனிதர்களுள் உண்டாக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும். அவ்வாறில்லாததே மனித வர்க்கம் ஒன்றுபட்டிருக்கவேண்டுமென்பது பிர கிருதியின் கருத்தாகும். இங்ஙனம் இயற்கைக்கு விரோதமாய், மனிதர் சாதிக்கட்டுப்பாடு செய்து கொண்ட காலமும், காரணங்களும், தெளிவாக நுண் ணறிவாளர் எவ்விதமோர்ந்தும் அறியவசாத்திய மாகவிருக்கின்றன. இன்னகாலத்தில்தான் இன் னின்ன காரணங்களை முன்னிட்டு சாதிவேறுபா டுண்டாயிற்றென்று சொல்லமுடியாதாதலால், அது பல காலங்களில் பற்பல வேறுபட்ட காரணங்களா லுண்டாயிருக்கவேண்டுமென்று நாம் தெளிதல் வேண்டும்.

இச்சாதிவேற்றுமை காலத்துக்குக் காலம் மாறுபட்ட நிலைமையிலிருந்து வருகின்றது. முற் காலத்திய சாதிபேதம், தற்காலத்தியதுபோல் ஒற் றுமைக் குறைவையுண்டாக்கியதாய்த் தெரியவில்லை. ஏனெனில், க்ஷத்திரிய குலத்திற் பிறந்த ஸ்ரீகிருஷ்

ணன் இளமையில் இடையர்களோடு வளர்ந்தும், க்ஷத்திரியரால் பிற்காலத்திற் போற்றப்பட்டு, க்ஷத்திரியர்களோடும், ஆசாரசீலர்களாகிய குசேலன் முதலிய பிராமணரோடும் சகபோஜனம் (= கூட்டுணவு) கலியாணம் முதலியன செய்து வந்ததோடு, சூத்திராகிய விதுராரினில்லத்தில் உண்டதாகவும், பாகவத சரித்திரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சரித்திரத்தை நம்பாதவர்க்கு இஃது நம்பக் கூடியதாயிராது. அன்னோரைச் சரித்திரத்தை நம்புமாறு நாம் கட்டாயப்படுத்துவதும் இங்கு நம் கடமையன்று. ஆனால், அன்னோர் தம் வார்த்தையைச் சரித்திரத்துணையின்றி நியாயத்திற் கிடுபடுத்த முடியாதென்பதை நாம் அறியக்கூடும்; என்றாலும், இவர், கிருஷ்ணனென்றொருவரிருந்ததாயும், விதுரரென்று ஒருவரிருந்ததாகவும், அவ்விதுரன் வேறு சாதியைச் சேர்ந்தவனென்றும், பால்யத்தில் கிருஷ்ணன் இடையர்குலத்தில் வளர்ந்ததாயும், பின்பு க்ஷத்திரியப் பெண்களை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டானென்றும், ஆசாரமுள்ள பிராமணர் அவரோடுண்டனரென்றும், சரித்திரம் முறையிடுவதை நம்பாமற் போகலாம்; ஆனால் எல்லோராலும் வெகு காலந்தொடங்கி இன்றுவரை அங்கீகரித்து வரப்படுகின்ற அந்நூல், உண்மையில் நடைபெற்று வாராதவோர் வழக்கத்தை யெடுத்துக் கூறியுள்ளதானால், அஃது உயிர்ப்படைந்தவந்நாளே அதன் பொய்யின்காரணமாய் ஜனங்களால் வெறுக்கப் பட்டு நாசமடைந்திருக்கவேண்டுமன்றோ? அங்

நனமின்றி உலகத்தில் அஃது நிலைத்திருப்பதால், பொய்யான வழக்கத்தை அது கூறியதன்று என்பதை நாம் நம்பாமல் இராதே. ஆதலின், அக்காலத்திய சாதிக்கட்டுப்பாடு, தற்காலத்திற்போல் அவ்வளவு கடினமாயில்லையென்றும், பிராமணக்ஷத்திரிய சூத்திரர்களுக்குள் சகபோஜனம் (= கூட்டுணவு) முதலிய வழக்கங்கள் நடைபெற்று வந்துள்ளதெனவும், நாமறிகிறோம். ஆதலின் அச்சாதிவேற்றுமை, ஒற்றுமையைக் கெடுக்கத் தக்கவாறு இருந்ததில்லை. தற்காலத்தில் ஓரே சாதியைச் சேர்ந்தவர் பலதொழில்களிலமர்ந்திருந்தாலும், கூடியுண்ணல் முதலியன எவ்விதம் நடந்து வருகின்றனவோ, அவ்விதமே அக்காலத்தில் வெவ்வேறு சாதியார்களுக்குள்ளும் நடந்துவந்தன. ஆதலின் 'நாம் தற்காலத்திய சாதிகளை அக்காலத்து நிலைமைக்குக் கொண்டு வருவதில் யாது விரோதமுள்ளது?' என்றும், அப்படிச் செய்தால், ஒருஜாதிக்கோ பல ஜாதிகட்கோ குறைவு நேரிடுமோவென்றும் யோசிக்குங்கால், அவ்விதம் செய்வதில் பல குற்றங்கள் பின்வருங்காரணங்களால், உண்டாகுமென நினைக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது. பூர்வகாலத்தில் நான்கு சாதியாரும் தொழிலால்மட்டும் வித்தியாசப்பட்டிருந்தபொழுது, பிராமணர்க்கு கண்ணுக்குப்புலப்படக்கூடியவும் கூடாதவையுமான விஷயங்களை புத்தி சக்தியால் நுட்பமாயாராய்ந்து அறியவேண்டியதும், உலகத்திற்குக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விளையும் நன்மை தீமைகளைச் சூட்சுமமாய்க் கண்டறிவதுமான

பல தொழில்களிருந்தன. அவர் மற்ற வர்ணத்தாரைவிட புத்தியின்வேலை யதிகமாயுடையவராதலின் மாமிசமுண்ணுவதாலுண்டாகுங் குற்றங்களை நுட்பமாய்த்தாமறிந்து அவை மனிதரிடத்தினின்றும் நீக்கப்படவேண்டுமென்று பல முயற்சிகளைச் செய்தனர்.

மேலும், பிராமணர், கள், மாமிசங்கள் புத்தியைக் கெடுப்பதைக் கண்டறிந்தவர்களாதலால் தங்கள் காரியத்திற்குக் குறைவையுண்டாக்கக் கூடியவையென்று அவைகளை இலேசில் தள்ளக்கூடியவராயிருந்தனர். ஆனால் மற்றவர்க்கு அவ்விதமான ஞானமும், காரியக்கேடும் சம்பவிக்காதிருந்ததால் மதுமாமிசங்களைக் கைவிடமுடியவில்லை. அப்பொழுது, ஊனைத்தின்னல், மதுபானம்செய்தல் முதலியவற்றைவிடாத மற்ற சாதியாரை தங்களினின்றும் வேறு பிரித்து அவர்களால், தங்களுடைய மதுமாமிசவிலக்குக்குக் குறைவு நேராதவண்ணம் சில கட்டுப்பாடுகளைச் செய்தனர். அதுமுதற்கொண்டு, நாம் ஊகிக்கக்கூடியது யாதெனில், முன்னிருந்த வொற்றுமையும் ஒருவருக்கொருவர் வைத்திருந்தவன்புங் கெட்டு, விரோதம் மேற்கொண்டனர் என்பதே.

ஆனாலிவ்விதம் பிராமணர் செய்தது, மற்ற சாதியார்களிடத்து தாம் கொண்ட அருவெறுப்பின் காரணத்தால் அல்ல. ஏனெனில், தீச்செயல்களைச் செய்யத்தூண்டும் மதுமாமிசங்களை விலக்காத

சிற்சில பிராமணர்களையும் தங்கள் சங்கத்தினின்று விலக்கி வைத்தனர்.

இனி, மதுமாமிசமுட்கொள்வதில் பிராமணர்கள் நினைத்தபடி அவ்வளவு குற்றமுள்ளதாவெனவறிய, பிரகிருதியிலுள்ள திருஷ்டாந்தத்தைக்கண்டு தெளிதல் வேண்டும். நாற்கால் பிராணிகளில், குதிரை, யானை, ஒட்டகம், எருமை முதலியன, வீட்டில் வைத்து வளர்க்கக்கூடியனவாயும், சாந்தமுள்ளவையாயும், எஜமானன் சொற்படி நடக்கக்கூடியனவாயும், கற்பிக்கும் காரியங்களையறிந்து செய்யக்கூடியனவாயுமிருக்கின்றன. ஆனால் புலி, சிங்கம் முதலிய பிராணிகள், இயற்கையில் கொடியனவாயும், மனிதனால் வளர்ப்பதற்குக் கூடாதவையாயும், சொன்னதைக் கேட்டுப் பணியும் தன்மையற்றனவாயும், உயிர்ச்சேதத்தையுஞ்செய்யத்துணியும் சுபாவமுள்ளவையாயுமிருக்கின்றன. மேலும், முன்சொன்னவை, உருவத்தில் பெரியவை; தேக கஷ்டங்களைச் சகித்துக்கொள்ளும் சக்தியையும் பலத்தையுமுடையவை. பின் குறிப்பிட்டவையோ, உருவத்தில் சிறியனவாயும், சகிக்குந்தன்மை குறைந்தனவாயும், பார்வைக்குக் கோரமானதாய் இருந்தாலும் உண்மையில் பலக்குறைந்தனவாயும் இருக்கின்றன. இவ்வாறிவை யொன்றுக்கொன்று மாறுபட்டிருப்பதற்குக் காரணமாகச் சொல்லக்கூடியது ஒன்றுதான்; அதாவது அப்பிராணிகளினுகாரம். முந்தின பிராணிகள், சாகபக்ஷிணியாயும், பிந்தினவை மாமிசபக்ஷிணியாயுமிருப்பதினாலேயே, முறையே, சாந்த

குணமும், குரூர சுபாவமுமுள்ளனவாயிருக்கின்றன. மேலும், மாமிசமும், மரக்கறி பதார்த்தங்களுமுண்ணும் பிராணிகளுக்கு இவ்விரண்டு தன்மையும் கலந்து இருப்பதைப் பார்க்கின்றோம். நாய் மாமிசமும், மரக்கறி பதார்த்தங்களும் உண்ணத்தக்கது. அதனிடத்தில் குரூரமும், சாந்தமும், புத்திநுட்பமும் கலந்து காணப்படுகின்றன.

ஐம்புலன்களையடக்கிய இருடிகளும் மாமிசமுண்ணுவதால், அரக்கர், துஷ்ட மிருகங்கள் ஆகிய இவைகளின் கொடுமையையும், மதுபானம் செய்வதால், குரங்கின் சபலபுத்தியையுமடைந்து பைத்தியக்காரர்போல் திரிந்துபோக நேரிட்டுள்ளது.

ஆதலின், உண்ணத் தொடங்கி விட்டால் படிப்படியாய் தன்னிடத்திற் பிரியத்தையதிகப்படுத்தியிறுதியில் கீழ்நிலைமையிற் சேர்க்கும் மோகனபதார்த்தங்களான மதுமாமிசங்கள், பலஜன்மங்களிலுழலும் நம்முயிர்க்குத் தீராத்துயரத்தை விளைவிக்குமாதலால், பிராமணர் ஆதியில் அவைகளை வேருடன் நீக்கினர். இப்படிப்பட்ட, தீநெறிக்கட்செலுத்தும் மதுமாமிச முண்ணும் மனிதன், காட்டு மிருகங்களினும் கேடுகெட்டவனாகிறான். ஏனெனில், மாமிசமுண்ணும் பிராணிகளும், மதுபானஞ் செய்வதில்லையன்றோ?

இனி, சாதிவேற்றுமை நீங்கி எல்லாரும் ஒன்றாக வேண்டுமானால், இதுவரையிலும் மாமிசமுண்டு வந்துள்ளவர் அதை நீக்கின பின்னராவது, அல்லது

மாமிசமுண்ணாதவர் பிறரைப்போல உண்ணத்தொடங்கின பிற்பாடாவதுதான் எல்லாரும் ஒன்றாகக் கூடும். இம்மார்க்கங்களில் கூடாமையாகிய கஷ்டமிருப்பதோடு, ஊனைத்தின்று சாதிவேற்றுமையை யகற்றக்கூடிய வழியில் மனிதரனைவரையும் வாவர மிருகத்தன்மையை யடைவிக்கத்தக்க பெருங்கேடும் இருக்கிறது. ஆதலின், தற்கால சொற்ப சுகத்தை யுத்தேசித்து, இலேசான மார்க்கமாகிய மாமிசமுண்ணலை எல்லோரும் கைக்கொள்ளுமாறு செய்தல், மனிதர் புத்தியைக் கெடுத்து அவரை அதோகதிக்குட் செலுத்துவதாகும்.

இவ்விதம், ஆகாரம் ஆசாரம் இவைகளால் இச்சாதிவேற்றுமை யாதியிலுண்டாயிருக்க, நவீன நாகரீகமடைந்த கல்விமான்கள், மூலகாரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாது, பொதுஜன நன்மைக்கு இச்சாதிவேற்றுமை விரோதமாயிருத்தலின் அதை முழுவதும் தொலைக்கவேண்டுமென்று நினைக்கின்றார்கள். ஆனாலிவர்கள் தங்களெண்ணம் நிறைவேறத்தக்கதோவெனக் கவனிக்கவில்லை. ஆகாரம் ஒன்றானாலொழிய சாதி ஒன்றாகவழியில்லை. ஏனெனில் மாமிசமுண்ணாதவர், மாமிசமுண்ணும் ஜனங்களின் தேசத்தையடைந்தால் மரணத்திற்கொத்த கஷ்டமடைகின்றார்கள். அவ்விதமிருக்க, ஊனுண்பவரும், உண்ணாதவரும் எவ்விதம் ஒன்றாகவிருக்கமுடியும்? முடியாது. மேலும் ஆகாரம் ஒன்றாக்குவது வெகுகால சிரமத்தாலும் சாதிக்கக் கூடியதல்ல.

இன்னும் நவீன பரிஷ்காரிகள், எல்லாருமறிய சபைநடுவே நின்று, சாதிவேற்றுமையறவேண்டு மென்று பிரசங்கம் செய்கின்றனரேயன்றி, தம் சொலுக்கிணங்க, தம்மிலுங் கீழ்ப்பட்ட குலத்தாரோடு கூடியுண்ணப் பின்வாங்குகின்றனர். ஆதலின், அவர் பேசுவதெல்லாம், தங்களினும் மேம்பட்ட சாதியாரோடு தாம் சேரவேண்டிய அவாவின் காரணத்தாலெனப்புலப்படுகின்றது.

இனி, சாதிவேற்றுமையைக் கெடுப்பதற்கு ஆகாரம் ஒன்றுவதவசியமென்றறிந்தோம்; அவ்வாகாரம் வெகுகாலம் கஷ்டப்பட்டும் ஒன்றுகக் கூடியதல்லவென்றும் நாமறிந்தோம். ஆதலின் சாதிவேற்றுமை யொழிக்க முடியாதென்ற காரணத்தால் நம்மவரொற்றுமைப்படுவதற்கு வழியேயில்லையென்று ஏங்குதல் சரியன்று. ஏனெனில், நம்மவரில் ஒற்றுமையுண்டாக்குவதற்கு வேறேதேனும் வழியுளதோவெனப்பார்த்தால், அஃது பின்வருமாறெனத்தெரிகின்றது. அன்பு, இயற்கையில் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் சக்தியால் வெவ்வேறு இனத்தைச்சார்ந்த மனிதனும், நாயும் நிகரற்ற சிநேகத்தை யடைந்திருக்க, ஒரே இனத்தைச்சார்ந்த மனிதரில் ஒருவர்கொருவர் அன்புபாராட்டிவந்தால், சிநேகம் நம்மவருள் ஏன்பரவாது? அச்சிநேகம் காரணமாய் ஒற்றுமை யேன் நிலைக்காது? அவ்விதமன்பும், சிநேகமும், மனிதரில் ஒருவர்க்கொருவர் உண்டாகாது போமானல் அவர் நாயினும் கடையரன்றோ?

'அன்புடையரென்பவர் பிறர்க்கு என்புமுடையர், என்று' ஆன்றோர் கூறவில்லையோ? அவ்வளவு சக்தியுள்ள அன்பிற்கு சாதிவேற்றுமை யோர்தடையாகுமோ? ஆகாது. வெவ்வேறு சாதியைச் சார்ந்தவர்களும், சகோதரசிநேகமும் ஒற்றுமையுமோங்கி எல்லை கடந்த உபகாரஞ்செய்துகொள்வதற்குக் காரணமுமாகும். இதற்கு நாம் சரித்திரவாயிலாய்ப் பலவுதாரணங்கள் தெரிந்தும் நேரில் பார்த்துமிருக்கிறோம்.

ஆதலின், பொறாமை, அகங்காரம் முதலிய துர்க்குணங்களை நீக்கி, அந்நியோந்நிய சிநேகத்தை முழுமனதோடு விருத்திசெய்யும்பட்சத்தில் சாதிவேற்றுமை பெருக்குமட்டுந்தான் இருக்கக்கூடும்.

இறுதியில், நம்மிந்தியாவில், சாதிவேற்றுமையின் காரணமாய் ஒற்றுமையில்லையென்றுசொல்லுவோமானால், ஒரே சாதியாரிடத்து அவ்வொற்றுமை நிறைந்திருக்க வேண்டுமன்றோ? அதோடு வெவ்வேறு சாதியாரிடத்தில் தீராப்பகையும் விடாது நிற்கவேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் நாம் காணுதிருப்பதினால், சாதிவேற்றுமையால் இந்தியாவில் ஒற்றுமைக்குறைவெனச் சொல்வது தவறாகும்.

ஆதலின், சாதிவேரோடழிந்தாலும், ஒற்றுமையின்மை நீங்குமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஆனால் இந்தியாவில் ஒற்றுமையின்மைக்குக் காரணம் யாதெனக் கண்டுபிடித்தலவசியம். அதை இப்

பாகத்தில் 'ஐக்கியம்' என்னும் வியாசத்திலும், இரண்டாம் பாகத்தில், 'இந்தியாவில் ஒற்றுமையின்மை', என்னும் வியாசத்திலும், கண்டுகொள்க.

---

13. தருமம் (கடமை)—Duty.

வேளாண்மை, கைத்தொழில், வியாபாரம் முதலியன நம்முடலைக் காப்பாற்றவேற்பட்ட மார்க்கங்களேயொழிய, மானிடவுயிராயுதித்ததின் காரியத்தை நிறைவேறச்செய்யா. நாம் குடியிருக்குமில்லம் நிறைவதால் நாம் நிறைவு அடைவோமோ? சிறந்து உயர்ந்த மாளிகையில் பிறவிக்குருடனும், பித்துபிடித்தவனும் வசித்திருப்பதால் அவர்களுடற்குறைவும் ஞானக்குறைவும் நீங்கிப்போமோ? அம்மாளிகையின் சிறப்பையேனும் அனுபவிக்க அவரால் கூடியதுமாமோ? ஆகாது. அதுபோலவே தேககூகம் நிறைவதால் ஆத்மாவின் ஞானம் நிறைவதில்லை. ஆதலின், மானிடப்பிறப்பின் பயனையடைவிக்குங்காரணமான தருமம் அல்லது நம்கடமை இன்னதென நாம் அறியவேண்டியது அவசியம்.

இத்தருமம் யாதெனத் தெளிவாய் விவரிப்பது கஷ்டமான வேலையே. ஏனெனில், தருமத்தை ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் தம்தம்முடையதென்று சொல்லிவாதித்து அது யாருடைய பொருள் என்று நிச்சயியாது விடுத்தனர். ஆதலின் உரியவரற்ற பொருள்போல் அஃது நாசமடைந்துளதுபோலும்.

இவ்வாறுள்ள தருமத்தின் தன்மையை எங்ஙனே யாம் தெள்ளிதினறிதற் கூடும்.

எண்ணிறந்த மனிதர் தாம் தருமத்திற் கீடு பட்டவரொன்று சொல்லித் திரிகின்றனரேயொழிய அதன் சொரூபத்தைத் தெளிவாய் விளக்குவதில்லை. பற்பல தகுதியற்ற நியாயங்களைக் கொண்டு சந்தேகங்களையுண்டாக்கி விடுகின்றனர். ஆனாலவர் களங்ஙனஞ் செய்வது நம்மை வஞ்சிக்க வேண்டு மென்றல்ல. அவர் தருமத்தை எவ்வித முணர்ந்து ளாரோ அவ்விதமே அதை நமக்குப் புகட்டுகின் றனர். தருமத்தைப்பற்றின அறிவு அவர்க்குப் பூரணமாகவில்லையென்பதை நன்கு புலப்படுத்து கின்றனரேயன்றி வேறல்ல. ஆதலின் அப்பேர்ப் பட்டவரிடத்தினின்றும், நாம் தருமத்தையறியத் துணிதல் முழுதும் பழுதாம்.

மேலும், ஓர் மதத்தையுண்டாக்கியவரறிந்த தருமத்தை, அம்மதத்தைச் சார்ந்தவரும் சரியாய் உணர்ந்திருக்கவுமில்லை. அங்ஙனம் உணர்ந்திருந் தால், ஒரே மதத்தைச் சேர்ந்தவருள்ளும் விவாதம் வரக்காரணமில்லை

இனி, தருமத்தையறிய வேறு வழியுளதோ வெனப் பார்ப்போம். நமக்குப் புறம்பேயுள்ள விஷயங்களை நேரிற்கண்டாவது, பிறர் சொல்லிக் கேட்டாவது அறியலாம். நம்மனதில் நிகழுமகப் பொருள்களின் ஞானம் நாமே நமக்குள் கண்டறிய வேண்டும். உதாரணமாக, ஒருவரிடத்து பொறுமை

யுள்ளதெனப் பிறர் கண்டறியத்தக்கதல்ல. இனி யோர் பொருளின் **தருமமாவது,** அதன் வளர்ச்சிக்கு அனுகூலமான காரியமே. மரம் குறைவின்றிச் செம்மையாய் வளர்வதற்குரிய மார்க்கங்களனைத்தும் மரத்தின் தருமமாகும். அம்மார்க்கங்கள் (தருமங்கள்) மரத்திலேயே இயற்கையாயுள்ளவை. ஏனெனில், அவை, முன்சொல்லியபடி பிறருதவியை யெதிர் பாராது, தாமே வளர்ந்துவருகின்றன. அதுபோலவே மிருகங்களும் தம்மிலுள்ள இயற்கைச் சக்தியின் சார்பான மார்க்கங்களால் (தருமங்களால்) நிறைந்த பலமுள்ளவையாகின்றன. இவ்விதமான தருமம் மனிதனில்மட்டும் இல்லையெனச் சொல்லமுடியுமோ? ஆதலின் பிறப்புமுதல் இறப்புவரை சிறப்பாய் வாழவும், பிறப்புக்குமுன்னும் இறப்புக்குப்பின்னும் பலஜன்மங்களில் நெடும் பிரயாணம் செய்துவரும் இவ்வாத்மா இம்மை மறுமைப் பயன்களை முழுவதுமடையவும் ஏதுவாயுள்ள எல்லா மார்க்கங்களும் மனிதனுடைய **தருமம்** எனச் சொல்லவேண்டும். இந்த தருமம் நம்மில் நாம் கண்டறியக்கூடியதே. அஃதெங்ஙனேனெனில் ஒரு பொருள் தான் செம்மையாய் வளரும் வழிகளைச் சேர்ந்தால் மலர்ச்சியடைவதும், பிரதிகூலவழிகளைச் சேர்ந்தால் வாடுவதும் இயற்கை. இஃது புற்பூண்டு முதல் எல்லாத் தோற்றங்களிலும் நேரில் காணற்பாலது. ஆதலின், ஓர் காரியத்தால் நம்மனது சந்தோஷமடையும்போது அக்காரியம்

தருமத்திற்கீடுபட்டதென்றும் வியசனத்தை யுண்டாக்கும்பொழுது அக்காரியம் அதருமத்திற் கீடுபட்டதெனவும் நாமறியலாம்.

மேற்சொன்ன காரணங்களால் பிறன் யாதாமொரு காரியஞ்செய்து நமக்குத் துக்கத்தை விளைவிக்கின்றானே அது அதருமமாதலால் அதை நாம் செய்து பிறர்க்கு துக்கம் விளைவிக்கலாகாது. அதுபோலவே, பிறர் நமக்கு ஓர் காரியம்செய்து சந்தோஷத்தை விளைவித்தால், அது தருமமாதலால், அம்மாதிரியான காரியங்களை நாமும் செய்து பிறருக்கு சுகத்தையும் சந்தோஷத்தையு முண்டாக்கவேண்டும்.

இதுதான் மனிதன் தன் வாழ்நாளில் துன்பம் நீக்கி சுகம் பெறவும், இறப்புக்குப்பின் ஆத்மா சுகம்பெறுதற்கும் காரணமாயுள்ளது. ஆதலின், மனிதரின் தருமம் இதுவே. ஆனால் இத்தருமத்திற்குப் பின் கூறப்படும் இரண்டு குற்றங்கள் வாரதிருத்தல்வேண்டும் :—(1) நாம் ஒருவர்க்கு ஒன்று செய்வதால், அவரதனாற் சுகம் பெறுவதானாலும், அவருக்கோ பிறருக்கோ அதனால் பீடை தற்காலத்திலோ பிற்காலத்திலோ உண்டாகக் கூடுமானால் அஃது தருமமாகாது ; ஆனால் தருமத்தின் போலியாகும். (2) அவ்வாறே ஓர் காரியம் பார்வைக்கு அல்லது சொற்ப காலத்திற்குச் சற்று கஷ்டம் விளைவிக்கக்கூடியதானாலும், அதனலக்காரியமடைந்தவர்க்கும், பிறருக்கும், தற்காலத்திலோ பிற்காலத்திலோ பெருத்தநன்மை விளையக்கூடியதானால்

அஃது அதர்மமன்று: ஆனல் அதருமத்தின் போலியே.

இனி, இப்படிப்பட்ட தருமத்தைக் கைப்பற்றி அதருமத்தைக் கைவிடல், சாதாரண மனிதருக்கு தற்கால சுயநயம் காரணமாய், அசாத்தியமாகும்.

ஆதலின், ஆன்ருேர் அவ்வக்காலத்து மனிதர் மனதின் பக்குவத்திற்கேற்றபடி சிறிதுசிறிதாய் அவர் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவளவில் தருமத்தை தம்மதத்தின் வாயிலாய்ப் புகட்டியுள்ளனர். இங்ஙனம் தம் தம் மனத்திட்பத்திற்கு ஒத்தவாறு மனிதர் படிப்படியாய் தருமத்தைக் கைப்பற்றுவதினுயர்ந்து தருமத்தினுலாகவேண்டிய ஆத்மாவின் நிறைந்த சுகத்தையடையுமாறு பன்மதங்களும் இவ்வுலகிலுண்டாயிருக்கின்றன. இதுபற்றியே, மதங்கள் ஒன்ருெடொன்று மாறுபட்ட கோட்பாடுகளுடையவையாயிருக்கின்றன. ஏனெனில், பல வேறுகாலங்களில் உண்டான இம்மதங்கள் அவ்வக்காலத்து மனிதரியல்பு, மனத்திட்பம் முதலியவற்றையொட்டி சமயாசாரியர்கள் வெவ்வேறு ஏற்பாடுகளையும் கோட்பாடுகளையும் நியமிக்கலாயினர்.

ஆனல் எல்லா மதாசாரியர்களுக்கும், மதங்களுக்கும் இலக்கு ஒன்றேயாதலின், அவைகளைப் பற்றின வாதங்களெல்லாம் வீணேயாகும்.

ஒவ்வோர் மனிதனும் தன் சுபாவத்திற்கும், மனத்தேர்ச்சிக்கும் தக்கபடி எந்த சமயம் தனக்குப்

பொருத்தமாயுள்ளதென நினைக்கின்றாரோ, அதி லேயே அவனிருந்து மேன்மையை நாடவேண்டும். குறிப்பிட்ட மதத்தில் பிரவேசித்தால்தான் மேன் மையடையலாமென்ற அவசியமில்லையாதலின் மத விவாதம் முற்றிலும் பிரயோஜனமற்றது.

---

14. வாய்மை (சத்தியம்.)—Truthfulness.

வாய்மையென்பது தருமத்தின் பாதமெனவும், அஃதின்றி தருமம் முடவனைப்போல் நிற்காதென வும், தருமம் மனிதனுடைய பரிபூரணத்திற்குக் காரணமாதலால், அவ்வாய்மையில்லாவிடத்து மனி தன் பூரணமாகாது துன்பத்தில் சேருவானெனவும், தருமத்தினுண்மையான தன்மையை யறிந்தவான் றோர் கூறுகின்றனர்.

சான்றோர், சத்தியத்தை மனிதருயர்வின் காரணங்களிலொன்றாக வெடுக்காமல், தருமம் முக் கிய காரணமென்றும், சத்தியம் அதன் உறுப்பு களிலொன்றென்றும் கூறியுள்ளதின் நியாயத்தைச் சற்று கவனிப்போம் :—இங்கு ஓருருவத்திற்கும் அதன் அங்கங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை களை யறித லவசியம். உருவமென்பது அங்கங்க ளின் கூட்டம். அங்கங்களை நீக்கி உருவத்தைத் தனியாய்ப் பார்த்தலாவது, உருவத்தினின்றும் அங்கங்களை வேறாக நினைப்பதாவது தகுதியற்ற தாகும். உறுப்புகளற்ற வுடலும், உடலோடு எண்ணப்படாத உறுப்புமில்லை. எல்லா உறுப்பு

களின் தொகுதியைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது உட லெனவும், அத்தொகுதியினோர்பாகத்தைமட்டும் குறிக்கும்பொழுது உறுப்பெனவும் கொள்ளற் பாலது.

சத்தியம், தயை, பொறுமை ஆகியவிவற்றின் சேர்க்கையே தருமமாகும். இவையில்லாதவிடத்து தருமமெனத் தனியானவோர் விஷயம் கிடையாது. இது எங்ஙனேயெனின் உடலினின்றும் வேறுக்கப் பட்டவோர்கை, உருவமுள்ளதாயினும் உடலோடு கூடியுள்ள கையைப்போல் வேலைக்குதவாதாகை யால் அஃது கையெனச் சொல்லமுடியாது. ஆத லின், ஆன்றோர் சத்தியத்தைத் தருமத்தினின்றும் வேறுக்கக்கூடாத அவயவமாகக் கூறுகின்றனர்.

கற்றறிந்த பெரியோர், சத்தியத்தைத் தெளி வாகக் கூறியும், இவ்வுலகத்தில் பலர் அதனுண்மை யான இலக்கணத்தைச் சரியாக அறியவில்லை. அவர்கள் உள்ளதை யுரைப்பதும், இல்லாததைக் கூறுதுவிடுவதும் சத்தியமெனக் கூறுகின்றனர். ஆனல் இவ்விதம் கூறுவதில் தருமத்திற்குக் கேடு விளைந்தாலும் அன்னோர் கவனிக்கிறதில்லை. உள் ளதை யுரைத்து தருமத்திற்கு விரோதமான நிகழ்ச் சியையுண்டாக்கினல் அஃது ஆன்றோர் சம்மதப் படி சத்தியமாகவே ஆகாது. தேகத்தினின்றும் வெட்டி வேறுக்கப்பட்ட கை, அத்தேகத்திற்கு எவ்விதத்திலாவது உதவி செய்யத்தக்கதாயிருக் குமோ? இராது. இவ்விதம்தான் தருமத்திற்கிடு படாத சத்தியமும்.

ஒருவன் பிறப்புமுதல் இறப்புவரையில் கடல் நீர் உப்புள்ளதெனச் சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பதால் உண்மையையே யுரைப்பவனானாலும், அஃது எவ்விதம் தருமத்திற்கு உதவிபுரிந்ததாகும்? இவ்விதமான உண்மையால் தருமத்தை நிலைநிறுத்தவாவது அதற்கு வரும் கேட்டை நீக்கவாவது முடியாது.

இனி, ஆன்றோர்கூறும் இலக்கணமுள்ள சத்தியம் எவ்விதம் தருமத்தை நிலைநிறுத்துகிறதென்பதைச் சற்று கவனிப்போம். மனிதர் இவ்வுலகத்தில் மத நியமங்களாலும் (சமயக்கோட்பாடுகளாலும்) இராஜாங்கவிதிகளாலும், சிற்சில விஷயங்களைமட்டும் அநுபவிக்குமாறு விதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றனர். இவ்வெல்லைக்குப் புறம்பேயுள்ள விஷயங்களை ஒருவன் அடைய முயற்சிகொண்டால் அவன் சத்தியத்தினின்றும் தவற நேரிடுகின்றது. ஏனெனில், மேற்கூறிய நியமங்களுக்கு விரோதமாக மனிதன் யாதேனும் ஓர் சுகத்தையடைய முயன்றால் இராஜ தண்டனை முதலிய கஷ்டங்கள் நேரிடும். அக்காலத்து செய்யாததொன்றைச் செய்ததாகவும் செய்ததொன்றைச் செய்யவில்லையெனவும் பொய் பேச நேரிடும். இவ்விதம் பேசுதல் அசத்தியமே. ஏனெனில் இஃது அதர்மத்தில் சேர்ப்பிக்கும். ஆதலின், இவ்விதமான அசத்தியத்தை நாம் முழுதுங் கைவிடவேண்டும். அங்ஙனம் செய்தாலொழிய நாம் அதர்மத்தினின்றும் நீங்கமுடியாது.

இனி யுள்ளதையுரைப்பதால் பிறர்க்கு பெருங் கேடுவிளையக்கூடியதானால், அஃது உரைக்கலாகாது. இல்லாததொன்றை இருக்கிறதெனச் சொல்லுவதால் பிறர்க்கு நன்மை பயக்குமானால், அப் பொய் பொய்யாகாது! அஃது சத்தியமே. ஏனெனில் பலர்க்குமதனால் தருமத்தின் பயனாகிய பேருதவி விளைகிறதன்றோ?

மேற்கூறிய இலக்கணமுள்ள சத்தியம் தற்காலத்து மனிதரால் எவ்விதம் அனுசரிக்கப்படுகின்றதென்பதைப் பார்ப்போம். பொதுவாய், பல மனிதர் ஒன்றை உள்ளபடியுரைப்பதால் தமக்கு நன்மையும் வருகிறதில்லை, பிறர்க்குத் தீமையும் வருகிறதில்லை, பொய்யுரைத்தாலும் பொருந்துவதில்லை என்கிற நிலைமையில் தான் உண்மை பேசுகின்றனர்; அன்னோர் பேசும் சத்தியம் யாதெனில், "தீ சுடுகிறது, விளக்கு வெளிச்சம் கொடுக்கிறது." என்பதுமான, பொய் சொன்னால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதன போன்றவையே. ஆதலின், தமக்கு, அசத்தியம் சொன்னால் பலிக்காது என்று தெரிகிறவிடத்தில் உண்மை பேசுவதும், பலிக்குமென்று தெரிகிறவிடத்து பொய்யைவிடாது கூறுவதும் தற்காலத்திய மனிதருடைய இயற்கையாயிருக்கின்றது. அந்தோ! ஆன்றோர் கூறியவாறு பிறர்க்கு நன்மை உண்டாக்கக்கூடிய பேச்சை உரைக்காது, தம் சொந்த சுகத்தைக் கவனித்துப் பொய்யையும், தருமத்திற் கிடபடாத உண்மையையும் கூறி அதரும மார்க்கத்

தில் சென்று மனிதர் பலர் தம் வாணாளை வீணாளாக்குகின்றனர்.

---

15. தயவு.—Universal Love,

இம்மை மறுமைப் பயன்களை முழுதுமடைய வேண்டுமானால் மனிதன் இவ்வுலகின்கண், தர்மத்தை நாடவேண்டுமென்று முன்னொரு வியாசத்திற் கூறியிருக்கிறோம். தருமம் என்பது பிறர்க்கு நன்மை செய்வதும் தீமை வாராது தடுப்பதுமே யெனவுங் கூறியிருக்கிறோம்.

இத்தன்மையான தருமத்தை நாம் தழுவி யதன் நிறைவால் அழிவற்ற சுகத்தையடைய விரும்புதல், முடவன் கொம்புத்தேனுக் கிச்சை கொள்வதோ டொக்குமெனச் சிலர் ஏங்குகின்றனர். ஏனெனில், சுயநயத்திலேயே ஊன்றியுள்ள மனிதனுக்கு எங்ஙனே, தன்னுடைய சொந்த நன்மையையுங் கருதாது பிறர்நன்மையை உயர்த்தவும் தீமையைக் குறைக்கவும் கூடும்.

ஆயினும், சுயநயத்தைக் கவனியாது நன்மை செய்யவேண்டுமானால் அவருடைய வின்பதுன்பங்களை நம்முடையவைபோல் கருத வேண்டும். இவ்வாறு கருதுவதற்கு பிறரிடமன்பும் நம்மவரென்னு மபிமானமு முண்டாகவேண்டும். உதாரணமாக, தம் சொந்த சுகத்தையுங் கவனியாது மனைவிமக்க

ளிடத்தில் மனிதன் அன்பு செலுத்தி அவர்களின் நன்மையையே தேடுகின்றானல்லவா?

ஆதலின், தருமம் நம்மிடத்தில் நிறைந்து அழி வில்லாப் பேரின்பத்தை யடைய, மனைவி மக்களின் கண் அன்புபாராட்டுவதுபோல், பிறரெல்லாம் நம் முடையவரென்று கருதி அவர்கண் அன்புபாராட்ட வேண்டும். இவ்விதஞ் செய்வதுதான் தயை (தயவு) யென்று சொல்லப்படும்.

ஆனால் மனைவிமக்களிடத்துக் காட்டுமன்பு தன் பெற்றோரிடமும் காண்பிக்கமுடியாததாக இருக்க, எங்ஙனே எல்லா மனிதரிடத்தும் அதைச் செலுத்த முடியுமென்ற வினாவிற்கு விடைகூறுவ தவசியமாத லாலதைப் பின்வருமாறு கூறுவாம்.

மனிதன், மனைவி மக்களிடத்தில் செலுத்து மன்பு கைம்மாறு கருதாததன்று; ஆனால் அவரினின் றுந் தானடையவிரும்பும் சுகத்தை நோக்கியே. இச்சுகம் இம்மையைப்பற்றித்தான் நிற்பது. இம் மைச் சுகத்தின் காரணமாய் இவ்வளவன்புசெலுத்த முடியுமானால், இம்மையோடு மறுமைப்பயன்களை யுங் கொடுக்கவல்ல தொன்றுளதானால், அதற்காக எத்துணையன்புதான் செலுத்தமாட்டார்? ஆதலின், அவ்விதப் பேரின்பத்திற்குக் காரணமான, தருமத் தை நிறைவிக்கும்படியான, எல்லா ஜீவர்களிடத்துங் காட்டும் காருண்யம், மனிதர் தழுவுத லசாத்திய மன்று.

மனிதன் புத்தி பூரணமடைந்து, இவ்வுலக வின்பம் நிலையற்றதென்றும், அழிவிலாப் பேரின்பம் மறுமையிலேயேயென்றும் நிச்சயமாயறிந்து, அதையடைய மனத்திட்பம் போதுமானவளவு அவனுக்கு வருங்கால், எல்லா உயிர்களிடத்திலும், நம்மனோர் மனைவி மக்களிடத்திற்கொண்டுள்ள, யான் எனதென்கின்ற அபிமானத்தை (பற்றை)ப் போன்ற உறுதியான அன்பு தானே புறப்படும். இவ்விதமான தயை நிறம்பப்பெற்றவர், நண்பர் பகைவரொன்ற வேறுபாடின்றி அத்திமுதல் எறும்பீராயுள்ள வத்தனை யுயிர்களிடத்தும், மற்றொருவராலும் விடமுடியாத இம்மைச் சுகங்களை மதியாது அடங்கா ஆர்வங்கொண்டு, அவர் பொருட்டு பயங்கரமான பெருந்துக்கங்களையும் வலுவில் நாடி தம் சுகங்களை வீசியுமெறிவர்.

தயாளுவின் அருமை பெருமைகள் கணக்கிடத் தக்கவையல்ல. பிறர் கேட்டமாத்திரத்தில் நடுங்கத்தக்க தீமைகளை விளையாட்டுக் கருவிபோல் கையாடுதலும், ஒருபொழுதும் விடமுடியாத பெருஞ் சுகங்களை அலட்சியமாய்த் தள்ளிவிடுதலும், அன்னோர்க்கு இயற்கையாய் அமைந்துவிடும். இவ்விதம் பிறர்க்கரியகாரியங்களை இலேசில் செய்வதற்கு, அருமையான பெரிய சாரமுள்ள மற்றோர் பெருத்த நன்மையின் கவர்ச்சியின்றி முடியுமோ? முடியாது. அவ்விதப் பெரும் பொருள் யாதெனின், பிறர் ஒருவராலும் ஒருசிறிதும் கனவிலுமனுபவிக்க முடியாத உள்ளங்கவர்ந்தெழுந் தோங்கு

மகிழ்ச்சியே. இவ்வித மகிழ்ச்சியை முன்னிட்டுத் தான் எல்லா ஜீவரிடத்தும் தயை ஏற்படுகின்றது. இங்ஙனம் தயையினாரம்பகாலத்திலேயே இவ்வளவு பெருஞ்சுக முதிக்குமானால், இறுதியில் அதன் பயன் இத்தனையென அளவிடத்தக்கதோ?

ஆதலின், இப்பேரின்பத்தையடைவிக்கக்கூடிய வரிதான மானிடப்பிறப்பையடைந்தவர், அவ்வொப் பற்ற வின்பத்தில் சேர்ப்பிக்கத்தக்க தயையென்னும் பெருங்குணத்தை நாடக்கடவர்.

அவ்விதம் நாடாராயின் பகுத்தறிவற்ற நாற்காற் பிராணியினும் கீழோரன்றோ! ஏனெனின், பகுத் தறிவில்லாக்குறைவால் விலங்குகள் தயையற்றிருக் கின்றன. தயையில்லாதமனிதனோ, பகுத்தறிவிருந் தும் அதைத் தக்கபடியுபயோகித்து அதன்பலனாகிய தயையடையாது, தற்சுகத்திலேயேயுழன்று வீணே காலம் போக்குகிறானல்லவா?

---

16. ஒற்றுமை.—Union.

மனிதன் சுகமடைய அநேக சந்தர்ப்பங்களைப் பெற்றும் சுகமற்றவனாதல் ஒற்றுமையின்மையா லெனக்கூறலாம். ஏனெனில், இவ்வுலக வாழ்க் கைக்கு இன்றியமையாதவநேக பொருள்கள் நாம டைந்திருந்தும், பலருமொன்றுகூடி அப்பொருள் களை நமக்கு வேண்டியவாறு நம்வயத்து ஆக்கிக்கொ ண்டாலல்லது அவை பயன்படுவதில்லை. பலரு

மொன்றுகூடல் ஒற்றுமையின்றி நடக்கற்பாலதோ? தனித்தனி ஒவ்வொருவர் முயற்சியாலும், ஒற்றுமையில்லாப்பலர் சேர்க்கையாலும் ஆகாததொன்றை, ஐக்கியமுள்ளவரின் கூட்டத்தால் தான், சாதிக்கக்கூடும். ஒவ்வொருவரும் பொதுநன்மைக்காக பெரும்பாலார் மனதையொத்து நடவாது தம் மனதிற்கேற்றவாறு விரோதமாய் நடப்பாராயின் தனிமுயற்சியாலாவது, தொடர்முயற்சியாலாவது ஆகக்கூடிய சுகங்களைச் சற்றேனுமடையமாட்டார்.

மேலும், ஒற்றுமையில்லாதவிடத்து எல்லா சுகங்களுங் கெடுவதோடு எல்லாவித துன்பங்களும் இலகுவாயுண்டாகும். ஏனெனில், ஓரே தேசத்தில் சமீபமாயுள்ள ஜனங்களுள் ஒருவர்க்கொருவர் அன்போடாவது, விரோதமாயாவதுதானிருக்கமுடியும். அங்ஙனமில்லாது அலட்சியமாயிருக்கமுடியாது. தூரமான வேறு தேசத்திய ஜனங்களோடு அவ்வாறு அலட்சியமாய் இருக்கக்கூடுமானாலும், ஓரே தேசத்தாருளவ்விதம் அலட்சியமாயிருப்பது அசாத்தியம். அமெரிக்கா கண்டத்திலுள்ள ஒருவனுடைய சுகதுக்கங்களை இந்தியாவிலுள்ள ஒருவன் அறிந்தும், முறையே அவைகளில் சந்தோஷ வியசனங்கொள்ளாது அலட்சியமாயிருக்கலாம். அலட்சியமாயிருப்பதால் அமெரிக்காவிலுள்ளவனுக்கு யாதொரு தீமையும் நேராது. ஆனால் நம் பக்கத்தில் வசிக்கும் ஒருவனுக்கு நன்மை தீமைகள் நேரிடும்பக்ஷத்தில், நாம் அவைகளைக் கொண்டாடாதிருக்க முடியாது. அவ்வா

மிருப்போமாயின் அவ்வயலான் விரோதத்திற்குப் பாத்திரமாவோம். அண்டைவீடு பற்றி எரியும் போது தன்வீட்டில் அமெரிக்காவாசியைப்போல், அலட்சியமாயிருக்க முடியுமா? அண்டைவீட்டுக்காரனிடத்தில் அமெரிக்காவாசியைப்போல் நாம் அலட்சியமாயிருந்தால் தற்சமயத்தில் அண்டை வீட்டுக்காரனுக்கு அமெரிக்காவாசியிடம் பிரியமோ துவேஷமோ உண்டாகாவிட்டாலும், தன்னிடத்தில் அலட்சியமாயிருந்த ஒரு காரணத்தாலேயே பலமான விரோத முண்டாகின்றது. ஆதலின் பக்கத்திலிருக்கும் ஜனங்களோடு சிநேகமோ பகையோ கொள்ளாதிருப்பதற்கு முடியாது. பகையில்லாவிடத்து சிநேகமும், சிநேகமில்லாவிடத்துப் பகையும் தானே வந்துநிறகும் இக்காரணம் பற்றியே ஓர் தேயத்திய ஜனக்கூட்டத்தில் சிநேகமும் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையும் இல்லாதவிடத்து, பகை யவருள் தானே தலையெடுக்கும். அதன் காரணத்தால் அவர் பெருந்தீமை யடைவார்.

ஒவ்வோர் நிமிஷமும் நாம் ஒற்றுமையின் நன்மையை நம் தேகத்திலேயே கண்டறியலாம். நம்முடல் பாதுகாப்பிற்கு அநேக மார்க்கங்களைக் கண்டறிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், கண்டறிந்தவற்றை காரியத்தால் சாதிக்க ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், இன்னகாலத்தில் இன்னகாரியத்தை இவ்வாறு செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிட ஒரு மனதும் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. - இவ்வித

மான ஏற்பாட்டால்தான் நம் தேகம் ஊட்டப் பட்டு வளர்ந்து வருகின்றது. ஒவ்வோரிந்திரியமும் தனித்தனியே தன் தன் சுகத்தை நாடுவதைக் காண்கிறோம. இவ்விதம் ஒரே சமயத்தில் எல்லா இந்திரியஙகளும் தத்தம் சுகத்தை நாடும்பொழுது, பலகாரியஙகள் ஒரே காலத்தில் செய்யவேண்டிய அவசியம் நேரும். இவ்வித அவசியம் வரும்பொழுது மனது அப் பல காரியங்களில் எது முதலிற் செய்யப் படவேண்டுமென்பதை உத்தேசித்து அதைச செய்ய இந்திரியஙகளுக்கு உத்தரவு அளிக்கின் றது. அவ்வாணையைப், பிறவிந்திரியங்களும் தம் தற்கால சுகத்திற்கு விரோதமாயினும், சிரமேற் கொண்டு காரியத்திற் புகுகின்றன. இவ்விதம் ஒரே மனதிற்குக் கீழடங்கி காரியங்களில் ஒற்றுமையா யிருப்பதாலதான் எல்லா இந்திரியங்களும், தேக மும் சுகமடைகின்றன

இங்ஙனே நடவாதுபோனல் நம் தேகம் எவ் வித நிலைமையிலிருக்குமென்பதைச் சற்று கவனித் துப் பார்ப்போம். இவ்வித மியற்கைக்கு விரோத மான விஷயத்தை யுள்ளதாகக் கவனிப்பதால் ஒவ் வோரிந்திரியத்திற்கும் தனித்தனி மனதிருப்பதாக எடுத்துக்கொள்வோம். ஆதலின், பத்து இந்திரியங் களுக்கும் பத்து மனதிருப்பதாகும். ஒரே காலத்தில் இவ்விந்திரியங்களுக்கு தனித்தனி வெவ்வேருன இச் சையுண்டாகி, அதனதன் மனது தத்தம்காரியம் முன் னதாய் ஆகவேண்டுமென வாதம் பண்ணத்தொடங் கும். இவ்வாதம் போராய் முடியும். போரில்

எது பலமுள்ளதாகின்றதோ வஃது வெற்றி பெறும். இவ்வாறு வாதமும் போரும் நடைபெறுவதால் காரியங்களின் சமயம் தவறி, வெற்றி பெற்ற இந்திரியமும் அதன் பலனை யடையாது. தோல்வியடைந்த பிற இந்திரியங்களின் உதவி அதற்குக் கிடைக்காதாகையால் அவ்வுதவியின்றி அதன் காரியம் சித்திக்காது. தோல்வியடைந்த விந்திரியங்களும் மனதும் தம் காரியத்தால் வீண் கஷ்டத்தை தேகத்திற்கு உண்டுபண்ணும். உதாரணமாக, போரில் வெற்றி பெற்றது வாக்கு இந்திரியமென நினைத்துக்கொள்வோம். அஃது ஒருவருடன் பேசத் தீர்மானம் பண்ணினதாகவும் வைத்துக்கொள்வோம். அவருள்ளவிடம் சென்று பேச வேண்டுவதால், போகும்படியான காரியத்தைச் செய்வதற்குரிய இந்திரியம் சம்மதிக்காவிட்டால் எங்ஙனே அதன் தீர்மானம் நிறைவேறும். ஆதலின் வெற்றி பெற்றதும் பெறாததும் தத்தம் காரியங்களில் சித்தியடைகின்றதில்லை. இவ்வாறு இந்திரியங்களுக்கும் மனதிற்கும் ஒற்றுமையில்லாத விடத்து மனிதன் பிறந்தவளவிலே உயிர் துறக்க நேரும். பிற்காலத்திய பிழைக்கும் வழிக்குக் காரணமான வொற்றுமையைப் பற்றியோ கவலையே வேண்டியதில்லை! ஏனெனில், மனிதரிருந்தன்றோ, அவருள் ஒற்றுமை யிருக்கவேண்டும்.

இதுபோலவே, ஓர் மனித வர்க்கத்தின் அவயவமாகின்ற தனித்தனி மனிதர், தம் சொந்த நன்மையைக் கருதாது, பொதுவான நன்மையைக் கைக்கொண்டு ஒற்றுமையடைந்தால் அவ்வர்க்கமாகிய

தேகம், மனதிற்கடங்கிய இந்திரியங்களால் பாது காக்கப்பட்ட உடலைப்போல், க்ஷேமமடையும். இல் லாவிடின் அது, முரணான இந்திரியங்களால் தேகம் நாசமடைவதுபோல் ஓர் கணத்தி லழியும்.

இவ்வளவு நன்மைக்குக் காரணமான ஒற்றுமை நம் தேயத்தில் வெகு பரிதாபமான நிலைமையிலிருப் பதாகக் காண்கிறோம். எங்குபார்த்தாலும் அரங்க மேறிப்பலரும் இந்தியாவில் ஐக்கியமில்லையென முறையிடுகின்றனர். ஐக்கியம் வேண்டுமென்ற கூக்குரல் எண்டிசையினின்றும் ஒலித்துக் கொண் டிருக்கின்றது. இதனால் இந்தியரில் உடனே ஒற் றுமை வந்துவிடப் போகிறதென்று நினைக்கற்பால தன்று. ஏனெனில், சபைகளைக் கூட்டி ஐக்கியமின் மைக்கிதுகாரணமென்றும், அதல்லவென்றும் கை கொட்டி கால்தட்டி விஷய விஸ்தாரம் செய்யும் பிர சங்கிகள் மனதில், ஐக்கியத்தின் பொருட்டு உண்மை யான தாபமும் ஐக்கியத்தின் யதார்த்த குணவறி வும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஏனெனில், இந்தியாவில் சாதிவேற்றுமை மத வேற்றுமைகளின் காரணமாய், சுதேசிகள் சகோதரர் போல் ஒற்றுமையுள்ளவராயில்லை யென்றும், அதைத்தேடி அடையவேண்டியதவசிய மென்றும், அரங்கமேறிக் கதறுகிறவர்களில் எத்தனைபேர் பெற் றோர்க்கும் உடன்பிறந்தார்க்கும் நியாயஸ்தலமே றாது முறையே அன்னவஸ்திரமும் தாயபாகமும் கொடுத்து வருகின்றனர்? இவர்கள் வழக்குத் தீர்க்க

எண்ணிறந்த ஙியாயாதிபதிகளிருந்தும் சரிவர முடிவ தில்லை. பெற்ற தாய்தந்தையரும், சகோதரரும், வேறு சாதி மதத்தினரல்லவே. ஒற்றுமையினுண்மையான தன்மையை யறிந்திருந்தால் இவரிவ்வாறிருப்பரோ? இரார். ஆதலின் ஒற்றுமையின்மை மலிந்திருப்பதற்கு உண்மையான காரணமின்னதென்று பிரசங்கிகள் கண்டறியவில்லையென வெளியாகிறது. நம்மிந்தியாவில் இவ்வித மிருப்பதற்குண்மையானகாரணம் மேல் கூறப்படும்.

---

17. நம்பிக்கை.—Faith.

ஒருவன் தான் நேரில் கண்டறியாதவற்றை பிறர் வாய்ச்சொல்லாலாவது தன் சொந்த ஊகத்தாலாவது நேரில் கண்டாற்போல் உறுதியாய் நினைப்பது **நம்பிக்கையாகும்.**

இந்நம்பிக்கைக்குச் சிறப்பான ஓர் தன்மையுண்டு. அஃது யாதெனின், அதன் கண் ஜனங்கள் கொண்டுள்ள வெவ்வேறான அபிப்பிராயமே. பொறாமை குரோதம் முதலியன மனத்தின் கெட்ட தன்மைகளென்றும், சத்தியம் தயைமுதலியன அதன் நல்ல தன்மைகளென்றும் எல்லோரும் ஒன்றுபட்ட அபிப்பிராயமுள்ளவராயிருக்க, இதன் கண்மட்டும் நேர் விரோதமான இருவகை எண்ணமுள்ளவராயிருக்கின்றனர். சிலர், அது மனிதருக்கு அவசியமான சிறந்த குணமென்றும், வேறு சிலர்

அதனால் மனிதர்க்கு பெருங்கேடு வருமெனவும் கூறுகின்றனர். இதன் காரணம், நம்பிக்கை மூலமாய்ச் சில சமயங்களில் நன்மையும், வேறு சந்தர்ப்பங்களில் தீமையும் உண்டாவதோடு, தற்காலத்தில் நம்பிக்கை பொதுவாய் அபாயத்திற்குள்ளாக்குகின்றதென்பதே. ஆனால், நம்பிக்கை சுயமாகவே தீமையை விளைவிக்கத்தக்கதல்ல. நம்பப்பட்ட விஷயத்தின் உண்மை பொய்மையையொட்டி அது நன்மையும் தீமையும் செய்வதாயிருக்கின்றது.

குற்றமற்ற நம்பிக்கையினுபயோகம் யாதெனில், தானறியாத விஷயத்தினின்றுங்கூட நம்பிக்கையினால் பேரின்பத்தைப் பெறலாம்; துன்பங்களையும் விலக்கிக்கொள்ளலாம். நம்பப்பட்ட விஷயம் பொய்யானால் துன்பமனுபவிக்கவும் நேரும். சொந்த வறிவையொட்டிக் காரியம் செய்தால், நம் சுகம் அதோடு நிற்கும். பிறர் மொழியை நம்பிக் காரியம் செய்தால் அஃதுண்மையானால் நன்மையும், பொய்யானால் தீமையும் அனுபவிக்கநேரும்.

பண்டைக் காலத்தோர், நம்பிக்கையென்பது மனதினோர் முக்கியமான குணமென்றும், அஃதில்லையானால் எல்லாக் குணங்களுமில்லையாகுமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆனால் தற்காலத்தியவர், நம்பிக்கையினால் பெருந் தீமைகளுண்டாகின்றன வென்று அதை வெறுக்கின்றனர். இவ்விரண்டு வித்தியாசமான அபிப்பிராயங்கள், அவ்வக்காலத்து மனிதரியல்பைக் காட்டுகின்றனவாதலால், பண்டைக்

காலத்தோர் உண்மையை யதிகம் தழுவியுள்ளா ரென்றும், தற்காலத்தில் அஃது மிகவும் குறைந் துளதென்றும் நாமறியத் தக்கதாயிருக்கிறது. ஏனெனில், அக்காலத்தினர் உண்மையே பேசும் சுபாவமுள்ளவராயிருந்ததினால், அவர் மொழியை நம்புவதால் யாதொரு குற்றமும் நேரிடத்தக்கதா யில்லை. ஆதலின், உண்மையான விஷயங்களை நம்பு வதால் கிடைக்கும் நன்மையை எல்லாருமடையும் பொருட்டு, நம்பிக்கை எல்லாருக்கும் அவசியமான தென்று, அவர் தாமியற்றிய நூல்களின் வாயிலாய்த் தெரிவித்தனர். தற்காலத்தினர் உண்மை மிகக் குறைவாயுள்ளவராதலால், அவரை நம்பினால் கேடு விளையும். ஆதலின், நம்பிக்கை தற்காலத்தில் கூடா தெனக் கூறப்படுகிறது. இஃது தற்காலத்தியரது பொய்மையையும், முற்காலத்தியரது மெய்யின் சிறப்பையும் வெளிப்படுத்துகிறது. ஏனெனில், தற் காலத்தில் உண்மை பேசும் சுபாவமுள்ளவர் பொய் யையும் நம்பிவிடுகின்றனர். பொய்யர் உண்மை பேசுபவரையும் நம்புவதில்லை. உண்மையுள்ள விடத்து நம்பிக்கையும், பொய்யுள்ளவிடத்து நம் பாமலிருத்தலும் இயற்கையன்றோ?

தற்காலத்தில் பொய் மிகுதியாயுள்ளதென்று ஒன்றை நம்பாமலிருக்கவும் முடியவில்லை. தன் புத்தி சக்தியால் அடைய முடியாததை, நம்பிக்கையால் தானடைய வேண்டியிருக்கிறது. ஆதலின் குற்ற மற்ற நம்பிக்கையை நாம் அடையும்படியான வழியைத் தேடலவசியம்.

இனி நமது நம்பிக்கையை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. நேரில் கண்டறியக்கூடிய விஷயங்களில் நமக்குத் தெரியாத வொன்றைப் பிறர் வார்த்தையைக் கேட்டறிதல்.

2. தவறுதல் வரக்கூடியதான விஷயங்களில் தவறுதல் வராதென்றோ, வருமென்றோ நம்பி விடல்.

3. ஐம்பொறிகளால் கண்டறிய முடியாத பொருள்களை ஊகித்தலாலோ பிறர் வார்த்தையாலோ இன்னவிதமென்று உறுதியாய் மனதிற் கொள்வது.

இவை மூன்றனுள் முதலாவதில் நாம் நேரில் கண்டறியலாமென்கிற சந்தர்ப்பமிருப்பதால் பிறர் நம்மை மோசம் செய்யமுடியாததோடு, ஒருவேளை மோசம் நேரிடினும், அதிக தோஷமுண்டாவதற்கு மிடமில்லை. ஏனெனில், இவ்விதமான விஷயங்களில் ஒருவர் பெரும் பொய்யுரைக்கமுடியாது.

இரண்டாவதான மாறுதலடையக் கூடிய விஷயங்களில் மாறுதல் வருமென்றாவது வராதென்றாவது நிச்சயமாய் நம்பிவிடல் மிகவும் மோசத்துக்குள்ளாக்கும். இவ்விதமான நம்பிக்கையை மனிதர்களுக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் பாராட்டி வருகின்றனர். ஒரு மனிதனை, நாம் கண்ட சிற்சில சமயங்க

ளில் உண்மை பேசினதால், எப்பொழுதும் மெய் யுரைப்பானென்று சொல்லல் இவ்விரண்டாவதின் பாற்படும். மனிதரின் மனது சமயங்களுக்குத் தக்கபடி உண்மையில் ஏற்றத்தாழ்ச்சியுள்ளதாயிருக் கும். இதுபோலவே, கோபம், தைரியம், சாந்தம் முதலிய குணங்களிலும் மாறுபாடுகள் மனிதரின் மனதிலுண்டாகக் கூடியது. ஆதலின் ஓர் சமயம் நாம் எவ்விதம் ஓர் மனிதனைக் காணுகின்றோமோ அவ்விதம்தான் அவனெப்பொழுதுமுள்ளவனெனத் தீர்மானிப்பது பிசகாய் முடியும்.

பொறிகளுக்குப் புலப்படாத விஷயங்களை இல்லையென்றோ அல்லது இருக்கிறதென்றோ நிச்ச யிப்பது இரண்டாவது நம்பிக்கையைவிட மிகவும் மோசத்துக்குள்ளாக்கும். தெய்வமுளதெனவோ, இல்லையெனவோ ஆராயும் விஷயம் இதன் கீழடங் கும். பிறர்க்கு இவ்வித விஷயங்களில் உண்மை யான ஞானமுளதெனவோ இல்லையெனவோ நிச் சயிப்பது விருத்தமாதலால் நாம் சாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில், பிறர் தம்கொள்கைக்குச் சார்பாய்ச் சொல்லும் காரணங்களையும் ஆதாரங்களையும் கவனித்துக் கொண்டு நடுநிலைமையையடைந்த மனதுடையராய், பிறர் சொல்லும் காரணங்கள் எவ்வளவுதூரம் சரியென்று கவனித்து குணமுள்ளதானல் அதை மட்டும் கைக்கொள்ளல் வேண்டும். இது தான் இம்மாதிரியான விஷயங்களில் உண்மையறிய வழி. இம்மார்க்கம் சாத்தியமானதுதான் என்

பதை நியாயாதிபதியின் வேலையினின்றும் தெரிந்து கொள்ளலாம். எப்படியெனில், நீதிபதியின்முன் வாதம்பண்ணுபவனும் அதற்கு பிரதியுத்தரம் பண்ணுபவனும் மெய்யும் பொய்யும் கலந்து கூறுங்காலே, அவர் தனித்தனி சொல்லும் வார்த்தைகளில் உண்மை எவ்வளவென்றும், பொய் எவ்வளவென்றும் கண்டறிந்து நடுவு நிலைமையில் நின்று வழக்குகளைத் தீர்க்கின்றான். இங்ஙனமில்லாது ஓர் கட்சியில் சொல்லப்பட்ட விஷயமே சரியெனவும், மற்றது பொய்யெனவும், ஓரோ நிச்சயமாயிருப்பானாகில் அந்நீதிபன் நியாயமெடுத்துரைக்க முடியுமா ?

ஆனால் இவ்விதமிருப்பினும் எல்லா நீதிபரும் எல்லா வழக்குகளின் உண்மையைக் கண்டறிய முடிவதில்லையே, என்ற கேள்வியுண்டாகலாம். இதற்குக் காரணம், நியாயாதிபதியின் வழக்குகளைத் தீர்க்கும் மார்க்கப்பிசகல்ல ; ஆனால் நீதிபருள் அவரவருக்கு அவ்வச்சமயங்களிலுண்டாகும் மனக்கோட்டங்களேயாகும். எங்ஙனேயெனின், சிற்சில நீதிபருக்கு நடுவு நிலைமையில் நிற்கும் குணம் சிறிதாயும், அப்படியிருந்தாலும் காரியம் நிறைவாகிற வரையிலும் அக்குணம் சலியாது நிற்கும் தன்மையில்லாமலும், தான் செய்யும் தவறுதலால் விளையக்கூடிய தீமைகளை வாதிப் பிரதிவாதிகளே அநுபவிக்கவேண்டியதொழிய தனக்கு யாதொரு தீங்குஞ் சம்பவியாததாலும், ஓரோ விதமான வேலையையெப்பொழுதும் செய்து சலித்திருப்பதாலும், குறித்த காலத்தில் எடுத்த காரியத்தை முடிக்க

வேண்டியதாலும், சொந்த நன்மையைக்கருதி காரிய காரணங்களைக் கவனியாதுவிட நேரிடுவதாலும், நீதிபன் உண்மையினின்றும் நீங்கிப் பொய்யில் படுகிறான். பிறர் காரியம், பிறர் கட்டாயம் ஆகியஇவைகளின் காரணமாய் இவ்வித சத்தியப் பிறழ்வு உண்டாகின்றது.

ஆனல் மனிதர் யாவரும் தத்தம் சுகத்தைத் தேட மேற்கூறிய மார்க்கத்தைத் தழுவுவதில் வியாயாதிபதியடையக்கூடிய தடைகள் பெறக்காரணமில்லை. ஆதலாலுண்மையை யெவ்விதத்திலுமடையலாம்.

இனி, ஊகித்தறியக் கடினமான நம்பிக்கையை, இயற்கையென்கிற நமதன்னை, கைப்பற்றச் சொல்லுகிறதா, தள்ளச் சொல்லுகிறதாவெனப்பார்ப்போம். பின் கூறப்படுபவையினின்றும், இயற்கை, நம்பிக்கையை அலட்சியம் செய்யக்கூடாதென்று தெரிவிப்பதோடு, அதனாலேயே ஞானம் மனிதர்க்கு வரவேண்டியதென்றுங் கூறுகிறதாகத் தெரிவிக்கிறது. குழந்தைப் பருவத்தில் நாம் பிறர் கூறும் மெய்யையும் பொய்யையும் ஒரே மாதிரியாய் நம்பிவிடுகிறோம். இவ்விதம் நம்புவதால் நம் ஞானம் குன்றுதலோடு, பிற்காலத்தில் தான் கேட்ட பொய்களையும் மெய்களையும் ஆராய்ந்தறியும் சக்தியடைந்து உண்மையைக் கைப்பற்றவும் நேரிடுகின்றது. நம்பிக்கையில்லாதுபோமானல் பொய்யையும் மெய்யையும் வேறுபடுத்தி அறியக்கூடிய சக்தியில

ராவார். இதுநிற்க, இன்னின்னவை தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதென்பதையுமறியார். மேலும் கிழப்பருவம் வரும்போது வயது முதிர்ந்தவுடலும், குழந்தைப்பருவமுள்ள ஞானமுமுடையவராயிருப்பார்.

ஆதலின், இயற்கையன்னை ஞானத்திற்கும் நம்பிக்கையே ஆதாரமெனத்தெரிவிக்கின்றது. ஆனல் நம்பிக்கையவசியமில்லையென்று சொல்லுபவர் எடுத்துக்காட்டும் நியாயம் யாதெனின், "இயற்கை நமக்கு ஞானேந்திரியங்களும் மனதும் படைத்திருக்க, அவைகளால் நாமே கண்டறியாத விஷயங்கள் உலகத்திலிருக்க முடியா; அவ்வாறிருப்பின், மனதிற்கும் ஐம்பொறிகளுக்கும் அவசியம் புலப்பட இயற்கை தகுந்த சக்திகளையுண்டாக்கியிருக்கும்; அங்ஙனமுண்டாக்கவில்லையென்பது நம்மிந்திரியங்களுக்கும் மனதிற்குமெட்டாத விஷயங்கள் உலகத்திலில்லையென்பதற்குச் சாலுங்கரி, எனவுங் கூறுகின்றனர். இது முழுதும் பிசகு. ஏனெனில், மிருகங்களுக்கும் நம்மைப்போலவே ஞானேந்திரியங்களிருக்கின்றன. ஆனல் நம்மைப்போல் விஷயங்களையறிகிறதில்லை. மனிதர்க்குத் தெரிந்ததில் நூற்றிலொரு பங்காவது அவையறிந்தில. இதனாலவைகளுக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் உலகத்திலில்லையெனக் கூறப்படுமோ? நமக்குப்புலப்படாத விஷயங்கள் உலகத்திலில்லையெனச் சொல்லுவது, மிருகங்கள் தமக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் உலகத்திலில்லையெனக் கூறுவதை யொக்குமன்றோ?

இதுவுமன்றி, ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் மனத்தின் சக்தி வெவ்வேறாயிருப்பதாயுங் காண்கிறோம். சிலர்க்குத்தாமே இலேசில் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய விஷயம், மற்றொருவருக்கு வெகுகாலமதைக் கற்றுக்கொடுத்தும் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறதில்லை. இன்னும், ஒரே மனிதனுக்கு ஓர் காலத்திய மனத்தின் தெளிவு பிறிதொரு காலத்திலிருப்பதில்லை. மனதின் வளர்ச்சி இவ்விதம் கணக்கற்றிருக்கிறது. நாம் அறியாத விஷயத்தைப் பிறர் அறிந்திருக்கக்கூடுமாதலால், நம்பிக்கையை மேற்கூறியவாறு உபயோகித்து ஞானத்தையடைய முயலவேண்டும். வளர்ச்சி பூரணமாகாத மனதைக்கொண்டு இவ்வளவுதானுலகத்திலுள்ள விஷயங்களென அளவிடுதல் முழுதும் பழுதாகும். இதனின்றும் நம்பிக்கை அறிவசியமென்பது குற்றமெனக்கான் தெளியும்.

ஆகையால் மேற்கூறிய காரணங்களைக்கொண்டு மனிதன் அறிவினாற் சிறப்படையவேண்டுமானால், பிரகிருதியால் அவ்விதவறிவைப் பெறுதற்கு ஆதாரமாக்கப்பட்ட நம்பிக்கையைக் கைவிடாமலும், நம்பிக்கையால் யாதொரு குற்றங்கள் நேராவண்ணம் முன்சொன்ன நியமங்களையனுசரித்தும் அதை எல்லாரும் கைக்கொள்ளல்வேண்டும்.

---

18 இலாகிரி வஸ்துக்கள்—Intoxicants.

எங்கெந்த விஷயங்களில் மனிதன் விலங்குகளை விட மேம்பட்டிருக்கிறானோ அவ்வவ் விஷயங்களின் மேன்மைக்குக் காரணம் அவனிடத்துள்ள உற்சாக சக்திதான். உற்சாகமில்லாத மனிதன் தாவரங்களைப்போல் அசைவற்றிருப்பான். யாதொரு சிறப்புமடைய முடியாது. உடலுக்கு எவ்விதம் பலமவசியமோ அங்ஙனமே மனதிற்கு உற்சாகமின்றியமையாதது.

சந்தோஷமும் சமாதானமும் மனதிற்கு உற்சாகத்தினாலேதான் கிடைக்கவேண்டும். இச்சக்தி மனதிற்கு இயற்கையாய் எப்பொழுதும் உள்ளது. அதாவது மனதிற்கு வேறொன்றினின்றும் கிடைத்ததல்ல. ஆனால் மனதோடு பிறந்து அதனின்றும் வேறாகாது மனோ நாசத்தில்மட்டுமழியக்கூடியது. குழந்தைப் பருவத்தில் யாதொரு சக்தியும் மலர்ச்சியடைவதில்லை. அப்படிப்பட்ட காலத்தும் இவ்வுற்சாக சக்திமாத்திரம்தான் காணப்படுகிறது. இச்சக்தியால்தான் குழந்தைகள் ஞானமே அற்ற அப்பருவ முதற்கொண்டு மேன்மேலும் படிப்படியாய் முன்னுக்கு வருகின்றன. குழந்தைப் பருவத்தில் தாவரத்தைப்போல் கிடத்தினவிடத்தை விட்டகல முடியாத நாம், அழல், சிரித்தல், பிறழல், உருளல், இருத்தல், நிற்றல், நடத்தல் ஓடல் முதலிய சக்திகளைக் கிரமமாய் அடைந்து, நம்மிந்திரியங்களால் பற்பல விஷயங்களையறிந்தும் பிறர் போலவே

அவைகளையனுபவிக்க முயன்றும், அவை கிட்டாதபோதழுதும், கிட்டினபோது சந்தோஷித்து ஆரவாரஞ் செய்தும் முன்னுக்கு வருதல் இவ்வுற்சாக சக்தியாலேதான். மேலும், இதனாலேயே வயதேற வேற விஷய ஞானமதிகமுண்டாகி சாரமுள்ளவைகளை யெடுத்து கோதானவற்றைத் தள்ளுவதும், நடைபெறும். இங்ஙனம் மற்றப் பிராணிகளுக்கில்லாச் சிறந்த தன்மைகளை மனிதன் இச்சக்தியாலடைகிறான். ஆனால் இச்சக்தி பாலியமுதல் வளர்ந்து நடுவில் இறந்ததன்மையையடைகிறதாகப் பார்க்கிறோம். ஆதலின் மனிதர் பலருள் சந்தோஷமின்மையும், துக்க நிறைவும் காணப்படுகின்றன. இதன் காரணம் யாதெனவறிவதவசியம்.

மனிதன் அனுபவிக்கக்கூடிய சுகங்களிரண்டு விதம். 1. திருஷ்ட சுகம் 2. அதிருஷ்ட சுகம். திருஷ்டசுகமாவது பொறிகளால் நுகரப்படும் சுகம்; இஃது சீக்கிரமழியத்தக்கது. பொறிகளாலடையமுடியாததும், நாசமடையாததுமானது அதிருஷ்ட சுகம். இவைகளில் முன்னது உபயோகமற்றது; பின்னது மிக முக்கியமானது. குழந்தை முதல் நம்மனது நாளடைவில் திருஷ்ட சுகங்களில் விருத்தியடைந்து அவற்றுளுயர்ந்தவற்றைக் கைப்பற்றி கடைசியில் மனைவி மக்களாகிய அவற்றினுச்சியை யடைகின்றது. உற்சாகசக்தியால் இவ்விதம் ஓர்வகைச் சுகத்தினிறுதியை யடைந்த மனது அதனினும் மேம்பட்டதையடைய

விரும்புகின்றது. ஆனால் அடுத்தபடி அதிருஷ்டசுகத்தின்பாற்பட்டதாகையாலும், அதையடைய மனதிற்குத் தகுந்த மலர்ச்சியில்லாததாலும் அஃது கிட்டுகிறதில்லை. இவ்வாறு உற்சாகசக்திக்குத் தடையேற்பட்டு, இதுவரையில் அதனால் கிடைத்த சுகங்களினும் மேலான மற்றோர் சுகம்பெற வழியில்லாததாலும், ஏற்கனவே கிடைத்த சுகங்களை விருப்பின்றி அனுபவிக்க நேரிடுவதாலும், மனந்தளர்ந்து உற்சாகசக்தியிருந்துமில்லாத நிலைமைக்குக் கிரமமாய் வந்துவிடுகிறது. இவ்விதம் இந்திரியசுகங்கள் நம்மிஷ்டப்படி வேண்டியவளவு அடைய முடியாததாலும், ஒரு வேளையடைந்தாலும் சீக்கிரமழிந்துபோவதாலும் அதை அடிக்கடி மனிதன் முன்னுக்குக் கொண்டுவர முயலுதல் இயற்கையே.

காவலிலிருப்பவன் எவ்வளவு பலவானாயும் செல்வவானாயும் தைரியமுள்ளவனாயுமிருந்தாலும் அவைகளாலவனுக்கு யாதொரு உபயோகமுமில்லை. அவை அவனிடம் அழியாதிருந்தும், பயனற்றதாய் முடிகின்றன. அதுபோலவே உடல், ஐம்பொறிகளால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட மனது, எவ்வளவு உற்சாகமுள்ளதாயினும், அதனால் யாதொரு உபயோகமும் அடைவதில்லை.

இனி, சிறைச்சாலையின் துன்பங்களை நீக்க இரண்டே மார்க்கங்களுள:—அவை முறையே சிறையினின்று நீங்குதலும், சிறையிலிருத்தலை மறத்தலுமே. ஏனெனில், சிறையிலிருந்தும் தூக்கத்தால்

அதைமறந்திருக்கிறவன், சிறையிலிருந்து நீங்கினவனைப்போல் அத்தூக்கத்தால் சுகமடைந்திருக்கக் கூடுமன்றோ? இதுபோலவே பொறிகளாலாகிய காவலிலிருப்பவன், உலகத்தைத் துறந்து விஷயசுகங்களைச் செயித்து அவைகளினின்றும் விடுபடவேண்டும்; அல்லது அவைகளிலிருந்துகொண்டே அவற்றின் பால் மறதியடைந்திருக்கவேண்டும். ஆனாலுலகவாசையை முழுதும் நீக்குதல் முற்றிலும் கூடாத காரியம். ஆதலின், மறதியையடைய உலகம் கண்டுபிடித்த மார்க்கம் போலும் போதையைத் தரும் வஸ்துக்களினுபயோகம்.

இப்போதைவஸ்துக்கள் விஷவஸ்துக்களைச் சேர்ந்தனவெனக்கொள்ளலாம். ஏனெனில் விஷபதார்த்தங்கள் தேகத்திலுள்ள நீரைச்சுருக்கி உடற் கூறுகளைத் தளர்த்தி மரணத்தையுண்டாக்குகின்றன. இலாகிரி பதார்த்தங்களோ, உடனே மரணத்தையுண்டாக்காவிட்டாலும், தேகத்தில் மறதியையுண்டாக்கித் தளர்ச்சியைக் கொடுக்கின்றன. ஆதலின், விஷத்தன்மை அவைகளிலிருப்பதால் அவைகளை விஷவஸ்துக்களெனக் கூறுவதில் குற்றமில்லை. ஆனாலிவ்வித தோஷங்கள் தேகேந்திரியங்களுக்கு வராமலும், உடல் ஐம்பொறிகளாலுண்டாகத் தக்க துக்கங்களை மறந்திருப்பதற்கும், அதிருஷ்டசுகங்களையடையுமாறு உதவக்கூடியதுமான மார்க்கம் ஏதேனும் உளதோவெனப் பார்ப்போமாகில், அஃது மேற்கூறிய இலாகிரி வஸ்துக்களின் மட்டான உபயோகத்தால்தான் கூடுமென முனிவர்கண்டுபிடித்

திருக்கின்றனர். மேலும் இப்போதை வஸ்துக்கள், அவைகளை உபயோகிப்பவர் மனதின் போக்கை யனுசரித்து அவரவரை அவ்வவ்வழியில் உறுதிப் படுத்திவிடுகின்றன. ஆதலின் பண்டைக்காலத்தில், முனிவர் பேரின்பவாரியில் மூழ்கிய நெஞ்சுடையராய் போதைவஸ்துக்களை மட்டாயெடுத்துக் கொண்டு தேகேந்திரியங்களால் வரும் கஷ்டங்களை மறந்து தாமெண்ணிய பெருஞ்சுகத்தையடைந்து வந்தனர் ஆனால், இவ்வாறு தேகசுகத்தையும் மனத்தினின்பங்களையுமுண்டாக்க மார்க்கமாயுள்ள இலாகிரிவஸ்துக்களை, எங்ஙனே ஆன்றோர் தள்ளத் தக்கவைகளெனக் கூறியிருக்கின்றனரென்கிற கேள்வி உண்டாகலாம்.

இலாகிரிபதார்த்தங்களினின்றும் மற்றப் பதார்த்தங்களாலுண்டாக்கமுடியாத தேகசுகமும் மனச்சுகமும் வரத்தக்கதாயிருந்தும், அச்சுகங்களை விட பெருந்தீமைகளும் வரக்கூடியதாயிருக்கின்றன. ஏனெனில், இப்பதார்த்தங்களின் தன்மை அக்கினியைப்போன்றது. ஓர் சிறு தீப்பொறி விறகுக்கட்டில் விழுந்தால் அதினிலேசான பாகங்கள் மட்டும் எரிந்து அத்தீயுடனழியும்; கட்டைகள் எஞ்சி நிற்கும். பெருந்தீயானால் அக்கட்டைகள் முழுவதும் எரிந்துபோம். அங்ஙனமே போதை வஸ்துக்களை பேரின்பவாசையோடு குறித்தவளவாய் எடுத்துக்கொண்டால், உண்டவனுக்கு சாதாரணவுணவின் காரணமாயுண்டாயிருக்கும் நீக்கப்பட வேண்டிய பாகங்கள் மட்டுமழிந்து நன்மை விளை

யும். அளவுக்குமிஞ்சினால் சாரமானதும், உடலோ டொட்டவேண்டியதுமான வஸ்துக்கள் நசித்து, தேகசுகத்தைக் கெடுப்பதோடு உலகப் பற்றி லுழலுமிப்பாழ் மனத்தைத் தீநெறிக்குட் செலுத் தும். மேலும், உலகப்பற்றறுத நாம் அவை களைக் கைக்கொண்டால், எத்தன்மையதான வாசை யோடு உட்கொள்கிறோமோ அவ்வித வின்பங்களில் உற்சாகமதிகமாக்கி, சாரமற்ற அவ்வுலக வின்பத்தில் அவை நம்மையமிழ்த்தி விடும். ஏனெனில், கள்ளனுக் குற்சாகம் வந்தால் மற்ற விஷயங்களை மறந்து கள விலும், போர்வீரனுக்குச் சண்டையிலும், வேட னுக்கு உயிர்களை வதைப்பதிலும், உலகபற்றற்ற வனுக்கு மன்னுயிரைத் தன்னுயிரைப்போல் பாது காப்பதிலும் மனது செல்லுமன்றோ? ஆதலின், சுயநயத்தில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்கும் மனி தன் இலாகிரி பதார்த்தங்களை யெடுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தால் எல்லாவித நல்வழிகளையும் நியாயங் களையும் மறந்து, தன் சுயநன்மையையே முக்கிய மாய்க்கொண்டு அநீதியான வழியில் சென்று விலங் கின் தன்மையை அடைய நேரிடும். இவ்விதம் விஷயங்களின் பற்றைச் சற்றேனும் விட நேராத மனிதன், இலாகிரி பதார்த்தங்களை ஆரம்பத்தில் கொஞ்சமாயுண்டு நாளடைவில் அதிலுள்ள வாசை யால் அதிகமாயுண்ணத் தலைப்பட்டு, தேகமும் மன தும் ஒருங்கு கெட்டு உய்வில்லாத் தீநெறிக்குட்படா வண்ணந்தான்; ஆன்றோர் அவைகளை நம்மனோர் கைக்கொள்ளக் கூடாதென விலக்கினர்.

முற்றுந் துறந்த முனிவர்க்கே மிதமாயெடுத்துக் கொள்வதால், ஐம்புலன்களின் சேட்டைகளையடக்கி பிறரால் கனவிலும் கருதமுடியாத பேரானந்தத்தையடையக் கூடுமானாலும், பொறிகளையடக்கமுடியாத சாதாரண மனிதருக்கு அவைகளால் மிருகத்தன்மையான மனதும், உடற்சோர்வுந்தான் எஞ்சுமாதலின் காமத்தை விலக்க வேண்டும்.

---

19. நட்பு.—Friendship.

ஆடு மேயுங் காட்டில் செடிகள் எவ்வளவு காலமானாலும் எவ்வாறு செழித்து வளர்வதில்லையோ, அங்ஙனே சுயநயம் குடிகொண்ட மனதிலுண்டாகும் எல்லா சுகச் செடிகளும் நாளடைவில் தேய்ந்து நாசமடையுமேயொழிய செழித்தோங்க ஏதுவில்லை. சுயநயக்காரன் தற்கால சுகத்தைப் பெரிதாய் நினைத்து மேல்வரும் பெருஞ் சுகத்தைப் பாழாக்கிக் கொள்ளுகிறான். பதினாயிரம் யானைகட்கும் போதுமானவுணவை யளிக்கத்தக்க ஒரு பெருங்காடும், ஆடு மேயக் காண்போமானால், அவ்வாட்டின் வயிற்றையும் நிரப்பப் போதாமற் போகிறதன்றோ? ஆட்டின் சுபாவமாகிய 'எல்லாம் எனக்கு வேண்டும்' என்ற எண்ணமுள்ள சுயநயக்காரன், தன் மனதிலுண்டாகக்கூடிய எல்லாசுகங்களையும் வளர விடுவதில்லை. தற்சுகத்தில் எவ்வளவு பிரியமுண்டோ அவ்வளவு பிறர்சுகநாசத்தில் எண்ணமுண்டாகையால் அவனுக்கு யாதொரு சுகமுங் கிடைக்காது.

இவ்வுலகில் மனிதனுக்கு சுகமுண்டாகக்கூடிய வழிகள் மூன்று. 1 பிறர் தயவினாலுண்டாகக்கூடியவை, 2 சொந்த முயற்சியாலுண்டாகக்கூடியவை, 3 சிநேகிப்பதினால் பிறரிடமிருந்து கிடைக்கக்கூடியவை.

இவற்றுள் முதலாவதைக் கைக்கொண்டு சுகம் பேணுதல் முழுதும் பழுதாய் முடியும். ஏனெனில், உலகத்தில் தயை மிகச் சொற்பமாயும் ஒருவனிடத்தில் வெகுகாலம் நில்லாமலுமிருக்கிறது. ஏதோ வெகு அருமையாய் நம் வாழ்நாளில் சிற்சில சமயங்களில் பிறர் தயவின் காரணமாய்ச்சொற்ப சுகமடைய நேரிடுமேயன்றி அது பூரணமாய்க் கிடைப்பதரிது.

(2) தன் சொந்த முயற்சியால் மட்டும் சுகமடையும் மார்க்கம் முந்தினதைவிடச் சிறந்ததேயாயினும் குற்றமற்றதெனக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், தன் சொந்த முயற்சி சிறிது குறையுங்கால் சுகமும் குறைந்துவிடும். பிறர் அன்புக்குப் பாத்திரனாகாமல் தன்னையே ஒருவன் சார்ந்திருந்தால் அநேக கஷ்டங்களுக்காளாக நேரிடும். வறுமை, பசி, பிணி, மூப்புத்துன்பங்கள் நிறைந்த குறுகிய நம்வாழ்நாளைப் பிறருதவியின்றி எங்ஙனே சுகமாய்க் கழிக்கமுடியும். நம் பூரண சுகத்திற்கு சொந்த முயற்சிமட்டுமே போதாது.

(3) இனி சுகநிறைவிற்கு அன்பின் காரணமாயுண்டாகும் உதவி எவ்வாறவசியமெனப் பார்க்கவேண்டும். இவ்வுறுதியான மார்க்கமொன்றினாலே ...

தான் எல்லாவித சுகங்களும் மனிதருக்குச் சித்திக் கக்கூடியவை.

அன்பின் காரணமாய் நாம் பிறரிடம் அடைய வல்ல சுகங்களுக் கெல்லையில்லை. உண்மையான நண்பர் கைம்மாறு கருதாததோடு நம் சுகத்தையே தம் சுகமாயுங் கொள்ளுகின்றனர். தம்மன்பிற்குப் பாத்திரமானவர் காலஞ்சென்றாலும், அவர் மனைவிமக்களுக்குப் பேருதவி செய்து அதனால் தாமும் திருப்தியடைகின்றனர். அன்பின் பெருமையைக் கவனிக்குங்கால் சுகமடைய மார்க்கம் மூன்றெனக் கூறியது தவறெனத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில், அன்பினாலாகும் சுகத்தின் நூற்றிலோர் பகுதியேனும் மற்ற இரண்டு மார்க்கங்களாலுண்டாவதைக் கண்டிலோம்.

ஒருவன் பிணி, மூப்புமுதலியனவடைந்து பிறர் தம்பக்கம் வரமுடியாவண்ணம் நாற்றமடைந்திருக்குங் காலத்தும், உண்மையான வன்பு செலுத்துபவரோ அவர்பக்க மேகுவதைக் காண்கிறோம். அன்பில்லாவிடின் அவர் துர்க்கந்தத்தைச் சகித்து யாரோ அவர்க்குதவி புரிவர். இதனால் மேற்சொன்னவாறு சுகங்கள் கிடைப்பதோடு, நம்மை அதோகதிக்குட் செலுத்தும் பெருந்துர்க்குணங்களும் நம்மைவிட்டு விலகுகின்றன. எவ்வாறெனில், மனிதனில் காணும் தீக்குணங்களில் பெரிதான சுயநயம்பாராட்டல், பொறாமை முதலியன, நமதன்பிற்கிடமாயிருப்பவர் விஷயத்தில், அவை எவ்வளவு பலமாய் வேரூன்றியிருந்தாலும், அழிந்து போகின்றனவல்லவா? நம்

முண்மையான வன்பிற்குப் பாத்திரமான வோர் நண்பன் நலம் பெற்றால், பொறாமை நமக்கு வருவதில்லை. அவன் செய்யுங் குற்றத்தில் நாம் கோபமுங் கொள்ளுகிறதில்லை. அவனுக்குத் தாழ்மையானவோர் தொண்டுசெய்ய நேரிடும்போது, கௌரவம் பாராட்டாமல் அதைச் செய்து அன்பின் காரணமாய் அகங்காரத்தையும் விடுகிறோம்.

இவ்விதம் தோழன் விஷயத்திலன்புபாராட்ட, அநேக துர்க்குணங்கள் நம்மை விட்டு விலகுமாதலால், இவ்வன்பு உலகத்திலெல்லாரிடத்தும் பரவுந்தோறும் மேற்சொன்ன தீக்குணங்கள் உபயோகப்படுத்தவிடமில்லாமல் தலைகாட்டாது நம்மை விட்டு ஒழிந்தேபோம். இவ்விதம் முனிவர்கள் இந்திரியங்களை யடக்கி வெகு சிரமப்பட்டு அடையவிரும்பும் பதவியை, அன்பின் மிகுதியால் நாமிலேசாக அடையமுடியும்.

இனி, யாதொரு பந்தமுமற்று வெவ்வேறான இரண்டையொன்றாக்கும் சக்தியுள்ள தன்மைக்குத்தான் **அன்பு** எனப்பெயர். மனிதனை, ஆத்மாவினின்றும் வேறுபட்ட விந்திரியங்களி லுழலச்செய்யும் மனோவியாபாரத்திற்குக் காரணம் இவ்வன்புதான். இவ்வன்பு எல்லா உயிர்களிடத்தும், தன்னிடத்திற்போற், பரவும்பொழுது பூரணமாகின்றது.

இவ்வன்பை இரண்டுவகையாகப் பிரிக்கலாம். 1 தன்னிச்சையை நிறைவேற்றப் பிறரிடத்துக் கொள்ளும் அன்பு. 2. கைம்மாறு கருதாது தன்

னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைப் பாராட்டு மன்பு. முந்தியது மனதின் பூரணத்தை யடைவிக்காது. ஏனெனில், தம் மிச்சைக்குத் தக்கபடி அன்பு ஓரே வழி நில்லாது மாறிக்கொண்டேயிருக்கும். ஆதலின், அஃது அன்பின்போலியேயன்றி மெய்யன்பாகாது. உலகத்திற் சாதாரணமாய்க் காணப்படுவது இத்தகைய வன்புதான். பிந்தினதோ, மேற்சொல்லப்பட்ட வெல்லாவித நன்மைகளைப் பயக்கி, மனத்தின் பூரணத்தை யுண்டுபண்ணத்தக்க வுண்மையான வன்பாகும். இத்துணை சிறந்த குணங்களதன்கண்ணிருந்தும் முனிவர்களதை மனைவி மக்களிடத்துப் பாராட்டி வருதல் பெருந்தீமையைப் பயக்குமெனச் சொல்லியுள்ளார். அதன் காரணம் யாதென நாம் பார்ப்போம்.

மனைவி மக்களிடத்துப் பாராட்டு மன்பு உண்மையான வன்பல்ல. அஃது முதலில் சொல்லப்பட்ட போலியன்பேயாகும். அஃது மேலும் தீமைக்குட்படுத்துமேயன்றி மனிதனுயர்வுக்குக் காரணமாகாது. ஆனால் யதார்த்தவன்பு மனிதரிடத்து இலேசில் வரத்தக்கதல்ல. மனைவிமக்களிடத்துப் பாராட்டுமன்போ, உலகப் பயனுண்டாக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஆதலினஃது இலேசாக வரத்தக்கது. இத்தகைய வன்பால் மனைவி மக்களைத் திருப்தி செய்யும் வண்ணம் அவர்களுக்கிஷ்டமான விஷயங்களை யவர்க்குச் சேர்ப்பிக்க, சரியோ, தவறோ வென்று கவனிக்காது காரியங்களில் தலைப்பட்டு உய்வில்லாப் பெருங்குற்றங்களுக்கு மனிதனாளாவான்.

ஆனால் உண்மையான அன்பு எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் பரவுதல், யாதொரு குற்றமுமில்லாததோடு பெருஞ்சுகத்திற்குங் காரணமென்பது ஆன்றோர் சம்மதம். ஆதலின், அத்தகைய யதார்த்தவன்பை மனைவி மக்களிடத்தோ, குரூர சுபாவமுள்ள அரக்கர்களிடத்தோ, மிருகங்களிடத்தோ காண்பிப்பதில் நன்மையேயன்றித் தீமை யாதொன்று முண்டாகாது.

கைம்மாறு எதிர்பாராதவன்பு, பாமரனான மனிதனிடத்து முதலில் உண்டாவது பிரயாசமாதலால், ஆரம்பத்தில் பிரதியுபகாரங் காரணமாய் அன்பு ஜனிக்கவேண்டியது அவசியம். அது, அறிவு அதிகமாகவாக யதார்த்த வன்பாக மாறும். பிரதியுபகாரம், மனைவி மக்களிடத்தினின்றும் அதிகமாய் வரக்கூடுமாதலின், மனிதன் இயற்கையாய் அவரிடத்து அன்பு செலுத்துவது அவசியம். ஆதலின் மனைவிமக்களில்லாரிடத்து அன்பினுற்பத்திக்குக் காரணமில்லை. இதுபற்றியே, ஆன்றோர், மனைவிமக்களில்லாதவர் இம்மை மறுமைகளின் மேன்மைக்குத் தகுந்தவரல்லரெனக் கூறியிருக்கின்றார்.

இனி, அன்புதான் எல்லாவுயிர்களின் சுகநிறைவிற்கும் முக்கிய காரணமெனப் பிரகிருதியுத்தேசத்திருப்பதாகவுந் தெரிகிறது. எப்படியெனில் விலங்கு, பறவை முதலியவற்றில் பிறவுதவியின்றி உயிர் வாழ்வுக்கு வேண்டிய நன்மைகள் கிடைக்கும்படி செய்திருக்க, கீழ்க்கடைப் பிராணிகளைவிட

எவ்வளவோமடங்கு சிறந்த மனிதனிடத்தில் மட்டும் பிறவுதவி, அவன் போஷணைக்கு இன்றியமையாததாய்ப் பிரகிருதி யேற்படுத்தியிருக்கிறது.

இவ்விதம் இயற்கையன்னை செய்துளதின் உத்தேசம், மனிதருள் ஒருவர்க்கொருவர் சிநேகமுண்டாகி, அன்பு நாளடைவில் விருத்தியாகி, அதன் யதார்த்த சொரூபத்துடன் இவ்வுலகில் நடமாடவேண்டுமென்பதேயாகும்.

இவ்வுண்மையானவன்பின் காரணமாய், இம்மை மறுமைப் பயன்கள், அதைக் கைக்கொள்பவருக்கு என்றைக்குஞ் சித்திக்குமென்பதற்கு ஐயமேயில்லை.

---

20. விவாக முறை.—How to Marry.

மனிதருக்கு விவாகம், பிரமசரியத்தைவிட நன்மை பயக்கத்தக்கது. ஆதலின் தீமையில்லாது நன்மையே உண்டாகுமாறு நாம் எவ்விதம் மணம் புரிய வேண்டுமென்பதைப்பற்றி இங்கு ஆராய்வோம்.

மனைவியின் துணை கணவனுக்கும், கணவனுதவு மனைவிக்கும் நிறையவேண்டுமானால், அவரிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் பிரியமுள்ளவராயிருத்தலவசியம். உலகத்தில் தம் சொந்த நன்மையைக் கருதாது வருத்தம் மேற்கொண்டு அயலான் நன்மையைக் கவனிக்கும் மனிதரொருவருமிலர். அன்னைதந்தையர்மட்டுமே தம்கான்முளைகளிடத்து அவ்விதம் நடக்கின்றனர். வேறு எவ்விதவுறவின

ரிடத்தும் இவ்வெண்ணமும் நிகழ்ச்சியும் காணப்படுவதில்லை. இதன் காரணம், பெற்றோர்க்குப் பிள்ளைகளிடத்திலுள்ள அடங்காதவன்பே. இதனால், ஒருவர்க்கொருவருதவி செய்துகொள்ளல், அவர் தமக்குள்கொண்ட அன்பின் வலிமையையொத்துளதென நாமறியலாம். ஆதலின் இல்லக்கிழவனும் கிழவியும் தீமையகற்றி, நலம்பூரித்து, மனமொத்து வாழவேண்டுமானால் அவரொருவர்க்கொருவர் அன்பு நிறைந்தவராதலவசியம்.

இனி, பெற்றோரிடத்து தம் குழந்தைகளை நேசிக்கும் சுபாவ மியற்கையாயமைந்துளதுபோல், இல்லத்துக் குறியாரிருவரிடத்தும் ஒருவர்க்கொருவர் நேசிக்கும் சுபாவத்தை இயற்கையன்னை யமைத்திராவிட்டாலும், ஒவ்வொரு புருஷனுக்கு பெண்ணினத்திலன்பும், ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கு ஆணினத்திலன்பும் பொதுவாய் யமைத்திருக்கிறது. ஆதலின், நாம் செய்யவேண்டிய முயற்சி யாதெனில், ஆண்பிள்ளைக்கு பெண்ணினத்திலுள்ள வன்பைத் தனக்கு மனைவியாகுமோர் பெண்ணிடத்திலும், பெண்பிள்ளைக்கு ஆணினத்திலுள்ளவன்பைத் தனக்குக்கணவனாகுமோர் ஆண்பிள்ளையிடத்தும், சலியாது நிலைநிற்கச் செய்யவேண்டிய காரியமொன்றே. இக்காரியம் கைகூடுதல் எவ்வாறெனில், எவ்வித காரணங்களையொட்டி மனையாளுக்கு ஆணினத்தில் அன்பு பரவுமோ அவ்வித காரணங்களைத் தழுவி அவளுக்கேற்ற புருஷனையும், பெண் பாலாரிடத்து

எந்தெந்தக் காரணங்களைக்கொண்டு ஓர் புருஷனன்பு செலுத்துவானே அவ்வித காரணங்களையொட்டி அவனுக்கேற்ற பெண்ணையும் ஒன்றுசேர்த்து விவாகம் செய்வித்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் செய்தால், புருஷனுக்கு பெண்வர்க்கம் முழுவதிலும் செல்லும்படியான அன்பு தன் மனைவியான ஓரே பெண்ணினிடத்திலும், பெண்ணுக்கு ஆண்வர்க்கம் முழுவதிலும் செல்லத்தக்க அன்பு தனக்குக் கணவனான ஓரே புருஷனிடத்திலும் சலியாமல் நிலைகின்று, தம்பதிகளொருவர்க்கொருவர் அன்புபாராட்டி இம்மை மறுமைப் பயன்களையடைவர். ஆனால் இவ்விதம் தேர்ந்தெடுத்தல் அசாத்தியமாகும். ஏனெனில், ஓர் புருஷன் எவ்வளவு காலம் தேடினும் தன் மனதிற்கொத்த பெண்ணையடைவதில்லை. அங்ஙனமே ஓர் பெண் ஆண்வர்க்கமனைத்தும் தேடினும் தன் மனதிற்கிசைந்த புருஷனையடைவதில்லை. சிருஷ்டியின் வேறுபாடு இவ்வளவு கணக்கில்லாதபடி மலிந்திருக்கின்றது இவ்வாறு ஒத்தமனத்தினராகாத இல்லானும் இல்லாளும் நாளடைவில் தத்தமிச்சைக் கிசைந்த குணங்களைப் பெற்றுள்ள மற்றவர்களை நாடிநிற்குங்கால், தம்பதிகள் ஒருவர்க்கொருவர் மனச்சீர்குலைந்து ஒற்றுமையில்லாது சுகமற்றவராகின்றனர்.

ஆகையால், இவ்விதமான தடுமாற்றத்தினின்று முய்ய மார்க்கமேதேனு முளதோவெனப் பார்க்க வேண்டும். இதற்குச் சுயநயவெண்ணம் எள்ளத்தனையு மில்லாதவரும் உத்தம விலக்கணங்கள் குறைவாப் பெற்றவருமான வான்றோர் சொல்லியுள்ள

மார்க்கம் ஒன்றேதான். அது யாதெனின், ஆடவரையும் பெண்டீரையும் தத்த மெதிர்வர்க்கத்தில் பலரிடத்தும் பல காரணங்களால் சலிக்கச்செய்யும் யௌவன பருவம் வருமுன்னமே, விவாகம் செய்ய வேண்டுமென்பதே.

இனி, இவ்விளமைவிவாகம், மேற்கூறப்பட்ட ஒத்தமனதில்லாக் காரணத்தால் விளையும் தீமைகளை யகற்றுமோ வென்பதை யோசிக்கவேண்டும். அத்தீமைகள் பாலியவிவாகத்தால் நீங்குமென்பதைப் பின்வருங் காரணங்களால் உறுதிப்படுத்தலாம். செல்வம், அழகு, நன்னடக்கை முதலிய குணங்களுள்ள தந்தையிடத்தில் மகனுக்கு எவ்விதமன்பு இருக்கிறதோ, அவ்வாறே, வறுமை, அவலட்சணம், தீயொழுக்கம், அங்கஹீனம் முதலியனவுள்ள தந்தையிடத்தும் மகனுக்கு அன்பு இருப்பதாகக் காண்கிறோம். மேலும், வெறுக்கத்தக்க பிந்திய இலக்கணமுள்ள தந்தையிடத்தில் மகனுக்கு அன்பு குறையாததோடு, அதிகமாயும் காணப்படுகிறது. இதன் காரணம், குழந்தைப் பருவமுதல் 'என் தகப்பன்' என்கிற அபிமானங்கொண்டு குற்றங்கள் கவனியாதுவந்த பழக்கத்தின் பலத்தால், பிற்காலத்தில் அவைகளைப்பற்றின சிந்தையும் வராமல், ஓரோமாதிரியாய் அன்பு பாராட்ட நேருகிறது. இதேமாதிரியாய், தாயார், உடன்பிறந்தார், பாலிய சிநேகிதர் முதலியவரிடத்தும், பிற்காலத்தில் எவ்வளவு குற்றங்களைக் கண்டாலும் அவர் கண் அன்பிற்குக் குறை நேராததோடு, அன்பின் மிகுதியால்

அக்குற்றங்கள் அவர்களிடம் இருப்பதாகவும் மனி தனறிகிறதில்லை. ஆதலின், இளமையிலேயே விவா கம் செய்தால், ஸ்திரீ புருஷர் யௌவனத்தா லறியக்கூடிய குணதோஷங்களைத் தெரிந்துகொள்ள சந்தர்ப்பமில்லாதவராய் ஒருவர்க்கொருவரன்பு பாராட்டித் தன்னுடையதென்கிற வபிமானம் பிற்கா லத்தில் உண்டாவதால் குற்றங்களைக் காணமலும், கண்டாலும் கவனிக்காமலுமிருக்க அவர்களுக்கு நேரிடுகின்றது. இதனால் தம்பதிகள் ஒன்றுபட்ட மனதுடையராய், இல்வாழ்க்கையின் பயன்களத் தனையும் அடைகின்றனர்.

இப்பாலிய விவாகத்தைத் தவிர இல்வாழ்கைப் பயனையுண்டாக்கத்தக்கதும், பெரியோர்களால் கூறப்பட்டுள்ளதுமான மற்ரோர் வழி இருப்பதாக வும் தெரியவில்லை. ஏனெனில், சினேகம் முளைத் துப் படரக்கூடிய பருவம் பாலியமேயாகும். அப் பருவத்தில் பழகும் உயிரற்ற பொருள்களிலும் அன்பு மரணம் வரையிலும் விடுவதில்லை. குழந் தைப் பருவத்தில் பழகிய பாழுங்கிணற்றை மூப்ப டைந்த காலத்துப் பார்க்கவோ நினைக்கவோ நேர்ந் தால், அது தன் புத்திரனைக் கண்ட சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குகின்றது.

ஆனல், யௌவனப் பருவத்தில் சுயநயம் பல மடைந்து, அதற்கொத்தவாறு ஓரோ வஸ்துவில் விருப்பும் வெறுப்பும் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருக் குமேயல்லாமல், நிலைபெற்றவன்பு ஒன்றன்கண்

ணுண்டாகாது. சுயநயமில்லாமலும், நிலைபெற்றது மான அன்பு பாலியத்தில்மட்டும் உண்டாகக்கூடிய தாதலால், இளமையில்விவாகந்தான் இல்வாழ்க் கைச சுகத்தை நிறைவித்து இம்மை மறுமைப் பயன் களை விளைவிக்கக்கூடியது.

இனி, சிலர் யௌவனமும் பகுத்தறிவின் முதிர்ச்சியும் உண்டானபின்னா விவாகம் செய்தால் ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அன்பைப் பரிசோதித்து விவாகம செயதுகொள்ளக் கூடுமென்றும், அவ்விதம் செய்தாலதான் அன்பும் சுகமும பூரணமாயக் கிடைக்குமென்றுங கூறுகின்றனா. இவ்வபிப்பிராயம் முழுதும் பிசகு. இதனுண்மையைப் பரிசோதிக்கப்புகின் பெருகுமாதலால் அதைத் தனியே எடுத்தாளுவோம்.

